

Giới thiệu *Mãi Không Nhắm Mắt*

Một cuộc sống thâm lặng và đầy hi sinh của những cảnh sát truy lùng tội phạm ma túy. Tình yêu ngang trái chênh lệch tuổi tác, tình yêu bông bột bất chấp thù đoạn. Tình yêu chân thành hi sinh vô tận. Hận thù và trả giá. Ma túy và mạng sống... Tất cả đều được tái hiện thật sinh động.

Vào đêm trước ngày cưới, chồng chưa cưới của nữ cảnh sát Âu Khánh Xuân đột ngột hi sinh trong lúc vây bắt tội phạm ma túy. Cô nén đau thương, lao vào công việc và thực hiện di nguyện của người đã khuất là tặng lại đôi mắt cho Tiêu Đồng - một chàng sinh viên khoa Luật. Tiêu Đồng lập tức yêu say đắm vẻ đẹp và sự từng trải của Khánh Xuân, còn cô cũng rung động trước sự bông bột, trong sáng của Tiêu Đồng. Không may, Tiêu Đồng lọt vào mắt xanh của Âu Dương Lan Lan - con gái cưng của một tên trùm buôn ma túy. Bất chấp mọi giá để yêu bằng được Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan đã cố tình khiến anh rơi vào cảnh nghiện ngập...

Ba nhân vật. Ba số phận. Ba trái tim yêu. Ai sẽ hạnh phúc và ai sẽ là kẻ cô đơn? Tình yêu chỉ đến với những người biết cách trân trọng và đủ dũng khí. Tình yêu không cần sự chiếm đoạt, tranh chấp hay ty hiềm nhỏ nhen. Đó chính là thông điệp sâu sắc mà tác giả đã gửi gắm trong tác phẩm. Mong rằng sau khi khép lại trang sách cuối cùng, mỗi chúng ta sẽ hiểu thêm về tình yêu ở thế giới ngày nay – vốn gần gũi nhưng đôi khi lại xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ai cũng biết ngõ hẻm và những ngôi nhà theo lối kiến trúc bốn mặt bao quanh sân chính là đặc sản của Bắc Kinh. Sinh ra và lớn lên tại kinh thành nhưng Âu Khánh Xuân lại bị kiểu kiến trúc nhà cửa đơn điệu và tù túng như chiếc chuông bỏ câu ấy giam cầm đến hơn hai mươi năm, chưa bao giờ đặt chân đến những ngõ hẻm. Chỉ xét ở điểm này cũng đủ thấy, cô không phải là người Bắc Kinh chính tông. Thực ra Âu Khánh Xuân cũng chỉ là dân ngoại địa, nhưng vì bố làm việc ở đây nên cô mới được vinh dự làm người Bắc Kinh.

Đã bốn ngày nay, Âu Khánh Xuân cứ đứng lặng lẽ trên tầng lầu của một nhà khách. Đây là lần đầu tiên cô được ngắm một ngõ hẻm Bắc Kinh điển hình và những người Bắc Kinh đi đi lại lại trong ngõ qua cửa sổ của nhà khách. Điểm khác biệt của con ngõ này với những ngõ nói chung là bên cạnh những căn nhà bốn mặt truyền thống đan cài khít như răng lược và khoảng hở của những chiếc sân là một ngôi nhà hai tầng kiến trúc theo lối phương Tây. Nhìn về loang lổ bên ngoài, người ta dễ dàng nhận ra là căn nhà Tây này đã được xây dựng trên trăm năm, là tượng trưng cho sự ngênh ngang đầy kiêu ngạo của các cường quốc phương Tây ngày ấy. Nhưng lúc này, sự cũ kỹ của căn nhà ấy lại trở nên hài hòa với những căn nhà hình vuông thấp bé chung quanh cùng một màu xám xám của mái ngói kéo dài nhấp nhô như những làn sóng khiến người ta có cảm giác là quần thể kiến trúc cũ kỹ này được tô điểm thêm một nét nhẵn, phong phú hơn.

Công việc hôm nay của cô vẫn là chụp ảnh. Cô đưa ống kính lên và ngắm chiếc cổng đồ nát của căn nhà Tây. Khi bóng dáng gã đàn ông mặc âu phục trắng đuột, tay xách hòm công văn lọt vào ống kính, Âu Khánh Xuân không còn cảm thấy hứng thú như mấy ngày trước nữa. Cô chỉ bấm máy một cách thành thạo và có phần vô thức, chỉ có những tiếng xoành xoạch phát ra từ chiếc máy ảnh là có thể gây cho cô một chút khoái cảm mơ hồ. Chiếc máy ảnh đã quá cũ nhưng ống kính cực đại của nó lại rất mới nên có thể kéo gương mặt thô ráp ấy đến gần ngay trước mặt. Chỉ đến khi Lý Xuân Cường đứng bên cạnh đẩy nhẹ vào người cô và nói: Được rồi, tiết kiệm một tí, cô mới dừng bấm máy.

Âu Khánh Xuân đặt máy ảnh xuống và cười thầm trong bụng. Cô vô cùng thỏa mãn với bức ảnh cuối cùng. Đó là một bức ảnh toàn cảnh, trong đó có cả Hồ Tân Dân đang đi phía sau gã đàn ông ấy trên con hẻm. Tuy trời đã bắt đầu tối nhưng khuôn mặt buồn buồn bầm bầm của Hồ Tân Dân vẫn xuất hiện rất rõ trước mắt cô. Trong thâm tâm, cô vẫn mong cho vụ án này sớm kết thúc để khỏi làm trở ngại chuyến đi Tô Châu và Hàng Châu của cô cùng Hồ Tân Dân sau hai ngày nữa.

Lúc này, Đỗ Trường Phát với thân hình đồ sộ và mấy tổ viên mới đến bên cửa sổ, dùng mắt tổng tiền Hồ Tân Dân cùng với gã đàn ông nọ cho đến khi họ mất hút trong con hẻm. Họ nghe thấy đội trưởng Lý Xuân Cường mở máy điện thoại di động, chắc chắn là để gọi cho Trưởng phòng hình sự thuộc Cục Công an thành phố Mã Chiếm Phúc. Anh đang chờ cú điện thoại này. Cuộc nói chuyện giữa đội trưởng Lý và Mã Chiếm Phúc rất ngắn gọn, ngắn đến độ gần như là trao đổi bằng mặt khẩu nhưng Âu Khánh Xuân vẫn nghe rất rõ họ đang trao đổi với nhau những gì, thậm chí là trước khi Lý Xuân Cường mở điện thoại, cô cũng đã biết quyết định của Mã Chiếm Phúc như thế nào.

- Được rồi, cứ theo như bố trí từ sáng sớm, hành động đi!

Ai cũng trút một hơi thở dài nhẹ nhõm. Đã bốn ngày rồi, họ bị giam trong căn phòng tối tăm và hôi hám này để ngắm nhìn đến độ chán ngấy căn nhà Tây trong ngõ, dùng ống kính máy ảnh để quan sát những gương mặt khả nghi ra vào vào căn nhà, sau đó thì theo sự phân công của Lý Xuân Cường lặng lẽ đi theo sau từng đối tượng. Trong vòng bốn ngày ấy, những người đến đây đều là những kẻ nghiện ma túy. Họ đang chờ hàng nhưng bốn ngày đã trôi qua mà kẻ đưa hàng vẫn không hề xuất hiện. Sáng sớm nay, khi chuẩn bị thay cho nhóm trực ca đêm, Mã Chiếm Phúc đã có ý là không cần phải chờ đợi nữa và trong cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi, nó đã trở thành một quyết định. Mọi người đều lặng lẽ kiểm tra vũ khí của mình, thử chốt an toàn. Âm thanh của những viên đạn được tra vào hộp đạn vang lên lách cách. Âu Khánh Xuân chỉ thận trọng kiểm tra khẩu súng ngắn giấu dưới nách. Sáng sớm nay cô đã chuẩn bị đầu vào đầy cả rồi. Mới hai sáu tuổi nhưng cô lại là một trong những người thâm niên nhất trong tổ cảnh sát hình sự này, chỉ sau Lý Xuân Cường và Hồ Tân Dân.

Địa hình ở đây cũng không quá phức tạp. Một con hẻm thẳng băng, một khuôn viên nhỏ và ngôi nhà kiến trúc theo kiểu Tây ấy nằm lọt thỏm giữa khuôn

viên, chỉ có một cửa ra vào nên dễ dàng phong tỏa. Bóng đêm nhập nhòa, cả tổ nối đuôi nhau rời khỏi nhà khách, vượt qua con hẻm rồi đột nhập vào căn nhà. Gã bán ma túy ở trên tầng hai. Lý Xuân Cường cắt cừ hai tổ viên canh chừng bên dưới, bốn người còn lại lặng lẽ tiến lên tầng hai. Âu Khánh Xuân đưa tay gõ cửa. Gã đàn ông ấy đang nấu cơm tối, nghe thấy tiếng gọi của một phụ nữ thu tiền điện nên không hề đề phòng gì, lập tức ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra đã bị giật mạnh và cả bốn người đồng loạt xông vào phòng. Gã đàn ông theo bản năng lùi về phía nhà bếp nhưng Lý Xuân Cường và hai tổ viên đã nhanh chóng chiếm nhà bếp chỉ ba bốn mét vuông ấy. Một nồi miến đang sôi ùng ục trên bếp ga bất ngờ rơi xuống đất, nước sôi làm bỏng chân Đỗ Trường Phát. Gã đàn ông nọ kêu lên mấy tiếng rồi im bật.

Thời gian kể từ khi Âu Khánh Xuân gõ cửa cho đến khi tóm được gã bán ma túy vón vện chỉ có hơn mười giây. Gã đàn ông giãy giụa tuyệt vọng khi đôi tay của hắn bị nhét vào trong chiếc còng và bị hai tổ viên xốc nách nhấc bổng lên mang xuống lầu. Lý Xuân Cường và Âu Khánh Xuân bắt đầu lục soát căn phòng và rất dễ dàng phát hiện ra một bọc heroin còn đang chưa mở. Âu Khánh Xuân cầm lên và ước lượng khoảng hơn một ký khiến Lý Xuân Cường vô cùng phấn khởi. Bởi vì với số lượng hơn một nghìn gam, đây đã được xem là một vụ trọng án.

Với kết quả vượt quá sự mong đợi ấy, cả tổ không ai nghĩ đến chuyện ăn tối nữa mà bắt tay ngay vào công việc thẩm vấn. Và một điều không ngờ nữa lại xuất hiện. Đến tám giờ tối, gã bán heroin khai rằng, người đàn ông mặc Âu phục, tay xách hòm công văn cuối cùng rời khỏi căn nhà lúc hoàng hôn chính là kẻ cung cấp nguồn hàng cho hắn. Gói heroin khoảng hơn một ký vừa thu giữ chính là do người này mang đến.

Đây chính là kẻ mà cả tổ phải khổ công chờ đợi bốn ngày đêm. Ngay lập tức, Lý Xuân Cường nói to vào điện thoại:

- Đồng chí Hồ Tân Dân! Người đồng chí đang theo dõi rất quan trọng, nhất thiết không được để vượt mất!

Tiếng Hồ Tân Dân trong máy nghe rất rõ:

- Hắn vừa ăn tối xong trong quán, đang trả tiền!

Lý Xuân Cường nói rất kiên quyết:

- Không thể để hắn trốn thoát! Nếu theo dõi không được nữa, lập tức phải bắt lấy hắn. Chúng tôi chờ điện thoại của cậu!

- Tôi biết rồi, anh yên chí!

Trong lúc chờ đợi điện thoại của Hồ Tân Dân, mọi người tranh thủ ăn cơm tối. Lý Xuân Cường chưa kịp mở nắp hộp cơm, đã có lệnh Mã Chiếm Phúc gọi lên họp báo. Trước khi đi, anh nói với Âu Khánh Xuân rằng cô có thể về nghỉ ngơi. Kể từ ngày được đề bạt tổ trưởng, Lý Xuân Cường tỏ ra rất quan tâm đến Âu Khánh Xuân.

Âu Khánh Xuân cũng chẳng khách sáo gì, nhanh chóng dọn dẹp mấy thứ lặt vặt trên bàn. Trước khi ra khỏi phòng, cô không quên nói với Lý Xuân Cường:

- Ngày kia em và anh Dân sẽ đi Hàng Châu. Ngày mai anh cho chúng em nghỉ vì bố mẹ và người thân hai gia đình chúng em sẽ gặp nhau bàn bạc, cứ cho đây là một nghỉ thức vậy.

Thấy Lý Xuân Cường trầm ngâm không nói, cô nói tiếp:

- Ngày mai chúng em còn phải đến đăng ký kết hôn ở văn phòng!

- Sao đăng ký muộn thế?

- Mẹ của Tân Dân còn phải nhờ người coi ngày, mai là ngày tốt. Mẹ anh ấy tin chuyện này lắm.

- Hai người đã mua vé chưa?

- Mua rồi, chiều ngày kia đi. Không phải là em đã xin phép đội trưởng nghỉ rồi sao?

- À, đúng rồi! Hôn nhân là chuyện đại sự - Hình như Lý Xuân Cường đã nhớ ra - Hai người cứ lo việc của mình đi, dù sao vụ án này cũng đã có nhiều người giải quyết rồi. Và lại, nếu đêm nay mà Tân Dân bắt được tên ấy, công đầu trong vụ án lại thuộc về cậu ta rồi!

Âu Khánh Xuân mỉm cười cảm kích. Hồ Tân Dân và Lý Xuân Cường vốn là bạn đồng khóa tại Học viện Cảnh sát hình sự, tốt nghiệp trước Âu Khánh Xuân hai khóa. Lý Xuân Cường tiến bộ rất nhanh, một năm trước đã được đề bạt làm đội trưởng. Anh cũng rất hy vọng hai người bạn mình sẽ có nhiều thành tích trong công tác như mình, do vậy anh vẫn thường giao cho họ những công việc trọng đại của tổ. Cảm tình này cũng xuất phát từ khi còn học với nhau tại Học viện.

Cả hai cùng đi ra khỏi phòng làm việc, xem ra Lý Xuân Cường có ý tiễn Âu Khánh Xuân khiến cô không khỏi hơi bối rối. Khi sắp chia tay nơi cầu thang, Lý Xuân Cường nói với về rất quan tâm:

- Nếu hai người cần, ngày mai cứ lấy chiếc xe Jeep của tôi mà dùng.

- Không cần đâu, ngày mai chúng em đã mượn được xe rồi - Khánh Xuân vội vã nói.

Lý Xuân Cường ngần ngừ trong giây lát rồi lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ gói bằng giấy kim tuyến lấp lánh đưa cho Âu Khánh Xuân, đáng điệu

không được tự nhiên lắm:

- Chúc mừng hạnh phúc của hai người!

Âu Khánh Xuân im lặng, tỏ ý không muốn nhận. Lý Xuân Cường cất tiếng cười như muốn xua đuổi không khí không tự nhiên giữa hai người:

- Đây chỉ là một chút lòng thành của tôi, chúng ta đã làm việc với nhau bao nhiêu năm rồi cơ mà.

Khánh Xuân cầm lấy chiếc hộp, nói:

- Anh Xuân Cường nè, em nghe nói trưởng phòng Mã đã giới thiệu cho anh một người bạn gái, thế nào rồi? Em và Tân Dân rất chờ đợi tin vui của anh.

Lý Xuân Cường cười gượng gạo:

- Làm gì có chuyện đó, chẳng qua trưởng phòng Mã chỉ buột miệng nói bâng quơ thôi mà. Tôi đã nói với anh ấy là trong hai năm này, tôi không hề có ý định kết hôn.

- Tại sao như vậy, anh đâu còn trẻ trung gì nữa đâu?

- Tôi tìm không ra người thích hợp với mình.

Khánh Xuân biết là Xuân Cường đang ám chỉ điều gì. Trước đây, cả Xuân Cường và Tân Dân đều đồng thời theo đuổi cô. Lúc ấy cô không thích Xuân Cường chỉ vì anh biểu hiện ý thức cầu tiến quá lộ liễu, không hợp với cô. Chuyện theo đuổi ấy cuối cùng cũng dừng lại và Tân Dân là kẻ thắng cuộc.

Cầm lấy chiếc hộp, Khánh Xuân buông một tiếng cảm ơn thật nhẹ rồi đi xuống cầu thang. Biết là Xuân Cường vẫn đứng đó và nhìn theo mình, nhưng cô không hề ngoái đầu nhìn lại.

Nhà Khánh Xuân cách cơ quan không xa, đạp xe chỉ mất khoảng mười lăm phút. Căn nhà này được Viện Khoa học Mỏ - Địa chất cấp cho bố Khánh Xuân khi ông chuẩn bị nghỉ hưu. Để chuẩn bị cho con gái sau khi kết hôn, ông đã không nhận căn nhà ba phòng nối liền theo hướng bắc nam mà nhận hai căn nhà độc lập theo hướng đông tây, một căn có hai phòng và một căn chỉ có một phòng duy nhất. Ông ở trong căn nhà một phòng ấy. Sau khi mẹ Khánh Xuân mất, cuộc sống của ông chỉ biết xoay quanh đứa con gái duy nhất này. Ông thường nói: Con có nhiều bạn bè nên cần phải có một phòng khách. Bố chỉ có một mình, không cần đến hai phòng làm gì. Và lại, bố cũng có thể dùng phòng khách của con, dù sao thì cũng có thể mở hai cửa cho phòng khách này.

Âu Khánh Xuân cũng chẳng từ chối sự quan tâm của bố. Cô rất hiểu ông và không có lý do gì mà cô phải khách sáo đối với tình cảm của ông giành cho mình. Tân Dân không có nhà và đương nhiên là anh sẽ về sống với cô trong căn nhà này nên mọi việc sắp đặt, trang trí trong nhà, cô giao toàn quyền cho anh. Không tính nhà bếp và gian vệ sinh, hai căn phòng cùng một hành lang hẹp trong nhà, việc phí tổn cũng chỉ khoảng mười ngàn đồng, thêm mấy thứ gia cụ lặt vặt khác được bày biện rất trang nhã nên gây cảm giác rất thoáng đãng và thoải mái cho bất kỳ ai.

Tuy lễ kết hôn vẫn chưa được tiến hành song bức ảnh tân hôn to tướng của hai người vẫn được treo một cách đường đường chính chính trong phòng ngủ. Bức ảnh màu vô cùng bình thường được lồng trong khung gỗ lấp kính nên cũng khá công phu, sang trọng. Trong ảnh, vẻ mặt của Tân Dân trông có vẻ khá già nếu so với Khánh Xuân. Tuy trước khi chụp ảnh, anh đã cẩn thận cạo sạch bộ râu rậm nhưng khi đứng bên cạnh cô, anh giống là anh cả hoặc là thầy giáo của cô hơn là chồng, dù anh chỉ lớn hơn cô có ba tuổi. Hai người đã làm quen với nhau một năm trong Học viện Cảnh sát hình sự, thời gian cộng sự với nhau trong đội là năm năm, đồng cam cộng khổ nên đã hiểu rõ tính tình cũng như sở thích của nhau. Chẳng hạn cả hai đều không thích chụp nhiều ảnh nghệ thuật trước khi cưới, không phải vì tiết kiệm tiền mà chỉ vì cả hai đều không thích lối chơi theo lối thời thượng như nhiều đôi thanh niên nam nữ khác lúc này.

Khi Khánh Xuân về đến nhà, đồng hồ đã chỉ mười giờ đêm. Cô vào phòng ngủ và đưa mắt nhìn bức ảnh treo trên tường. Trên mặt bàn phía dưới tấm ảnh, một lọ đồ quyen đã nở rộ làm tăng vẻ rực rỡ cho khuôn mặt cô trong tấm ảnh. Lần đầu tiên trông thấy Tân Dân, một số người bạn cùng lớn lên bên nhau của Khánh Xuân đã rí tai cô, hỏi: Đây là bạn trai của cậu à? Ôi dào, trông chẳng hợp tí nào, hay là anh ta có tài năng gì đặc biệt? Đứng vậy. Luận về dung mạo, nói chung Tân Dân cực kỳ bình thường, phong cách sống cũng chẳng sôi nổi, hào phóng; còn Khánh Xuân thì ngay trong thời học trung học và kể cả thời học tại Học viện Cảnh sát đều được bình chọn là hoa khôi. Người ta nói rằng thời gian vốn vô tình với cái đẹp. Có điều, mặc dù tốt nghiệp đã lâu nhưng ngoài sự lão luyện về nghiệp vụ chuyên môn ra, gương mặt của Khánh Xuân không hề thay đổi, không già thêm tí nào dù cô không hề dùng bất kỳ một loại mỹ phẩm nào.

Có lẽ chính vì gương mặt trẻ mãi ấy cũng như tính tình vô cùng chuẩn mực của Khánh Xuân mà mấy năm nay, những kẻ theo đuổi cô đếm không thể hết, kể cả trong đó có Lý Xuân Cường - một người có đủ tài năng lẫn dung mạo đều không thể chiến thắng một kẻ trông rất tầm thường là Hồ Tân Dân. Thực ra thì gương mặt buồn buồn trông rất thành thực cũng như tính tình trầm mặc của anh đã công phá có hiệu quả bức tường phòng thủ của Khánh Xuân. Bởi người đàn ông mà cô cần phải là một người có tài, có kiến thức nhưng không nhất thiết phải có ý thể hiện mình quá rõ trước mắt mọi người.

Việc đầu tiên sau khi về phòng là Khánh Xuân mở món quà mà Lý Xuân Cường đã tặng. Một chiếc hộp nhỏ được bọc trong giấy kim tuyến, bên trong chiếc hộp là một con trâu nhỏ bằng vàng. Âu Khánh Xuân cảm tình con trâu. Khi cô lấy con trâu ra khỏi chiếc hộp thì phát hiện ra mảnh giấy niêm yết giá tiền của cửa hàng vàng bạc: hai ngàn tám trăm nhân dân tệ! Âu Khánh Xuân thở hắt ra một hơi dài, trống ngực đập bình bịch. Hai ngàn tám trăm nhân dân tệ không phải là một số tiền nhỏ đối với Lý Xuân Cường. Món lễ vật quá quý giá như thế hình như không phải là quà của một đồng nghiệp, nên khó lòng xác định được tâm trạng của Khánh Xuân là cảm động hay bất an.

Cho đến tận hôm nay, Khánh Xuân vẫn chưa tìm thấy cảm giác đích thực về chuyện kết hôn. Trong tiềm thức, Khánh Xuân vẫn có cảm giác rằng mình vẫn chỉ là một đứa trẻ. Khi cô nghĩ đến ngày mai, khi tất cả những thủ tục và nghi thức kết hôn hoàn tất, Tân Dân sẽ chuyển về đây và như thế, cuộc

sống độc thân tự do của thời con gái chính thức kết thúc, cô sẽ như người phụ nữ thời xưa, bện tóc lại để biểu thị mình không còn trẻ trung gì nữa. Nghĩ đến đây, Âu Khánh Xuân không khỏi chạnh lòng, một nỗi nuối tiếc và thương cảm mơ hồ dâng lên trong lòng cô.

Cô thoải mái nằm lăn ra giường, chậm rãi mở thắt lưng và cảm thấy toàn thân mỗi một rã rời. Cô nghĩ, chung quy rồi cũng cần có một mái nhà, tất cả phụ nữ đều như vậy, sớm muộn gì rồi cũng phải tiễn biệt tuổi thanh xuân của mình mà thôi.

Nhưng trước mắt, lúc này cô vẫn đang có một mình. Cô vẫn có thể không e ngại gì mà trút bỏ toàn bộ y phục trên người và cứ thế, trần truồng đi lại trong nhà. Cô ngắm nghía thân thể mình trong gương. Một khuôn ngực vòng cao, một chiếc bụng thon thả, một chiếc eo lưng nhỏ nhắn nhưng dẻo dai... Tất cả đều chẳng khác so với ngày cô vừa tốt nghiệp trung học. Không để ý đến đôi chân trần trên nền đá lạnh, Khánh Xuân bước vào nhà tắm, điều chỉnh nước lên cho thật nóng rồi đứng dưới vòi sen để nước chảy từ đầu đến chân thật lâu. Thân thể cô như được xoa bóp trong làn nước nóng. Đầu óc cô mơ màng như muốn ngủ. Cô không biết là mình đã đứng dưới làn nước ấy trong bao lâu, chỉ đến khi có tiếng gõ cửa và tiếng gọi của bố, cô mới giật mình tỉnh lại.

- Đội trưởng của con gọi điện thoại đến, bảo con chuẩn bị về đội ngay lập tức!

Tiếng bố vang lên từ bên ngoài cánh cửa. Điện thoại cố định đặt bên nhà bố vì cả ngày, Khánh Xuân không hề có mặt ở nhà.

Cô chưa kịp nói gì thì bố đã tiếp lời:

- Con đừng vội. Họ bảo là sẽ có người đến đón!

Tuy bố đã nói như vậy nhưng Khánh Xuân vẫn vội vàng lau khô đầu tóc. Cô không thể đoán được là chuyện gì đang xảy ra đến nỗi muộn như thế này mà vẫn còn điều cô về đội. Có phải là có một tài liệu nào đó rất cần nghiên cứu ngay nhưng đang ở trong ngăn kéo của cô? Cô không thể đoán tiếp được nữa.

Khánh Xuân vừa mặc xong quần áo thì xe cũng vừa tới. Lái xe là Đỗ Trường Phát, chân vẫn còn cà nhấc vì bị phải nước sôi đầu đêm. Lên xe, Khánh Xuân hỏi ngay:

- Có chuyện gì mà phải tìm tôi?

Trường Phát ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

- Có chút chuyện xảy ra với... Tân Dân...!

Khánh Xuân giật mình hỏi dồn:

- Chuyện gì đã xảy ra với Tân Dân?

- Cô đừng lo lắng, không có gì nghiêm trọng lắm. Vừa rồi, đồn công an ở cầu Lục Lý gọi đến báo rằng, Tân Dân bị thương nhẹ. Họ đã đưa anh ấy vào bệnh viện.

Qua giọng điệu của Đỗ Trường Phát, Khánh Xuân cũng tin là Tân Dân bị thương không nghiêm trọng lắm nhưng không hiểu sao, cô vẫn không thể bình tĩnh được. Khi đến bệnh viện, mọi việc lại không đơn giản như Đỗ Trường Phát đã nói mà nghiêm trọng hơn nhiều. Tân Dân bị hai viên đạn, trong đó có một viên ghim vào phổi. Đồn công an Lục Lý nghe quần chúng báo tin và tìm thấy Tân Dân tại cổng của một kho hàng gần cầu Lục Lý. Lúc ấy anh đã hôn mê vì mất máu quá nhiều, khi Khánh Xuân đến bệnh viện vẫn chưa tỉnh lại. Những người đưa Tân Dân đến bệnh viện vẫn còn đứng ở ngoài cửa phòng cấp cứu.

Âu Khánh Xuân không thể định hình được tâm trạng lúc này, thậm chí cô không thể làm chủ được suy nghĩ cũng như không thể tự nhắc nhở cần phải bình tĩnh được nữa. Người trên phòng và các đội viên cũng đã có mặt khá đông, đều dùng ánh mắt thương xót và đồng tình lặng lẽ nhìn Khánh Xuân. Ai cũng biết Khánh Xuân và Tân Dân sẽ đăng ký kết hôn trong ngày mai. Việc diễn ra ngoài ý muốn của Tân Dân dẫn đến bi kịch chung cho tất cả mọi người.

Mã Chiếm Phúc cũng đã đến bệnh viện từ rất sớm, gương mặt vô cùng đăm chiêu đứng nói gì đó với bác sĩ. Bố mẹ và em gái của Tân Dân cũng đã được mọi người đưa đến, chỉ biết khóc và chờ đợi Tân Dân tỉnh lại. Lý Xuân Cường không có mặt vì anh đã đưa một số tổ viên đến hiện trường. Gã đàn ông mặc Âu phục tay xách hòm công văn sau khi nổ súng bắn gục Tân Dân đã biến mất. Tại sao hắn lại dẫn dụ Tân Dân đến cái kho hàng vắng vẻ ấy? Xem ra mọi chuyện chỉ chờ Tân Dân tỉnh dậy mới biết được thực hư.

Khánh Xuân cũng rất muốn khóc nhưng nhìn thấy vẻ thảm thương của mẹ và em gái Tân Dân, cô cố dằn những giọt nước mắt đang chực trào ra. Mọi người đang vây quanh và dùng tất cả những lời lẽ có thể để an ủi và động viên hai người. Khánh Xuân và bố Tân Dân ngồi bên cạnh nhau, cúi đầu không nói. Không ai đến để an ủi cô lúc này. Hình như trong ý thức của mọi người, cô đã biến thành một người đàn ông. Một người con gái đã lao vào nghiệp cảnh sát hình sự đến mấy năm phải có sự cứng rắn của một người đàn ông.

Đến gần sáng, có ai đó gọi bố Tân Dân, Mã Chiếm Phúc và Khánh Xuân đến phòng làm việc của bác sĩ. Vị bác sĩ nọ không quan tâm hỏi họ là ai, thậm chí cũng chẳng mời ngồi, vừa nhắc thấy họ bước vào phòng đã lên tiếng:

- Lãnh đạo đơn vị và người thân đều đã có mặt phải không? Không đợi mọi người trả lời, ông ta tiếp tục nói - Tim của bệnh nhân đã ngừng đập. Chúng tôi đang tiến hành những công đoạn cấp cứu cuối cùng. Chúng tôi muốn nói rằng..., mọi người hãy bàn bạc sớm một tí, chuẩn bị đón chờ điều xấu nhất...

Ý tứ trong lời của bác sĩ là quá rõ ràng. Trong căn phòng nhỏ này chỉ có mỗi một mình Khánh Xuân là phụ nữ nên cô là người bật tiếng khóc đầu tiên. Cô có cảm giác mọi ý chí của cô hoàn toàn biến mất, thân hình cô đổ sụp xuống.

Mọi sự sắp đặt sau đó hoàn toàn phụ thuộc vào bố của Tân Dân và Mã Chiếm Phúc. Khánh Xuân không biết đã bằng cách nào mà mình lại có thể vào được tận bên giường bệnh của Tân Dân, cũng không thể nhớ được là mình đã khóc và nói với Tân Dân những lời cuối cùng về cái gì. Sau đó cô được về phòng trực của bác sĩ. Bố của Tân Dân và Mã Chiếm Phúc đang có mặt ở đó. Bố của Tân Dân đưa cho cô một tấm phiếu, ôn tồn và thân thiết nói:

- Khánh Xuân, chữ ký bên dưới này là của cháu!

Đây là loại giấy tờ gì? Khánh Xuân cầm lấy và đọc nhưng trước mắt cô, những con chữ đang nhảy múa. Cô không đọc được bất kỳ chữ gì trên đó.

- Đây là Phiếu đăng ký tự nguyện hiến các bộ phận trên cơ thể, cần phải có chữ ký của người thân - Mã Chiếm Phúc nói.

Khánh Xuân sững sờ nhìn thẳng vào mặt anh, lâu lắm mới lên tiếng:

- Là Tân Dân sao? Các người định buộc anh ấy hiến cái gì? Tôi không đồng ý! Anh ấy là liệt sĩ!

Bố của Tân Dân ngắt ngứ nói:

- Cống hiến giác mạc! Đây chính là ý nguyện của Tân Dân!

Lý Xuân Cường bước đến, dùng giọng nói của người thân nhắc nhở:

- Khánh Xuân, cô quên rồi sao? Sau khi đồng chí Tiểu Bình qua đời, tập thể chúng ta đều đã đăng ký là sẽ hiến giác mạc sau khi chết. Tân Dân cũng đã đăng ký rồi.

Khánh Xuân ngây dại nhìn tờ giấy mỏng trước mặt mình. Lý Xuân Cường đưa cây bút của mình cho cô, nói:

- Khánh Xuân, tất cả chúng ta đều hy vọng là thân thể cậu ấy vẫn vẹn toàn, giác mạc chẳng qua cũng chỉ là một bộ phận nhỏ thôi mà.

Khánh Xuân cầm lấy cây bút, đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Xuân Cường rồi nhìn mái tóc bạc phơ của bố Tân Dân. Rất chậm rãi, cô vạch từng nét bút đại diện cho người thân của Tân Dân viết tên mình vào phiếu đăng ký. Bỏ cây bút xuống bàn, cô ngược đầu lên nhìn bác sĩ, hỏi:

- Giác mạc của Tân Dân sẽ được ghép cho ai?

- Trước tiên là sẽ giao cho bệnh viện...

- Tôi muốn biết, các người sẽ ghép nó cho ai?

- Lúc này, rất nhiều người đang cần giác mạc...

- Tôi chỉ muốn biết giác mạc của Tân Dân sẽ được ghép cho ai?

Thái độ của Khánh Xuân rất kiên quyết nên bác sĩ cảm thấy lúng túng khó xử vô cùng. Ông ta quay sang trao đổi mấy câu với một người đàn ông có vẻ là một bác sĩ nhãn khoa vừa xuất hiện trong phòng, sau đó nói với Khánh Xuân:

- Hiện tại, trong bệnh viện của chúng tôi đang có một bệnh nhân là sinh viên đại học năm thứ hai, giác mạc bị hỏng nên gần như hoàn toàn bị mù. Nếu không có ai hiến giác mạc, sinh viên này e rằng...

- Là con trai hay con gái? Khánh Xuân ngắt ngang lời bác sĩ.

- Con trai.

Khánh Xuân gật đầu. Là con trai! Tâm trạng Khánh Xuân như được an ủi vài phần. Cô không muốn đôi mắt của Tân Dân bị gắn cho một người đàn bà hoặc một ông già bảy tám mươi gần đất xa trời nào đó.

Trời đã sáng. Sau khi rời bệnh viện, Khánh Xuân không quay về nhà mà theo bố mẹ Tân Dân về nhà họ. Cô nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng để cô thể hiện nghĩa vụ của một người con dâu và có lẽ, ở bên cạnh người thân của Tân Dân lúc này là một cách để giảm bớt nỗi đau cho nhau. Nhưng quan trọng nhất vẫn là cô không dám đối diện với căn phòng hạnh phúc mà hai người đã dày công vun đắp bấy lâu. Có thể lúc này, bố cô đã thức dậy và đang chăm sóc cho lọ hoa đồ quỳen trong phòng cô. Vì ông xem đó là một cách chăm sóc cho con gái mỗi ngày. Cô nghĩ, có lẽ mình nên có một cú điện thoại cho bố và nói với ông rằng, những làn hương cũng như sắc màu tươi thắm của lọ hoa đã không còn ý nghĩa gì nữa, hãy để cho nó tàn phai cùng với sự biến mất của chủ nhân căn nhà ấy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mấy ngày sau đó, tất cả đều lao vào chuyện hậu sự của Tân Dân cũng như sắp xếp công việc trong đội. Nỗi đau đã khiến Khánh Xuân gần như tê liệt hoàn toàn. Bàn làm việc của Tân Dân đã được dọn dẹp. Những tài liệu có liên quan đến công việc cũng như những đồ dùng công cộng đã được mang đi. Những đồ dùng cá nhân thì đội trưởng Lý Xuân Cường yêu cầu để cho Khánh Xuân lo liệu. Cô đã từ chối công việc này. Suy cho cùng, cô và Tân Dân cũng chưa đăng ký kết hôn nên về mặt luật pháp, cô không có quyền dùng danh nghĩa là người trong nhà để tiếp nhận những di vật ấy. Không có cách nào khác, đội thông báo cho bố Tân Dân đến để tiếp nhận tất cả. Riêng có mấy phong thư Tân Dân để lại trên bàn thì Lý Xuân Cường giao cho Khánh Xuân. Đó là những lá thư do Khánh Xuân viết cho Tân Dân trong thời gian đi công tác mấy năm trước đó, kèm theo những lá thư này là hai tấm vé tàu đi Hàng Châu mà Xuân Cường đã tìm thấy trong cặp xách tay của Tân Dân.

- Cô có cần tôi nhờ người trả lại không? Vẫn còn kịp. - Xuân Cường nói.

Khánh Xuân cầm lấy hai tấm vé, lắc đầu. Đây là vật kỷ niệm cuối cùng của cô và Tân Dân, không việc gì phải trả lại. Cô lưu giữ hai tấm vé này cùng với tấm ảnh cô chụp cùng với di ảnh của Tân Dân trong buổi lễ truy điệu.

Khánh Xuân đã tráng những tấm phim cô chụp những kẻ tình nghi ra vào ngôi nhà kiểu Tây. Mấy kiểu cuối cùng chính là kẻ tình nghi mặc Âu phục đã ra tay sát hại Tân Dân. Phòng điều tra hình sự đã chọn trong số ấy một tấm ảnh mà mặt mũi kẻ tình nghi tương đối rõ ràng in trên Lệnh truy nã và phát đi khắp nơi. Chưa bắt được tội phạm thì sự hy sinh của Tân Dân vẫn thiếu vẻ oanh liệt và thiếu tính hoàn chỉnh, không thể tuyên truyền công khai và rầm rộ như sự hy sinh của Cam Lôi và Thôi Đại Khánh năm ấy. Do vậy, sau khi lễ truy điệu kết thúc và bình đựng tro của liệt sĩ Hồ Tân Dân được đem an táng tại Nghĩa trang Cách mạng Bất Bào Sơn hoàn tất, điều này cũng có nghĩa là sinh mạng của một con người đã chính thức khép lại một cách âm thầm. Cái tên Hồ Tân Dân cũng dần dần sẽ biến mất trong tiềm thức mọi người. Bố mẹ Hồ Tân Dân khi nhận giấy chứng nhận liệt sĩ của con trai mình cùng với gần hai mươi nghìn nhân dân tệ tiền trợ cấp gia đình liệt sĩ và nhiều lễ vật khác đã viết vào Sổ kỷ niệm những người đã cống hiến giác mạc một dòng: “Cống hiến tình yêu, đem lại ánh sáng cho người, công đức ấy không gì sánh được”. Tất cả mọi người đều quên bằng người vợ chưa cưới của Tân Dân, thậm chí Khánh Xuân không nhận được bất kỳ một vật lưu niệm nào. Lúc ấy cô đã nghĩ, may mà Tân Dân còn để lại cho đời và cho mình một đôi mắt. Đây là bộ phận duy nhất trên thân thể anh vẫn chưa chết và cô có cảm nhận rằng, đôi mắt ấy chính là linh hồn của anh.

Cô đến bệnh viện.

Cô đến rất sớm. Không tốn nhiều thời gian và công sức, cô đã tìm thấy người bệnh ấy trong một gian phòng chan hòa ánh sáng mặt trời. Cô dăm dăm nhìn vào đôi mắt vẫn bị băng dây quần kín choàng qua nửa cái đầu nhưng từ chiếc sống mũi cao cao và đôi môi sắc sảo của người bệnh, cô nhận ra gương mặt ấy rất trẻ và rất tuấn tú. Bên cạnh bệnh nhân lúc này là một cô gái rất trẻ, không thể gọi là đẹp nhưng rất có duyên. Khi Khánh Xuân bước vào phòng bệnh, cô gái đang gọt táo và đưa từng miếng nhỏ đến tận miệng bệnh nhân.

Khánh Xuân cũng mang theo một túi trái cây. Cô đặt túi trái cây xuống chiếc tủ nhỏ kê ở đầu giường bệnh và bắt đầu trò chuyện với cô gái. Hình như cô gái đã nghe các bác sĩ nói về Khánh Xuân cũng như quan hệ giữa cô và bệnh nhân nên trên môi cô ta luôn điểm nụ cười, miệng luôn nói những lời cảm ơn. Người bệnh không thể trông thấy Khánh Xuân nên giữ yên lặng một cách rất lễ độ. Khánh Xuân ngồi lên chiếc ghế đặt bên cạnh giường bệnh và bắt đầu trò chuyện với chàng trai. Cô rất muốn biết những chuyện liên quan đến chàng trai này.

- Cậu là sinh viên năm thứ hai?

- Vâng ạ! Chàng trai trả lời.

- Đáng ra là phải năm thứ ba - Cô gái bổ sung thêm - Anh ấy mắc bệnh đã được nửa năm rồi.

- Sao lại mắc phải bệnh này?

- À, anh ấy cùng với một người bạn giúp thầy giáo phụ đạo trong khoa lau phòng, anh ấy đã nghịch phải chất vôi độc khiến chúng bắn vào mắt nên giác mạc bị hỏng.

Khánh Xuân chăm chú nhìn vào gương mặt chỉ lộ một nửa của chàng trai nhưng cô không nhận ra một nét nào nghịch ngợm trên mặt cậu ta.

- Cậu học ở trường nào?

- Đại học Yên Kinh - Cô gái trả lời thay.

- Chuyên ngành gì? - Khánh Xuân hỏi bằng quơ.

- Pháp luật. Anh ấy theo học chuyên ngành Luật kinh tế và Luật dân sự.

- Tốt quá! Ngành này đang rất thời thượng đấy!

- Đúng thế không? Thực ra thì anh ấy cũng không thích hợp lắm ngành Luật kinh tế vì anh ấy chẳng có chút đầu óc kinh tế nào, lại không cẩn thận, làm việc gì cũng vô cùng nóng vội và cầu thả.

- Tuổi trẻ mà... Năm nay cậu ấy hai mươi phải không?

- Gần hai mươi hai rồi! Anh ấy học chậm một năm vì phải ra nước ngoài thăm người thân mất một năm.
- Còn có quan hệ với nước ngoài à?
- Bố mẹ anh ấy là những nhà khoa học, sống lâu dài ở nước ngoài.
- Thế cô quan hệ thế nào với cậu ta?
- Em là bạn gái của anh ấy.

Chàng trai vẫn không tỏ bất kỳ phản ứng nào khi nghe hai cô gái bàn luận về mình. Âu Khánh Xuân nhìn khuôn mặt quẩn đầy băng, tự trong thâm tâm không biết là mình thương cảm hay xúc động. Đằng sau lớp băng dày ấy là đôi mắt của Tân Dân! Cô nghĩ, liệu đôi mắt ấy vẫn buồn buồn đầy trí tuệ và bình an?

Sau một lát, hai bên dường như không còn gì để nói nữa, Âu Khánh Xuân đứng dậy cáo từ, chúc người bệnh mau chóng khôi phục. Chàng trai vẫn nằm im bất động, chỉ mở miệng nói hai tiếng: “Cảm ơn!”.

Cô gái tiễn Khánh Xuân ra khỏi phòng, hạ thấp giọng nói như có lỗi:

- Em và anh ấy vừa cãi nhau một trận nên anh ấy vẫn còn giận lắm. Em thành thật xin lỗi chị, thực ra thì anh ấy phải cảm ơn chị. Nếu không có sự đồng ý của chị, anh ấy vẫn phải cứ chờ đợi thôi!
- Không có gì - Khánh Xuân nói - Nhưng cô cũng phải nói với cậu ta là, đã mắc phải bệnh này thì đừng bao giờ nóng giận. Những bệnh về mắt tối kỵ với sự giận dữ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện trong hành lang. Cô gái nói:

- Không thể khác được. Tính tình của anh ấy là như vậy. Bố mẹ cứ ở nước ngoài, không ai quản lý được anh ấy cả.

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Thế thì cô phải quản lý cậu ta vậy!
- Em làm không nổi - Cô gái thành thực nói - Em vừa đụng đến là anh ấy đã nổi khùng lên rồi.

Khánh Xuân dừng lại một tí và chợt nhận ra rằng, dù sao cả hai cũng còn quá trẻ, chuyện này cũng khá thú vị. Cô lên tiếng:

- Cô là bạn học của cậu ta à?
- Không phải! Bọn em là láng giềng của nhau - Cô gái lắc đầu nói.
- Cậu ta không có anh chị em gì ư? Ngày nào cô cũng đến đây để chăm sóc cho cậu ta sao?
- Anh ấy không có anh chị em gì cả. Ngày phẫu thuật, mẹ anh ấy từ nước ngoài bay về, gặp con trai được một lát là đi ngay. Bây giờ chỉ có mình em chăm sóc anh ấy. Không có đôi mắt, người ta không làm được việc gì cả. Thầy giáo phụ đạo họ Lư trong khoa có đến đây mấy lần, mỗi lần mang đến một ít trái cây, đồ hộp. Tiêu Đông vì lau phòng cho thầy nên mới gặp tai nạn, ông ấy không đến thì còn ra thể thống gì. Trước khi phẫu thuật, bạn bè anh ấy cũng có đến nhưng rồi họ cũng chỉ có thể chuyện trò tào lao một lát rồi về. Họ đang trong thời kỳ học rất căng thẳng, không thể vắng học được. Em ở trong bệnh viện mấy ngày mấy đêm rồi, mệt muốn đứt hơi nhưng không chịu đựng được nữa rồi vì anh ấy cứ trút bực tức lên đầu em.

Cô gái nói một hơi dài như muốn trút một nhọc và bực bội. Nhưng từ trong giọng nói của cô ấy, Khánh Xuân không nhận ra một chút giận hờn hay hối hận gì cả. Cô nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Thế này nhé, tối nay tôi sẽ đến thay cho cô. Cô có thể về nhà ngủ một giấc lấy sức.
- Ôi! Thế coi làm sao được. Em đã cảm kích ân tình của chị lắm rồi. Sao lại có thể khiến chị phải chịu khổ chịu mệt thêm nữa! Cô gái kêu lên.
- Không sao - Khánh Xuân nói như đã quyết định - Cứ xem như đây là tôi vì chồng chưa cưới của mình, cũng là vì mình vậy. Tôi hy vọng cậu ta sẽ sớm mở được mắt ra.

Cô gái không biết nên chấp nhận sự quan tâm của Khánh Xuân hay là tiếp tục chối từ nên chỉ biết nói những lời cảm ơn đầy khách sáo. Sau mấy lời trao đổi, hai người đã thống nhất như lời Khánh Xuân.

Mấy ngày nay, đội công tác không giao cho Khánh Xuân công việc gì cả. Khi thi hài Tân Dân chưa kịp lạnh, cả tổ đã bắt đầu suy nghĩ đến tâm trạng của Khánh Xuân. Do vậy mới quyết định để cho cô có một thời gian ổn định tinh thần. Nhưng Khánh Xuân lại muốn tìm một công việc gì đó làm để lấp chỗ trống về tinh thần sau khi Tân Dân ra đi. Cô nghĩ, việc này quá tốt đối với cô lúc này. Chăm sóc cho một bệnh nhân để đôi mắt của Tân Dân sớm quay trở về với cuộc đời là một sự an ủi vô cùng lớn lao đối với cô.

Buổi chiều, Khánh Xuân ghé về nhà định ngủ một giấc nhưng không thể nào chợp mắt được. Khi ăn cơm tối, cô nói cho bố biết ý định của mình. Ông trầm ngâm do dự, không hề bày tỏ ý kiến gì. Thái độ của bố khiến tâm trạng vừa tìm thấy sự hưng phấn của Khánh Xuân bị tổn thương. Cô hỏi:

- Con làm như vậy là không tốt sao?

Bố cúi đầu nuốt miếng cơm, lâu lắm mới nói:

- Bố vẫn nghĩ rằng con nên nhanh chóng ổn định tinh thần. Đã là người thì phải chết, hưởng hờ cái chết của Tân Dân rất có ý nghĩa. Con cứ sống trong những nỗi nhớ như vậy, bố cho rằng không tốt tí nào.

Khánh Xuân cúi đầu ăn cơm, không trả lời bố, bất giác những giọt nước mắt nối đuôi nhau rơi vào bát cơm. Điều này chứng minh những điều lo lắng của bố là có thực. Ông lại lên tiếng nói về những lễ phải lễ trái trong đời nhưng tâm trạng Khánh Xuân rối bời, không biết là có nghe thấy những lời ông nói hay không. Đến tám giờ tối, cô đứng hẹn có mặt ở bệnh viện, chào hỏi cô gái một cách có lễ rồi đưa mắt quan sát chung quanh. Cô gái lí nhí mấy tiếng rồi cùng Khánh Xuân rời khỏi phòng. Trước khi bước xuống cầu thang, cô gái quay đầu nhìn Khánh Xuân rồi ngần ngừ nói:

- Nếu anh ấy có nỗi khùng, chị đừng để bụng nhé!

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Yên tâm đi! Tôi lớn thế này rồi, sao lại giận một cậu bé như cậu ta?

Cô gái đã ra về. Cô ta đã nói cho Khánh Xuân biết mình họ Trịnh tên Văn Yến, một cái tên vô cùng phổ thông, rất phù hợp với dung mạo và khí chất của chính cô ta. Người bạn trai của cô ta đang nằm trên giường bệnh tên là Tiêu Đồng, thoát nghe thì cũng bình thường, cái tên vừa có thể dùng cho con gái, vừa có thể dùng cho con trai, chẳng có gì đặc biệt lắm.

Khi quay về phòng bệnh, Khánh Xuân thấy Tiêu Đồng vẫn nằm ngửa trên giường, không biết là đôi mắt sau lớp băng dày kia đang nhắm hay mở. Cô ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Ăn trái cây không, tôi sẽ gọt cho cậu một quả táo?

- Không muốn ăn - Tiêu Đồng lắc đầu nói.

- Thế thì quả lê vậy?

- Không muốn ăn!

Yên lặng bao trùm. Hình như Khánh Xuân không tìm ra câu nào để nói nữa.

- Tên cậu là Tiêu Đồng?

- Vâng!

- Tên tôi là Âu Khánh Xuân. Cậu gọi tên hay gọi là chị đều được.

- Vâng!

Khánh Xuân tỉ mỉ quan sát phòng bệnh. Một căn phòng vuông vức khoảng hai mươi mét vuông, tường màu trắng tạo sự thanh khiết đến lạnh lẽo. Bức tường nằm sát giường bệnh và tủ đầu giường có bày một số dụng cụ y học không biết có công dụng gì. Cửa sổ có treo rèm màu lam, ngay dưới tấm rèm là một chiếc ghế sa lông hai người ngồi. Nói chung đây là một phòng bệnh cao cấp. Lần ấy, khi trưởng phòng Mã bị bệnh đưa vào đây, Khánh Xuân có đến thăm và nhớ lại rằng, phòng bệnh của trưởng phòng Mã không sang trọng như của cậu sinh viên này.

- Giấc mạc này là do chị tự nguyện hiến phải không?

Đột nhiên Tiêu Đồng chủ động bắt chuyện.

- Không! Khánh Xuân vội vã trả lời - Là do chồng chưa cưới của tôi tự nguyện hiến tặng.

- Hai người yêu nhau lắm phải không?

Câu hỏi này vừa chân thật vừa có vẻ già dặn, Khánh Xuân không trả lời mà lại hỏi:

- Cậu nói thử xem?

- Nhất định là tình cảm rất sâu nặng. Nếu không chị sẽ không bao giờ đến đây để thăm và chăm sóc tôi.

Suy nghĩ của Tiêu Đồng vẫn thể hiện sự thẳng thắn đến độ cực đoan của một thanh niên khiến Khánh Xuân không hiểu là tâm trạng mình nên thoải mái hay là bức bối. Cô chỉ gật nhẹ đầu, nói:

- À, có lẽ là như vậy!

Một thoáng im lặng kéo dài giữa hai người, một lát sau Tiêu Đồng lại hỏi:

- Họ nói chị là một cảnh sát, đúng không?

- Không sai! Ấn tượng của cậu về cảnh sát như thế nào?

- Không ra làm sao cả. Tôi cực ghét những tay cảnh sát trên đường phố. Không có văn hóa, chỉ có chút quyền lực trong tay là tha hồ tung hoành!

Khánh Xuân không vui vì câu trả lời này. Đây là vấn đề mà cô cảm thấy rất thú vị nhưng với câu trả lời của Tiêu Đồng, cô không có hứng thú để nói thêm về vấn đề này nữa. Khi học đại học, Âu Khánh Xuân biết cách ăn nói hơn cậu ta nhiều.

- Nhưng tôi lại thích nữ cảnh sát!

Câu nói này của Tiêu Đồng khiến Khánh Xuân cười thầm trong bụng, hỏi:

- Tại sao?

- Nữ cảnh sát nhất định phải là người có bản lĩnh. Phụ nữ yếu mềm như nước, cảnh sát hung dữ như hổ. Hai thái cực này lại thống nhất trong một người lại thú vị vô cùng. Nữ cảnh sát, nữ bộ đội, nữ vận động viên..., tôi thích tất.

Khánh Xuân cảm thấy tức cười:

- Thế bạn gái của cậu, cô ta làm gì?

- Chị đang nói về Văn Yến à? Khóe miệng Tiêu Đồng lộ vẻ không vui - Cô ấy làm văn thư trong một cơ quan.

Sau hai lần tiếp xúc ngắn ngủi, Khánh Xuân đã thầm nhận ra vẻ đa tình ẩn chứa trong con người Văn Yến và từ con người Tiêu Đồng, cô cảm nhận được sự vô nghĩa của một người con trai. Cô nghĩ, những sinh viên trẻ hiện đại không hề quan tâm đến chuyện tình cảm chân thành, đừng nói là đến chuyện nhận ân và trả nghĩa.

Nói thêm vài câu không đầu không đuôi nữa, Tiêu Đồng lại chìm vào im lặng và thoáng liếc nhìn, Khánh Xuân đã nhận ra là cậu ta đã ngủ. Một thằng con trai lớn tướng như thế này mà dễ ngủ như một đứa trẻ con khiến nhất thời, Khánh Xuân cảm thấy cậu ta có một chút đáng yêu.

Chưa đến bảy giờ sáng, Văn Yến đã xuất hiện tại phòng bệnh. Vừa trông thấy Khánh Xuân, cô ta liền hỏi:

- Không có chuyện gì chứ? Đêm qua anh ấy không thể hiện bản tính độc đáo của mình sao?

Khánh Xuân không hiểu là cô gái quan tâm cho chính mình hay là lo lắng cho Tiêu Đồng nên chỉ cười nhẹ:

- Không có chuyện gì cả. Cậu ta ngủ rất ngon.

- Chị không ngủ sao? Không sao cả đâu. Anh ấy ngủ thì chị cũng ngủ thôi, muốn đi vệ sinh hay uống nước, anh ấy sẽ gọi chị.

Âu Khánh Xuân không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười cười. Thực ra đêm qua cô cũng có chớp mắt được một lát, Tiêu Đồng chỉ gọi cô đưa đi vệ sinh một lần trước khi ăn sáng mà thôi, ngoài ra không làm phiền cô bất kỳ điều gì. Com sáng do Văn Yến đem tới và tự tay bón cho cậu ta và còn nói, com trong bệnh viện chẳng ngon lành gì.

Từ bệnh viện, Khánh Xuân đi thẳng về đơn vị. Mọi người đang có vẻ rất bận rộn, cả đội vẫn đang lao theo vụ án buôn bán heroin vừa rồi. Kẻ cung cấp hàng đã cao chạy xa bay, mọi đầu mối gần như đứt hẳn nên họ chỉ còn biết bám lấy gã bị bắt trong ngôi nhà kiểu Tây ấy mà thẩm vấn liên tục. Xem ra gã đàn ông này cũng chẳng phải là một kẻ buôn bán lớn mà chỉ là một tay bán lẻ. Trong các lần thẩm vấn, hắn cũng chỉ khai số thuốc hắn bán lẻ chỉ do một mình tên mặc Âu phục ấy cung cấp. Hắn còn biết tên gã ấy là Hồ Đại Khánh - hắn cũng họ Hồ - người Tứ Xuyên, hơn ba mươi tuổi nhưng đã buôn heroin khá lâu rồi. Hắn còn khai, tên Hồ Đại Khánh này vốn là một kẻ du thủ du thực, mấy năm gần đây dựa vào thế lực của băng nhóm tội phạm buôn heroin “La Trường Thoái” nên phát lên rất nhanh... Mỗi lần thẩm vấn xong, Đỗ Trường Phát thường đem những chuyện có liên quan đến Hồ Đại Khánh nói lại với Khánh Xuân, có lẽ vì hắn là kẻ thù giết chồng chưa cưới của cô!

- E rằng dưới tay thằng khốn này cũng phải có đến mấy thằng đàn em nữa. Đúng là đồ vong mạng, sống được một ngày thì biết một ngày! Cái chân bị bồng của Đỗ Trường Phát không còn đau nữa. Anh đang ôm chiếc bình uống trà bằng thủy tinh trong lòng bàn tay, đi đi lại lại trong phòng làm việc. Đỗ Trường Phát là đội viên mới của đội, vừa mới được điều động từ đồn công an khu vực lên, cách nói năng vẫn còn chút bỗ bã của những công an viên lặn lội trên đường phố - Hắn đưa hàng cho thằng ấy và đòi đến 500 nhân dân tệ một gam. Theo giá cả hiện hành, một gam heroin chỉ khoảng 450 đến 470 nhân dân tệ. Thằng ấy không dám trái ý hắn, chỉ biết bán ra với giá cao hơn. Những kẻ mắc phải cái vòng oan nghiệt của Hồ Đại Khánh đều sợ hắn trở mặt. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hàng của hắn đảm bảo chất lượng. Việc cung cấp cũng tương đối ổn định, sớm muộn gì thì thằng này cũng thay “La Trường Thoái” hoành hành cho mà xem.

Khánh Xuân đã tham dự một buổi hội ý giao ban về tình hình vụ án. Cho dù đầu mối chính đã biến mất, những kẻ có thể bắt được chẳng qua cũng chỉ là những gã “quần từ nghiện” tự mua tự dùng, nhưng khi Mã Chiếm Phúc biết có cái tên “La Trường Thoái” xuất hiện trong vụ án này thì anh cảm thấy có điều gì đó rất kỳ lạ.

- Lại là “La Trường Thoái” - Trưởng phòng nói - Mấy năm gần đây, tất cả những vụ án về heroin đều có liên quan đến cái tên này.

Lý Xuân Cường nói:

- Do vậy, thông qua phân tích, chúng tôi nhận thấy đây không hề là một vụ án nhỏ. Rất khả năng là có sự tồn tại của một tổ chức buôn bán heroin khá lớn, được tổ chức rất nghiêm ngặt. Chúng có con đường cung cấp hàng riêng, có tuyến vận chuyển riêng, có mạng lưới tiêu thụ riêng. Chúng ta không thể coi thường bọn này, không được xem chúng chỉ là những kẻ nghiện ngập vặt vãnh.

Mã Chiếm Phúc đốt thuốc lá liên tục, chậm rãi đề cập đến một khả năng khác:

- Cũng có cái khó là, trong số những con nghiện này, tôi đã gặp qua vài đứa và có nói chuyện nên khá hiểu chúng. Những con nghiện trong thành phố này phần lớn đều là những kẻ có được trong tay một ít đồng tiền bẩn, phát tài một cách không chính đáng nên cũng muốn thử một chút cho biết thế nào là nghiện ma túy. Và lại, chúng thường là những người trong bang hội, bán hoặc mua thuốc đều có thân có phận hân hoi. Đây là một kiểu kinh doanh lớn, mua cao bán đắt nên bọn này thường rất thích đề cao mình, thậm chí có đứa còn thần thánh hóa chính mình. “La Trường Thoái” hay “La Đoàn Thoái” gì cũng được, nhưng càng được đồn đại thì càng trở nên thần thánh. Kỳ thực về cơ bản không có thằng nào mang tên này, cơ bản chỉ là một lời đồn đại của giới giang hồ mà thôi.

Đỗ Trường Phát và mấy người nữa liên tục gật đầu đồng ý với phân tích của Mã Chiếm Phúc, chỉ riêng Lý Xuân Cường không hề có thái độ phụ họa như tất cả mọi người.

- Các anh đã xử lý chuyện tên cung ứng hàng ấy như thế nào? - Mã Chiếm Phúc hỏi.

- Đã phát lệnh truy nã đi khắp nơi, mấy ngày nay chưa có phản hồi gì - Lý Xuân Cường trả lời.

Mã Chiếm Phúc nhắm mắt, ngửa mặt suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói:

- Đầu tiên chỉ có thể làm được như vậy. Nếu không có tình hình mới xuất hiện, vụ án này đành treo tại đây thôi. Các anh cũng phải quan tâm chú ý là, khi giải quyết những vụ án khác, cần phải xem nó có liên quan đến vụ án này hay không.

Lời nói cuối cùng của Mã Chiếm Phúc khiến tâm trạng của Khánh Xuân trở nên vô cùng nặng nề. Trong đầu óc cô thấp thoáng gương mặt của Hồ Tân Dân. Ngoài một nụ cười ra thì gương mặt ấy không còn biểu lộ bất kỳ một thái độ nào khác, nhưng hình như có một tiếng kêu oan rất mơ hồ vang lên đầu đó! Trái tim Khánh Xuân run rẩy. Có lẽ nào vụ án này lại bị treo ở đây sao? Có lẽ nào nó kết thúc mà không hề có hậu hay sao?

Suốt buổi chiều hôm ấy, Khánh Xuân cảm thấy một tâm lý thất vọng choáng ngợp lấy tâm hồn mình. Khi rời khỏi phòng làm việc, cô gặp Lý Xuân Cường trước cổng cơ quan. Anh cũng đang chuẩn bị về nhà. Anh có ý tiễn Khánh Xuân một đoạn đường và hai người cùng đạp xe rời khỏi cổng cơ quan.

Trên đường, Lý Xuân Cường hỏi:

- Thế nào, đỡ hơn rồi chứ?

Khánh Xuân biết anh muốn hỏi về điều gì nên không muốn trả lời, lại hỏi:

- Đội trưởng, lệnh truy nã phát trong phạm vi nào?

- Cô đang nói đến Hồ Đại Khánh phải không? Lý Xuân Cường đáp - Lệnh phát rất rộng, qua Bộ Công an mà phát ra trong toàn quốc. Tất cả sân bay, bến tàu, bến xe, khách sạn, quán ăn trong thành phố này đều có niêm yết cả - Dừng lại một lát, anh nói tiếp - Nhưng cô cũng đã biết rồi đấy, lệnh đã phát ra, có khi ngay ngày hôm sau sẽ có thông tin phản hồi nhưng nhiều khi vĩnh viễn không có tin tức gì cả.

Khánh Xuân không có lời gì để nói, lẳng lặng đạp xe. Lý Xuân Cường lại lên tiếng:

- Đồi mồi của cô bị sưng lên rồi đấy, sắc mặt cũng không tốt lắm. Có phải là buổi tối cô không ngủ được, đúng không?

Khánh Xuân ngập ngừng định nói nhưng cuối cùng cô vẫn giữ im lặng. Cô sợ nói ra những gì xảy ra trong bệnh viện, Lý Xuân Cường sẽ tuôn ra hàng loạt những lời khuyên nhảm chán nữa.

Đến một ngã tư, Lý Xuân Cường đáng ra phải rẽ phải nhưng anh lại nói:

- Tôi không có việc gì phải vội về nhà, đưa thêm cô một đoạn nữa vậy.

- Không cần đâu! Anh tốt với em như vậy, em cảm thấy khó xử vô cùng - Khánh Xuân vội vàng thoái thác.

Lý Xuân Cường cũng không nài ép, nói:

- Thôi được. Mấy ngày nay tinh thần cô không được tốt, cần phải điều chỉnh lại, không vội gì phải tham gia phá những vụ trọng án. Thời gian này cô hãy tham gia một vài vụ án nhỏ, làm một ít công việc ở cơ quan, không nhất thiết vừa biết đi là đã chạy!

Khánh Xuân nhìn Xuân Cường hỏi một cách đột ngột:

- Anh tin là có cái gã “La Trường Thoái” ấy không?

Lý Xuân Cường thoáng lặng người, cười nói:

- Chỉ có thể tin cái có thực, không thể tin cái không có!

Khánh Xuân gật đầu nói:

- Đội trưởng, cho dù là Hồ Đại Khánh hay “La Trường Thoái”, chỉ cần có manh mối là anh phải cho em tham gia vào vụ án này!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ăn cơm tối xong, Văn Yến ra về và cô nữ cảnh sát lại đến. Đây đã là đêm thứ năm. Tiêu Đồng từ chỗ không quen lắm cuối cùng cũng phải quen, từ chỗ không tự nhiên dần dần biến thành tự nhiên, thậm chí anh còn thiết lập được một sự hiểu biết lẫn ký kết ngầm với người phụ nữ mà anh chưa hề trông thấy mặt này. Anh nghe thấy tiếng cô đi đi lại lại, tiếng cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Từ giọng nói của cô, anh đoán mò về tâm tình, động tác cũng như thân hình, dung mạo của cô. Nhất định cô ấy phải rất cao, thậm chí phải trên một mét sáu lắm. Khi nắm tay anh dắt đến nhà vệ sinh, anh đã nhận ra bước đi của cô rất phóng khoáng. Bàn tay cô ấy và bàn tay Văn Yến khác nhau hoàn toàn, cũng hoàn toàn khác với bàn tay của những người con gái khác mà trước đây anh đã tiếp xúc. Bên cạnh sự mềm dịu đặc trưng của phái nữ, bàn tay ấy còn có sức mạnh và sự kiên định của một nam nhi. Càng ngày Tiêu Đồng càng chăm chú nghe và trả lời những câu hỏi của cô, thậm chí có lúc anh chủ động bắt chuyện. Từ những câu chuyện của cô, anh khó lòng hình dung rằng đó là một chiến sĩ hình sự đã từng tham dự vào hàng trăm vụ án. Ban ngày, khi Văn Yến bên cạnh, Tiêu Đồng trở nên trầm lặng hơn, ít nói hơn. Khi Văn Yến nhẹ nhàng giúp anh lau tay rửa mặt, bón cơm..., trong đầu anh chỉ có hình ảnh người nữ cảnh sát đầy lý trí nhưng thuần khiết và sâu sắc. Khi nói chuyện với cô, Tiêu Đồng phải vận dụng toàn bộ trí tuệ để tưởng tượng và suy nghĩ. Mỗi người một câu, thông hiểu và thoải mái. Buổi tối, Văn Yến ra về, cô cảnh sát lại đến, tâm tình Tiêu Đồng lại quay về với trạng thái hoạt bát, suy nghĩ cũng nhanh nhạy hơn so với ban ngày rất nhiều. Anh nghĩ, có lẽ điều này xuất phát từ lòng hiếu kỳ nhưng lúc này, anh mới hiểu vì sao người mù lại thường có một loại cảm giác cực kỳ nhanh nhạy, tư duy vô cùng phóng khoáng.

Cô cảnh sát hỏi:

- Tối nay ăn cái gì rồi?

Anh đáp:

- Bánh bao Hán Bảo!

Cô cảnh sát hỏi:

- Văn Yến đem đến phải không?

Anh đáp:

- Vâng!

Cô cảnh sát nói:

- Đó là loại bánh dùng cho trẻ con!

Anh nói:

- Tôi cũng chưa lớn!

Cô cảnh sát hỏi:

- Ăn trái cây nhé, táo hay quýt?

Anh đáp:

- Quýt!

Cô cảnh sát giúp anh bóc vỏ quít rồi gỡ từng múi đưa lên tận miệng cho anh, rồi lại đưa tay tiếp lấy những hạt quít từ miệng anh nhả ra. Những việc ấy làm anh xúc động vô cùng. Anh lắng nghe âm thanh từ thùng rác trong góc phòng vang lên khi cô bỏ vỏ và hạt quít vào trong, lên tiếng:

- Ái chà, có phải là chị đã xem tôi như chồng mình rồi phải không?

- Cậu? Hình như đối phương đang cười - Nhiều lắm cậu cũng chỉ đáng làm em của tôi!

Anh cũng cười:

- Vinh hạnh quá! Tôi cũng có một bà chị làm cảnh sát! Lại nói tiếp - Nhưng có điều lúc này, tôi vẫn chưa biết mặt mũi chị ra sao.

Đối phương nói:

- Tôi cũng chưa biết mặt mũi cậu như thế nào.

Anh nói:

- Chị đã trông thấy một nửa.

Đối phương nói:

- Tôi chỉ muốn nhìn thấy nửa kia!

- Tại sao?

- Vì nửa ấy có đôi mắt!

Tiêu Đồng trở nên trầm mặc, giây lâu mới lên tiếng:

- Tôi chân thành kính phục chị. Ý tôi là kính phục tấm chân tình của chị đối với người chồng đã quá cố.

Cô cảnh sát cũng im lặng giây lâu rồi nói:

- Thực ra thì chúng tôi chưa kịp làm lễ kết hôn - Cô đã nhận ra nét biến đổi kỳ lạ trên nửa khuôn mặt của Tiêu Đồng nên hỏi - Cậu cảm thấy tôi rất kỳ lạ, đúng không?

Tiêu Đồng lắc đầu:

- Tôi chỉ cảm thấy chị thật đáng nể!

Cô cảnh sát giúp anh kê chiếc gối cao hơn một tí, cười nói:

- Có gì đáng nể đâu, sau này cậu cũng sẽ thế thôi. Văn Yên đối với cậu rất tốt. Sau này vì cô ấy, cậu cũng sẽ nhảy vào nước sôi lửa bỏng cho mà xem.

- Văn Yên à? Tôi không thể!

Câu nói của Tiêu Đồng dường như nằm ngoài tưởng tượng của cô cảnh sát nên cô kêu lên tỏ vẻ không tin:

- Nói dóc!

- Đúng thế! Cuối cùng Tiêu Đồng cũng nói những tâm sự thầm kín nhất - Con trai còn phải vì sự nghiệp, vì bạn bè. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, rất ít có kẻ đem sinh mệnh ra để làm trò đùa với đàn bà!

- Đừng quên rằng đàn bà cũng có thể trở thành hồng nhan tri kỷ!

- Nhưng Văn Yên và tôi không thể coi là tri kỷ được.

- Cậu vẫn còn là một đứa trẻ, chưa hiểu thế nào thì được coi là tri kỷ. Cậu vẫn chưa tiếp xúc với cuộc sống cơ mà!

Ngữ điệu của cô cảnh sát rõ ràng là của kẻ bề trên nhìn xuống, không thể tranh cãi được. Điều này khiến Tiêu Đồng chợt hứng. Anh không thích cô tỏ vẻ coi thường mình như một đứa trẻ như vậy. Có một chút tức giận dấy lên khiến Tiêu Đồng không muốn nói thêm gì nữa. Cô cảnh sát sắp xếp lại chiếc giường rồi rời khỏi anh, ngồi ở chiếc ghế sa lông xa xa, lên tiếng hỏi:

- Cậu chỉ là một sinh viên bình thường, sao lại được xếp vào căn phòng sang trọng này?

Khẩu khí này chẳng khác nào đang hỏi cung phạm nhân, Tiêu Đồng trả lời một cách khiêu khích:

- Bỏ tiền ra là được thôi mà. Năm viện thời đại này, tất cả đều do tiền quyết định!

- Cậu lấy đâu ra tiền? Giọng cô cảnh sát có vẻ khinh miệt.
- Bố mẹ tôi trả!
- Bố mẹ cậu quá nuông chiều cậu rồi!
- Lâu nay họ chẳng quan tâm gì đến tôi. Bố chỉ quan tâm đến phòng thí nghiệm của ông, mẹ chỉ quan tâm đến bố chứ có ai quan tâm đến tôi đâu?
- Bố mẹ không quan tâm cậu? Họ đã bỏ tiền ra để cậu nằm một phòng bệnh sang trọng thế này. Bạn gái mấy ngày đêm liên tục trực chăm sóc nhưng cậu lại chẳng có một chút biểu thị sự cảm kích nào. Theo tôi, một thế hệ thanh niên như các cậu đều vô tình vô nghĩa cả.

Hình như Tiêu Đồng đã bị dồn vào đường cùng. Anh không biết giải thích thế nào để cho cô hiểu:

- Tôi..., đôi mắt của tôi gần như bị mù nhưng bố mẹ tôi vẫn không thể xa rời cái phòng thí nghiệm của mình ở tận bên Đức. Họ chỉ gửi tiền về. Tôi không cần tiền. Tôi muốn gặp mặt họ. Tôi không được họ quan tâm nhưng tôi vẫn muốn trông thấy họ, nhưng họ...

Sự kích động đột ngột của Tiêu Đồng khiến cô cảnh sát lặng người. Cô không biết là mình đang an ủi cậu ta hay biện hộ thay cho bố mẹ cậu ta:

- Có lẽ..., có lẽ họ quá bận. Các nhà khoa học thường lấy khoa học làm tính mạng của mình. Cậu nên hiểu cho họ...

Tiêu Đồng đã trở nên bình tĩnh hơn. Anh nhận ra là mình đã phạm một sai lầm là thổ lộ tâm can với một người phụ nữ mà anh chưa thể hiểu hết. Nhưng có điều anh vẫn không thể dứt được dòng tâm sự của mình. Thở hắt ra một hơi dài, anh nói tiếp:

- Tôi bị mù hẳn hai mắt họ mới trở về, nhưng chỉ đúng có một ngày.

Hình như giọng của cô cảnh sát đã biến thành lời an ủi của một người mẹ:

- Anh không thể bị mù. Qua vài ngày nữa, anh đã có thể mở mắt ra. Anh sẽ trông thấy được bố mẹ mình, cũng trông thấy được Văn Yến và những người mà anh muốn trông thấy khác nữa.

Lời an ủi dịu dàng của cô đã khiến Tiêu Đồng thư thái hơn rất nhiều, cười nhẹ:

- Còn có thể trông thấy chị nữa. Chị có xinh đẹp không?

Không! Không xinh đẹp tí nào.

- Đúng, làm cảnh sát không nên xinh đẹp!
- Tại sao?
- Những cô cảnh sát trong phim đều mặt hoa da phấn, nhìn thấy cũng đủ biết là giả.
- Đúng! Một cảnh sát đích thực không cần phải quá xinh đẹp.
- Chủ yếu là phải có bản lĩnh.

Hình như Khánh Xuân không muốn nghe Tiêu Đồng nói chuyện vu vơ nữa, nói:

- Được rồi. Cậu còn phải nghiên cứu luật kinh tế của mình đi!
- Không còn có chuyện gì để nói nữa sao?

Cứ như vậy, đêm nào cũng một đoạn đối thoại tương tự, sau đó thì ngủ. Hai đêm nay đôi mắt Tiêu Đồng bị băng kín không phân biệt được đâu là đêm là ngày. Nên thường vào lúc nửa đêm thức giấc, anh không thể ngủ lại được nữa, ngồi dậy muốn nhìn một cái gì đó nhưng tất cả đều đen kịt. Anh chỉ dựa vào cảm giác để đoán định cô cảnh sát đang nằm trên ghế sa lông kia đang thức hay ngủ. Đã mấy đêm rồi, cô liên tục ngủ ở đó để chăm sóc anh, nói chuyện với anh và chờ đợi được trông thấy những ánh mắt đầu tiên của anh. Một người con gái lại chung tình với chồng chưa cưới đến vậy chẳng khác nào một chuyện cổ tích thời hiện đại khiến Tiêu Đồng cảm động. Một thứ tình cảm mà từ trước đến nay anh chưa hề trải qua.

Đại khái là hai ngày nữa anh sẽ được mở băng. Đôi mắt anh sẽ mở ra và tâm nguyện của cô cảnh sát sẽ được hoàn thành. Anh nghĩ: Có lẽ phụ nữ với đàn ông không giống nhau. Phụ nữ yêu một ai đó là yêu đến tận cùng. Còn đàn ông đối với phụ nữ thì nhanh chóng trở thành quá khứ, rất ít người đàn ông nào sau khi người yêu mất mà lại chung tình đến dường ấy.

Có thể dùng hai từ chung thủy để gọi tên tình cảm của Văn Yến giành cho anh. Nhưng có điều không biết vì sao, anh chưa hề có cảm giác rung động trước cô ấy. Tình cảm của anh giành cho Văn Yến rất kỳ lạ, không có tình yêu nhưng lại cảm thấy không thể rời khỏi cô ấy. Hai người bên cạnh nhau, lúc nào anh cũng phát khùng. Nhưng khi chỉ một mình, nghĩ lại sự hiền dịu và phục tùng của Văn Yến và sự chăm sóc ân cần của cô ấy giành cho mình, anh không thể không có chút cảm kích. Nhưng tất cả đều dừng lại ở chỗ cảm kích, không hề có chút xúc động, không bao giờ xúc động.

Ban ngày, cô cảnh sát cứ đứng với hóp đồng, lẳng lặng bỏ đi. Có lúc anh đã nghĩ rằng, cần phải bàn bạc với Văn Yến để tìm cách cảm ơn cô và Văn Yến đã nói: Đưa cho chị ấy một ít tiền! Người ta chẳng thân chẳng thiết, không những tặng cho đôi mắt mà còn đến tận bên giường để chăm sóc và bầu bạn, dựa vào cái gì mà làm việc ấy? Chúng ta không đưa tiền cho chị ấy là không được đâu. Vấn đề là đưa bao nhiêu thì vừa? Nhưng Tiêu Đồng cảm thấy không thể đưa tiền vì nó chẳng xứng đáng gì cả, không chừng lại xúc phạm đến cảm tình của cô cảnh sát đối với người đã mất. Nhưng nếu không bày tỏ bất kỳ thái độ nào trước sự giúp đỡ của người ta thì không thể nào yên tâm được, cũng không có cái đạo lý vô tình đến như vậy. Tiêu Đồng nghĩ, dùng bất kỳ phương thức nào nhưng có thể biểu thị được sự cảm tạ chân thành và sự kính trọng đối với cô ấy là tốt nhất.

Cuối cùng anh quyết định tặng cho Khánh Xuân một món quà. Đương nhiên là không phải là quà để ăn để mặc, vì như thế thì quá dung tục. Cũng không thể tặng một món quà nghệ thuật vì nếu chọn không tốt sẽ khiến người ta cảm thấy tầm thường, thiếu văn hóa. Món quà này tất nhiên phải có giá trị. Nhưng nếu chọn đồ chơi hay một món hàng công nghệ phẩm nào đó, e rằng cô ấy sẽ không hiểu được ý nghĩa món quà của anh. Suốt ngày hôm ấy anh không muốn bắt chuyện với Văn Yến, khổ công suy nghĩ nhưng cuối cùng chẳng có kết quả gì.

Đến tối, cô cảnh sát lại đến và vẫn trao đổi bằng quơ như mọi ngày, xong thì lại ngủ. Sáng sớm hôm sau, khi cô chuẩn bị về thì anh nói:

- Chiều nay tôi sẽ mở băng, chị có đến không?

Cô cảnh sát nói:

- Thế sao? Chiều nay đã mở băng rồi sao? Đương nhiên tôi sẽ đến.

Ấn sáng xong, Tiêu Đồng bảo Văn Yến đến siêu thị trung tâm. Anh chợt nhớ trước đây đã trông thấy ở đó có một khuôn ảnh bằng thủy tinh. Trong ký ức của anh, nó khoảng một hoặc hai nghìn nhân dân tệ. Anh cho rằng Khánh Xuân sẽ thích món quà này, vừa sang trọng vừa thanh nhã, lại không thể đoán ra ngay giá tiền của nó. Nếu không đề ý thì chỉ nghĩ nó là một khung ảnh bình thường, không đến nỗi khiến người nhận quà cảm thấy áy náy.

Văn Yến do dự nói:

- Món quà này đắt quá, phải chăng là quá trọng thể?

Tiêu Đồng thoáng chút giận, nói:

- Vậy thì em đỡ anh, anh tự đi mua vậy!

Đương nhiên là Văn Yến chỉ biết chấp hành. Anh nghĩ, chiều nay mở băng ra, anh đã có thể mở mắt và cảm lấy món quà ấy tặng cho cô với danh nghĩa của cả hai người: Tiêu Đồng và Văn Yến!

Món quà rất nhanh chóng được Văn Yến mang về, hai ngàn tám trăm nhân dân tệ! Tiêu Đồng dặn dò Văn Yến kiểm tra thật kỹ, không được để tờ giấy niêm yết giá trên khung ảnh, e rằng Khánh Xuân không nhận thì khó xử vô cùng.

Buổi chiều, thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đông đã có mặt từ rất sớm. Anh vừa là giáo viên tập sự, vừa là Bí thư Đoàn Thanh niên khoa nên mối quan hệ giữa anh với học sinh vô cùng rộng rãi và mật thiết. Tiêu Đồng vì giúp anh dọn dẹp phòng mà bị hỏng mắt. Cho dù trách nhiệm đó không thuộc về anh nhưng nếu đôi mắt ấy không thể phục hồi nhất định áp lực tinh thần đè lên anh sẽ không hề nhẹ. Anh cùng với Văn Yến đỡ Tiêu Đồng đến phòng điều trị. Tiêu Đồng không thể biết trong phòng điều trị lúc này có bao nhiêu người mà chỉ nghe thấy người ta đi đi lại lại, nói chuyện râm ran. Tiếng máy phẫu thuật chạy khô khốc, không khí trong phòng nồng nặc mùi cồn, mùi thuốc. Cuối cùng các bác sĩ cũng bắt đầu công việc mở băng cho anh, đến lúc ấy căn phòng mới trở nên yên tĩnh một cách lạ thường. Từng lớp băng đã được bóc ra và lớp cuối cùng đã được bóc nốt. Anh mở to đôi mắt với một nỗi sợ hãi chiếm cứ toàn thân. Mình có thể nhìn thấy được không? Anh tự hỏi, đồng thời nhanh chóng nhắm mắt lại; lại mở ra và cuối cùng một âm thanh vô cùng bình tĩnh vang lên:

- Tôi đã nhìn thấy được rồi!

Đúng vậy! Anh lại được nhìn thấy thế giới này, trông thấy những gương mặt hân hoan của các bác sĩ, trông thấy đôi mắt đầy ngấn lệ của Văn Yến, khuôn mặt cười rất tươi của thầy giáo phụ đạo... Trong tâm trạng cực kỳ hưng phấn, anh đưa ánh mắt nhìn bốn phía và đột nhiên thoáng một chút thất vọng. Cuối cùng, anh đã không thể trông thấy cô cảnh sát đã cho anh ánh sáng và cũng là người mà bao lâu nay anh ao ước được trông thấy nhất. Cô cảnh sát ấy cần phải đến nhưng cuối cùng lại không đến!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chiều hôm ấy Khánh Xuân không thể đến bệnh viện.

Cô không đến bệnh viện vì một chuyện trọng đại đã xảy ra.

Đang lúc ăn cơm trưa, khi cô đang chọn thức ăn quầy nhà ăn, chưa kịp mang về bàn thì Lý Xuân Cường ba chân bốn cẳng chạy vào, vừa chạy vừa gọi Đỗ Trường Phát và những người trong đội. Những người bị gọi tên lật đặt buồng đưa bát chạy nhanh ra ngoài. Khánh Xuân dự cảm đã xảy ra chuyện gì đó nên đuổi theo, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lý Xuân Cường trông thấy cô liền hỏi:

- Ăn cơm xong chưa?

- Có chuyện gì vậy?

- Phân cục ở phía tây thành phố đã phát hiện ra Hồ Đại Khánh!

Tất cả máu nóng đều đổ dồn lên đầu Khánh Xuân:

- Ở đâu?

Vừa nói, chân họ vừa chạy về hướng bãi đậu xe. Ở đó xe đã đậu chật cứng. Xuân Cường nói:

- Phân cục phía tây vừa nhận một cú điện thoại báo rằng có một người rất giống Hồ Đại Khánh đang ăn cơm tại khu giải trí Khang Hồng. Xem ra lệnh truy nã phát huy công dụng rất tốt. Cô cùng đi với chúng tôi chứ?

Khánh Xuân bối rối đưa tay sờ dưới nách, nói:

- Súng của tôi để tại phòng làm việc!

- Không sao! Chúng ta dùng tay không cũng đủ rồi. Phân cục phía tây cũng phải người đến đó rồi, chẳng cần phải có sự tiếp sức của cô đâu!

Khánh Xuân theo Xuân Cường nhảy lên xe với tay không. Chiếc xe chạy như điên cuồng thẳng về phía tây. Đúng giờ ăn trưa nên đường phố Bắc Kinh ít người ít xe, đường lại thẳng tắp nên chỉ cần khoảng mười lăm phút họ đã có mặt ở khu giải trí Khang Hồng. Phân cục phía tây cũng đã điều động một đội đặc nhiệm đến nơi. Công trước công sau của khu giải trí đều đã bị phong tỏa.

Một người có vẻ như là giám đốc khu giải trí giới thiệu tình hình cho mọi người ngay tại phòng bảo vệ. Có lẽ anh ta chưa bao giờ trông thấy một cuộc vây ráp được bố trí công phu như vậy nên thần kinh có vẻ rất căng thẳng, run lập cập nói:

- Vừa rồi, vẫn còn ăn cơm ở nhà hàng, bây giờ người ấy..., người ấy đã đến nhà tắm Điệp Nã...

Lý Xuân Cường đưa tấm ảnh Khánh Xuân đã chụp gã mặt Âu phục ngày ấy đến trước mặt anh ta, hỏi:

- Phải người này không?

Anh ta xem qua rồi gọi một gã vệ sĩ đang đứng ngoài cổng đến và đưa cho gã xem. Gã vệ sĩ này vốn là người phát hiện và cũng là người gọi điện cho đồn cảnh sát. Gã xem xét tấm ảnh, một thoáng do dự nhưng rồi gật đầu xác nhận, nói:

- Chính là hắn!

Một đồng chí ở phân cục phía tây đề nghị:

- Cử một người lặng lẽ vào bên trong quan sát, xác định rõ ràng rồi hãy ra tay.

Gã giám đốc lên tiếng phụ họa:

- Đúng đúng! Bên trong có rất nhiều khách, nhầm lẫn thì tai hại vô cùng!

Lý Xuân Cường gọi Đỗ Trường Phát đến bên cạnh, nói:

- Tôi đã đến chỗ này, bên trong rất quanh co khúc khuỷu. Cậu hãy tìm một bộ quần áo bảo vệ để vào trong đi một vòng, xem hắn đang ở vị trí nào. À, đừng có mà ra tay câu thả làm kinh động đến hắn. Bên cạnh Hồ Đại Khánh chắc chắn sẽ có đồng bọn - Anh quay về phía giám đốc - Bọn chúng có mấy người?

- Hình như hai thì phải, một gã rất to béo, bọn chúng ăn cơm với nhau.

Đỗ Trường Phát nhanh chóng thay bộ y phục bảo vệ rồi tiến vào trong. Chỉ khoảng ba phút sau đã quay trở lại, trên mặt hình như đang điểm một nụ cười:

- Quả đúng là hắn. Hai thằng đang ôm nhau trong hồ tắm, tôi đã có thể chụp lấy cái hông trần của hắn!

Giám đốc hiền kẻ:

- Chỗ chúng tôi có một con đường nội bộ không cần phải đi ngang qua phòng lớn và phòng thay quần áo nhưng có thể đến trực tiếp hồ tắm.

Mọi người đều nhận ra ý tứ của anh ta rất rõ ràng. Anh ta sợ nhiều người như thế này mà đi ngang qua phòng lớn và phòng thay quần áo sẽ làm mọi người lo sợ, ảnh hưởng đến công việc làm ăn của anh ta.

Lý Xuân Cường cũng sợ là đi theo lối chính diện sẽ làm kinh động đến Hồ Đại Khánh, đi theo con đường nội bộ mà xuất hiện trực tiếp tại hồ tắm thì rất bất ngờ. Đề đề phòng những chuyện ngoài ý muốn, anh còn yêu cầu các đồng chí ở phân cục phong tỏa cửa ra vào, tự mình sẽ dẫn sáu bảy đội viên trong đội đi theo giám đốc đột nhập vào trong để bắt người. Trước khi xuất phát, Đỗ Trường Phát lại buông một câu không đáng có với Khánh Xuân:

- Cô đừng vào trong. Trong ấy là thế giới của đàn ông!

Lúc này, lòng căm thù đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm tư Khánh Xuân nhưng tiếc là trong tay cô không có vũ khí, Đỗ Trường Phát không hề thức thời nói ra một câu vô duyên như thế khiến ngọn lửa căm hận của cô được dịp phát tiết. Cô hằn học nói:

- Anh cho rằng tôi thích xem loại đàn ông thói tha như các anh lắm sao!

Tuy tuổi Khánh Xuân không nhiều nhưng thâm niên trong đội cảnh sát hình sự nhiều hơn hẳn Đỗ Trường Phát. Anh cũng đã từng ném qua tính khí nóng nảy của cô, bình thường thì anh rất sợ cô. Vừa buông ra một câu khá vô duyên nên anh không dám tiếp tục đấu khẩu, chỉ biết cúi đầu đi theo Lý Xuân Cường. Hai tay Khánh Xuân vòng trước ngực đi ra khỏi nhà tắm và đứng giữa phòng tiếp khách của khu giải trí, không biết mình phải làm việc gì. Theo lý thì cô có thể gọi những vệ sĩ và những người có liên quan đến đề hỏi thăm và lấy chứng cứ, ghi chép về những hoạt động của Hồ Đại Khánh sau khi hắn đến khu giải trí. Gã cùng ăn cơm với hắn có thể là đồng bọn, cũng có thể là người đến để tiến hành mua bán. Có thể những nhân viên của khu giải trí đã nghe được điều gì đó tuy không rõ ràng nhưng cũng đủ làm manh mối để mở rộng hướng điều tra... Có điều, Khánh Xuân không làm được những công việc này bởi cô chẳng còn tâm trí đâu. Cô không nhớ là Lý Xuân Cường, Đỗ Trường Phát và các đội viên đã đột nhập vào trong được bao lâu. Theo lý mà nói thì hành động của họ chỉ cần khoảng một vài phút là có thể kết thúc mà thôi. Cô nghĩ, không chừng lúc này Hồ Đại Khánh và đồng bọn đã nằm trong tay các đồng đội của cô.

Trên thực tế mà nói, kế hoạch bắt Hồ Đại Khánh không hề thuận lợi như mọi người đã dự tính. Việc Lý Xuân Cường cảnh tỉnh mọi người vừa rồi không phải là không có lý. Chính vì việc Đỗ Trường Phát xuất hiện và đi một vòng quanh hồ tắm, anh tự cho rằng mọi chuyện rất tự nhiên nhưng thực ra đôi mắt đảo quanh tìm kiếm của anh đã làm kinh động đến con chim đã bị nã một lần Hồ Đại Khánh. Hắn mượn cớ đi vệ sinh rồi một mình rời khỏi hồ tắm đến phòng thay đồ, nhanh chóng thay quần áo. Đang thay quần áo thì hắn nghe thấy những tiếng động lạ ở khu vực nhà tắm. Đó chính là lúc Lý Xuân Cường dẫn đội đi theo con đường nội bộ xuyên qua khu vực hành chính của khu giải trí rồi trực tiếp đột nhập vào hồ tắm. Lúc ấy trong hồ chỉ còn lại gã béo. Các đội viên hô lớn:

- Không được cử động! Đưa tay lên cao!

Gã béo định trèo lên khỏi hồ để bỏ chạy một cách vô thức, ngay lập tức có mấy người nhảy xuống hồ chụp lấy hắn.

Lý Xuân Cường hầu như không quan tâm đến gã béo. Vừa nhận ra Hồ Đại Khánh không có mặt trong hồ, anh hiểu ngay đã gặp chuyện phiền phức nên phóng vù về phía phòng thay quần áo. Hồ Đại Khánh vất bỏ âu phục lẫn vớ ngay tại đây, chỉ mặc bộ quần áo lót tẩu thoát theo hướng cổng. Lúc này, Khánh Xuân đang đứng tần ngần trong phòng tiếp khách, đột nhiên phát hiện Hồ Đại Khánh từ bên trong chạy ra nên giật mình, quát to lên một tiếng theo phản xạ. Tiếng quát ấy khiến họ chú ý nhưng khi chưa kịp nhận ra ai là Hồ Đại Khánh thì hắn đã chạy biến vào khu vực tắm giành cho nữ. Người đuổi sau theo là Đỗ Trường Phát. Khi trông thấy tắm biển “Khu vực tắm giành cho phụ nữ”, bất giác anh khựng lại mấy giây, mấy đội viên phân cục phía tây cũng đồng loạt dừng lại. Vươn tay về phía Đỗ Trường Phát, Khánh Xuân gào lên:

- Đưa súng cho tôi!

Đỗ Trường Phát chưa kịp phản ứng, khẩu súng trong tay anh đã bị Khánh Xuân cướp mất và rất nhanh xông vào bên trong. Lý Xuân Cường chửi Đỗ Trường Phát:

- Mẹ kiếp! Đuổi theo đi!

Đỗ Trường Phát và mấy đội viên phân cục như tỉnh khỏi cơn mê, đồng loạt đuổi theo Lý Xuân Cường.

Rất nhiều tiếng kêu thất thanh của những người phụ nữ đang tắm vang ra, điều đó chứng minh Hồ Đại Khánh đã xông thẳng vào trong hồ tắm. Khi Khánh Xuân đuổi theo đến hồ tắm chỉ thấy mấy người phụ nữ trần truồng trong hồ mà không thấy tăm tích của Hồ Đại Khánh đâu cả. Theo cầu thang, cô chạy lên tầng hai, mở cửa từng căn phòng mát xa khiến những vị khách và những cô phục vụ trong phòng đồng loạt kêu lên inh ỏi. Cuối cùng mọi người cũng đặt chân đến một căn phòng nhỏ và trông thấy một khung cửa sổ đang mở toang hoác, ngay bên dưới cửa sổ là một sân thượng và bên dưới sân thượng lại là một con phố người và xe nườm nượp nối đuôi nhau!

Chẳng còn ai hào hứng khi thăm vãn gã mập và kết quả cũng chẳng có gì. Gã mập chẳng qua cũng là một tay làm ăn cá thể, có một quán cơm ở phía tây thành phố gần sông Tam Lý. Hồ Đại Khánh đã từng đến chỗ gã ăn cơm hai lần và gọi ý mua quán cơm của hắn. Công việc làm ăn cũng chẳng ra gì nên gã đã xiêu lòng. Cuộc gặp gỡ tại khu giải trí Khang Hồng chính là hai bên thảo luận điều kiện mua bán. Gã không hề biết lai lịch của Hồ Đại Khánh. Cái tên mà hắn nói cho gã cũng chỉ là một cái tên giả, thực ra cái tên Hồ Đại Khánh cũng chưa hẳn đã là tên thật của hắn.

Chuyện còn lại cũng chỉ là thăm vãn một vài người có liên quan và thanh lý hiện trường. Đỗ Trường Phát tự biết là mình đã phạm phải sai lầm nên không tránh khỏi ân hận, căm như thóc. Guồng mặt Lý Xuân Cường lúc nào cũng tỏ vẻ trầm mặc, cau mày nhăn nhó vì không biết phải báo cáo với trường

phòng Mã như thế nào. Nhưng người ừ rừ nhất lại chính là giám đốc khu giải trí, gặp ai cũng luôn mồm kêu khổ: Chỉ một thoáng mà công việc làm ăn của chúng tôi tiêu tan. Sau này còn có ai dám đến đây nữa! Một cảnh sát mặc thường phục ở phân khu phía tây nói: Kẻ xấu không đến thì càng hay chứ sao? Lúc này anh ta mới cười khổ: Ngay cả người tốt cũng không đến nữa!

Các đồng chí ở phân khu tìm cho đội một nhân chứng và thu thập những đồ đạc bừa bộn của Hồ Đại Khánh để lại. Bên ngoài họ có vẻ rất nhiệt tình và có trách nhiệm nhưng thực ra thì đây không phải vụ án của họ nên tâm lý của họ rất thoải mái, mặc dù không bắt được Hồ Đại Khánh. Đây là lần đầu tiên sau sáu năm phục vụ trong đội, Khánh Xuân cảm thấy thất vọng nhất. Tuy đây cũng chỉ là một trận ra quân ngoài dự kiến, thắng bại là lẽ thường của binh gia nhưng có điều, đây chính là hung thủ đã giết chết Tân Dân! Vừa rồi, khoảng cách giữa cô và hắn chỉ là một bức tường nhưng cuối cùng hắn lại trốn thoát. Cô cảm thấy mình vừa thua trong một trận đấu mà phần thắng lại nghiêng hẳn về phía mình khiến cô thấy chua xót và suy sụp trầm trọng.

Về đến đơn vị, Lý Xuân Cường vui đầu trong phòng làm việc, không hề ra khỏi cửa. Đỗ Trường Phát cùng với mấy đội viên vừa tham gia hành động cúi đầu bàn luận về sự thất bại, càng bàn càng nhận thấy rằng họ không phải là không có năng lực nhưng kẻ địch lại quá sức giáo hoạt. Càng nghe họ bàn luận, Khánh Xuân càng thấy buồn lòng, không chào hỏi ai, đứng năm giờ chiều cô đạp xe về nhà.

Bố cô đã chuẩn bị món thịt nướng, lại thêm một món ớt xào khổ qua. Tất cả đều là những món mà cô thích nhất. Khi đang ăn cơm, bố hỏi cô vì sao sắc mặt không được tốt, cô nói không có gì, không có bất cứ chuyện gì. Bố còn hỏi đêm nay cô có đến bệnh viện không. Lúc này cô mới nhớ đến chuyện Tiêu Đồng mở băng. Cô đã nhận lời với anh là sẽ đến.

Cô nhanh chóng kết thúc bữa ăn và đạp xe như bay đến bệnh viện. Phòng bệnh của Tiêu Đồng trống không, chỉ có một ngọn đèn đang tỏa chút ánh sáng vàng vọt, ngay cả chăn gối trên giường cũng không còn nữa. Cô chạy đến phòng bác sĩ trực ban, ông ta nói Tiêu Đồng đã xuất viện về nhà.

- Bác sĩ biết địa chỉ của cậu ấy không?

- Không biết!

Câu trả lời của bác sĩ rất dứt khoát. Khánh Xuân cảm thấy có một chút tiếc nuối nhen nhóm trong lòng nhưng đồng thời, cô lại thấy được an ủi đôi phần vì Tiêu Đồng đã mở được đôi mắt. Giác mạc của Tân Dân cuối cùng cũng được ghép thành công. Hòn đá nặng trong lòng cô như đã được trút xuống.

Cô nghĩ, vận mệnh của cậu con trai lăm tiền ấy không tồi chút nào.

Những suy nghĩ về Tiêu Đồng của cô không còn lý do để tồn tại nữa khi bất chợt, cô thoáng nhớ về Hồ Đại Khánh. Sáng hôm sau, cô đến gặp Đỗ Trường Phát.

- Hồ sơ vụ án Hồ Đại Khánh có phải là do anh bảo quản không?

- Đúng vậy! Thế thì sao?

- Đem đến đây cho tôi xem qua.

- Cô xem phần nào?

- Ghi chép lời thẩm vấn, tài liệu về vật chứng... Anh mang tất lại đây!

Đỗ Trường Phát thoáng do dự nhưng cuối cùng cũng vẫn chìa khóa chiếc tủ bảo hiểm, lôi toàn bộ hồ sơ ra. Do vụ án chưa kết thúc nên hồ sơ chỉ là những trang giấy rời, chưa kịp ghim lại, thậm chí chưa kịp phân loại ra đâu là tài liệu chính, tài liệu phụ, đâu là chứng nhân đâu là lời chứng, đâu là lời khai của những người tình nghi... Tất cả dồn thành một tập bọc trong một cái kẹp da. Khánh Xuân xem từng tờ một cách tỷ mỉ suốt cả buổi sáng, hầu như không rời khỏi chiếc bàn. Giờ ăn trưa, cô cũng chẳng có tâm trí tán gẫu cùng đồng đội. Cô tìm một góc riêng vừa ăn vừa suy nghĩ đến từng chi tiết nhỏ nhất trong đồng tài liệu hỗn độn ấy.

Không biết là vô tình hay cố ý, Lý Xuân Cường cầm bát ngồi xuống bên cạnh cô.

- Nghe nói em đang xem hồ sơ vụ án Hồ Đại Khánh? Thế nào? Em có suy nghĩ gì mới?

Khánh Xuân cúi đầu ăn cơm, buồn buồn nói:

- Không có suy nghĩ gì cả, chỉ xem thôi!

- Hai người ấy đều là anh trực tiếp thẩm vấn và ghi chép lại. Em xem trong ấy có chỗ nào sơ hở không? - Lý Xuân Cường nhìn cô nói.

- Nhưng không phải em đang thẩm định lại công tác của anh! - Ánh mắt Khánh Xuân có vẻ bức tức, nói.

Lý Xuân Cường có ý định đưa một câu nhưng không ngờ là Khánh Xuân lại có thái độ không vui như vậy nên lạng người, không biết nói gì thêm. Khánh Xuân không hề để ý gì đến vẻ khó xử của anh, nói tiếp:

- Từ mọi việc diễn ra hôm qua có thể thấy, Hồ Đại Khánh chưa hề rời khỏi Bắc Kinh, vẫn ngầm xuất hiện và hoạt động ở khắp mọi nơi. Em nghĩ mọi người cần phải làm một cái gì đó, không phải chỉ ngồi chờ quần chúng phát hiện và báo cáo mới hành động.

Lý Xuân Cường giải thích một cách thiếu thuyết phục:

- Không phải là chúng ta không thể làm một việc gì đó, có điều lúc này chúng ta không hề có manh mối chính xác. Dựa vào những lời khẩu cung có được, chúng ta phân anh em về khắp các ngã đường Bắc Kinh thì liệu sẽ tổn biết bao nhiêu nhân lực. Lúc này, vụ án trong tay chúng ta rất nhiều, cái nào không quan trọng? Chúng ta không thể làm công việc mò kim đáy bể!

- Thế thì được - Khánh Xuân nói - Cái kim ấy cứ để cho em mò. Dù sao tay em lúc này cũng không dính đến vụ án nào khác!

Lý Xuân Cường lặng người giây lâu rồi nói với một giọng hết sức ôn hòa:

- Khánh Xuân, anh hiểu tình cảm của em lúc này. Tân Dân và anh quen biết nhau bao nhiêu năm, tình cảm gắn bó như anh em. Có điều chuyện này không thể nóng vội. Em cũng không nên dùng tình cảm riêng mà can thiệp vào công việc chung!

Gương mặt Khánh Xuân biến thành khó coi vô cùng, nói:

- Em đã xem hết hồ sơ vụ án và muốn làm rõ thêm một số vấn đề, đó không phải là công việc chung hay sao? Em nghĩ rằng chúng ta phải dùng sức của chính mình để làm công việc chung. Tại sao anh lại gọi là dùng tình cảm riêng để can thiệp vào công việc chung?

Lý Xuân Cường cũng cao giọng:

- Vụ án này nên tiến hành như thế nào cũng cần phải nghe theo sự chỉ đạo và bố trí của lãnh đạo đội. Cô tự lấy hồ sơ ra xem, xem xong thì định làm gì?

Ấu Khánh Xuân không trả lời. Có lẽ lời nói gay gắt của Xuân Cường đã khiến cô dần lòng lại, chỉ biết cảm lấy cái bát, tức tối rời khỏi nhà ăn. Nhưng sau khi mọi việc kết thúc, nghĩ lại tất cả và Khánh Xuân đã nhận ra rằng, chính lời nói này của Xuân Cường đã gợi mở cho cô cần phải làm gì và làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Ăn xong bữa cơm đầu tiên ngay sau khi từ bệnh viện về, Tiêu Đồng vội vã nằm dài ra giường để xem tivi, làm như một kẻ đói khát ánh sáng, đói khát thông tin sau mấy chục năm bị mù đột nhiên có lại ánh sáng không bằng. Anh xem ngẫu nhiên những tiết mục như “Mua bán trên truyền hình”, “Diễn đàn tạp vụ”... đều không bỏ qua. Ngay cả những trò quảng cáo cũng được anh xem một cách say sưa. Văn Yến giúp anh dọn dẹp buồng vệ sinh, thỉnh thoảng lại thò đầu ra khỏi cửa và ngạc nhiên hỏi anh vừa cười một cách hồn nhiên là cười vì chuyện gì.

Anh chỉ biết đưa tay chỉ về phía chiếc tivi, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, tinh thần có vẻ tập trung lắm. Văn Yến nghĩ rằng nhất định phải có tiết mục gì đó rất vui nên chạy ra đứng xem hồi lâu, bất giác cảm thấy nghi ngờ. Thì ra trên màn hình chỉ là những trò thi đấu thể dục giữa những công chức của các đơn vị hành chính, thủ vị nhất cũng chỉ là màn kéo co... Cô nhủ mắt cầu nhàu:

- Anh mới bị băng kín mắt có mấy ngày mà đã như vậy, có chuyện gì không?

Chưa đến mười giờ đêm, Văn Yến kiên quyết tắt tivi:

- Bác sĩ đã dặn dò anh như thế nào? Đôi mắt của anh cần phải được chăm sóc và nghỉ ngơi một thời gian. Lúc này anh không thể xem tivi hoặc xem sách trong một thời gian quá dài. Nếu bị mù trở lại thì khó lòng gặp được người hào tâm hiến võng mạc nữa!

Tiêu Đồng lưu luyến nhìn tivi, có vẻ còn hứng vẫn còn âm ỉ nhưng cuối cùng không hề phản đối, ngoan ngoãn phục tùng Văn Yến. Lúc này Văn Yến đã mở đầy nước ấm vào bồn, gọi anh vào để tắm rửa. Đây là cách tốt nhất để điều tiết sự hưng phấn của Tiêu Đồng bởi lâu lắm rồi, anh chưa được tắm một lần đúng nghĩa.

Nước trong bồn không lạnh cũng không nóng. Một chiếc khăn tắm mới tinh vắt trên thành bồn, xà phòng thơm và sữa tắm đều mới. Tuy căn nhà này không có người ở đã lâu lắm rồi nhưng dưới bàn tay dọn dẹp của Văn Yến, lập tức trở nên chỉnh tề và sạch sẽ. Từ thuở bé, Tiêu Đồng đã được người ta chăm bẵm trong sự bao bọc của bố mẹ và bảo mẫu, mặc quần áo chỉ cần vươn tay ra, ăn cơm chỉ cần há miệng, chưa bao giờ biết khô là gì. Từ nhỏ, Tiêu Đồng đã ở cùng với bố mẹ trong ký túc xá của cơ quan. Hai mươi năm trước, khuôn viên ký túc xá của các cơ quan khoa học chính là nơi tụ tập của những phần tử trí thức, những nhà văn hóa uyên thâm. Đây là khu cư trú có tính chất như một xã hội thu nhỏ, một vương quốc độc lập tự cung tự cấp với những cửa hàng, hội trường, bệnh viện, nhà trẻ, hồ bơi, thậm chí có cả đồn công an hộ khẩu. Giống như mọi đứa trẻ khác lớn lên cùng một môi trường sống đầy đủ và tru việt về tinh thần cũng như vật chất như vậy, Tiêu Đồng có một sự xa cách, thậm chí một thái độ khinh thị rất tự nhiên đối với những người thị dân sống trong những ngõ ngách cũng như những ngôi nhà có sân chung trong các ngõ hẻm ấy. Đến lúc chuẩn bị tốt nghiệp trung học, Tiêu Đồng mới chuyển về ngôi nhà hiện tại này. Lúc ấy, các khu ký túc xá cao cấp trong các cơ quan đã bắt đầu lạc hậu. Những khu chung cư hiện đại mới được xây đã thay thế cho những khu ký túc xá tồi tàn chính là đại biểu cho tầng lớp thượng lưu hiện đại. Trịnh Văn Yến sống trong một khu chung cư cực kỳ phổ thông nằm bên cạnh những khu chung cư cao cấp. Cô đến đây chỉ vì những căn nhà chung sân bốn mặt của cô đã bị giải tỏa, trở thành hàng xóm của Tiêu Đồng và tuy chỉ cách nhau có một khoảnh cỏ xanh nhưng lại thể hiện rõ sự phân biệt giữa hai giai tầng khác nhau trong nội bộ thị dân. Nếu so với Văn Yến, sự thích nghi với cuộc sống của Tiêu Đồng là không thể bằng, nhưng nếu xét về suy nghĩ thì đơn giản và thoáng hơn cô rất nhiều.

Anh và cô đã từng bàn cãi về sự khác biệt này không dưới một lần nhưng kết quả cuối cùng là ai cũng lấy cái sở trường của mình ra để công kích và cười cợt sở đoản của đối phương mà thôi.

Ngâm trong nước ấm, Tiêu Đồng thấy toàn thân thư giãn, đầu óc tỉnh táo vô cùng. Anh muốn tìm một cuốn tạp chí để đọc. Không thấy cuốn nào bên cạnh, anh mở to mắt nhìn chung quanh. Lâu lắm rồi mới quay về đây, Tiêu Đồng thấy tất cả vật dụng trong gian vệ sinh này cũng có những điều thú vị. Đó là điều mà trước đây anh không hề cảm nhận ra, ngay cả những hoa văn trang trí trên gạch ốp tường cũng trở nên sinh động hơn so với trước. Giống như trong phòng ngủ, trên tường của nhà tắm cũng có treo những bức ảnh về các loại xe hơi: Nào là Mercedes, nào là Ford, nào là Camry, nào là Toyota, nào là BMW, nào là Volkswagen... Toàn là những bức ảnh anh mang về từ những lần xem triển lãm xe cũng như trong các tờ quảng cáo. Anh chưa học lái xe nhưng nếu nói về những chiếc xe kinh điển đang treo trên tường kia, dù là lịch sử ra đời hay tính năng của từng loại, thậm chí giá cả thị trường, anh đều nói vanh vách chẳng khác nào người sản xuất ra chúng. Mấy năm trước, bố mẹ anh đã mua một chiếc Volkswagen. Loại xe này không được chuộng lắm ở Trung Quốc, một nơi chỉ thích sự hào hoa bên ngoài nhưng ở châu Âu, nó lại là số một!

Tiêu Đồng không thích Volkswagen. Anh chỉ thích BMW, mặc dù ở châu Âu, lượng tiêu thụ của loại xe này rất thấp.

Bố mẹ mua xe nhưng không mua nhà ở nước ngoài. Sau khi hai người ra nước ngoài, đơn vị cũ nằng nặc đòi lại căn hộ trong ký túc xá cơ quan. Cách đây hai năm, hai người mới về nước và mua căn chung cư này, Tiêu Đồng mới chuyển nhà về đây. Căn chung cư này chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ. Xét về diện tích thì nhỏ hơn căn nhà cũ rất nhiều, nhưng trang bị cực kỳ hiện đại. Phòng vệ sinh và nhà bếp rất rộng, thêm nữa là có nước nóng thường xuyên trong hai mươi tư giờ. Đối với một cậu con trai sống độc thân như thế là quá đủ, quá thoải mái. Từ việc mua căn chung cư này, Tiêu Đồng nhận ra bố mẹ mình không hề có ý định về nước. Theo kế hoạch của họ, sau khi Tiêu Đồng tốt nghiệp đại học, anh cũng sẽ đi du học, do vậy không nhất thiết phải có một ngôi nhà sang trọng vĩnh viễn ở Bắc Kinh.

Sau khi ngâm thật lâu trong làn nước ấm áp, Tiêu Đồng cẩn thận gội đầu và kỳ cọ thân thể rồi với tay lấy bộ quần áo mỏng treo trên móc phía sau cánh cửa mặc vào người, ngắm mình trong gương. Vẫn đôi mắt rất sáng rất trong. Anh rất muốn biết dung mạo của người đã cho anh đôi mắt và người vợ chưa cưới của anh ta. Dung nhan của cô nữ cảnh sát đã từng làm bạn mấy đêm liền với anh trong bệnh viện ấy như thế nào nhỉ?

Rời khỏi phòng tắm, Tiêu Đồng trông thấy Văn Yến đang ngồi trên giường mình, chiếc đèn ngủ trên đầu giường đã được cô vặn thật nhỏ, căn phòng mờ ảo ảo.

- Sao em vẫn chưa về nhà? - Anh hỏi.

Văn Yến có vẻ không vừa lòng, liếc nhìn anh, giận dỗi:

- Anh xem, đã mấy giờ rồi mà còn bảo em về?

Tiêu Đồng cúi nhìn chiếc đồng hồ báo thức để trên đầu giường. Đã hơn mười giờ đêm.

- Thế thì làm sao mà ngủ đây? - Anh kêu nhỏ.

Văn Yến đưa ánh mắt bên lên nhìn Tiêu Đồng. Anh vẫn biết là cô rất muốn được ngủ chung nhưng anh không hề dă động đến chuyện này.

- Ngủ thế nào đây? - Anh lại hỏi.

Văn Yến lí nhí:

- Hay là để em ra ngủ ngoài phòng khách, trên ghế salon.

- Để anh ra ngủ ngoài ấy!

Vừa nói, Tiêu Đồng vừa ôm một chiếc chăn lên, đi thẳng ra phòng khách. Văn Yến nhảy xuống giường, lời anh lại, nói:

- Không! Để em ngủ trên salon. Anh vừa mới xuất viện, cần phải nghỉ ngơi. Dù sao thì ở nhà, em cũng thường xuyên ngủ trên salon rồi.

Tiêu Đồng buông tay để cho Văn Yến ôm lấy chăn đi ra phòng khách và ném xuống chiếc salon, rồi quay vào giúp anh trải tấm ra trên giường. Ngồi trên giường, anh nhìn Văn Yến thật lâu rồi nói nửa đùa nửa thật:

- Có phải là em cảm thấy anh coi thường em?

Văn Yến không trả lời, quỳ bên giường giúp anh cởi quần áo, nét mặt lộ vẻ nhẫn nhục, nói:

- Cho dù anh có coi thường, em cũng chẳng có cách nào hơn.

Tiêu Đồng trầm ngâm giây lâu, không nói gì thêm, trên mặt chỉ nở nụ cười như biểu thị sự thần thiết, lâu lắm mới nói:

- Thôi, em đi ngủ đi!

Không một lời chúc ngủ ngon, Văn Yến quay người đi thẳng ra phòng khách. Ngồi trên giường, Tiêu Đồng lắng nghe tiếng cựa mình của cô trên salon, một lát sau, ánh đèn ngoài phòng khách tắt phụt. Anh đứng lên định đóng cửa phòng ngủ, bỗng nghe tiếng Văn Yến thì thầm trong bóng tối:

- Đừng đóng cửa!

- Sao thế?

- Không sao cả, cửa vẫn mở khiến em có cảm giác đây vẫn là một phòng. Em không muốn ngủ một mình!

Tiêu Đồng chiều theo ý cô, không đóng cửa nữa mà với tay tắt đèn, nhẹ nhàng cởi quần áo và chui vào chăn. Trong bóng đêm, anh vẫn có thể trông thấy được tất cả những gì chung quanh, ngay cả những hoa văn được đắp bằng thạch cao trên trần cũng hiện ra rõ mồn một. Anh thấy phần chân vô hạn và chột nhận ra rằng, Văn Yên đã từng chăm sóc anh trong một thời gian dài ở bệnh viện, anh không nên quá dỗi lạnh nhạt với cô như vậy. Anh không biết có nên kéo dài mối quan hệ giữa mình và Văn Yên nữa hay không, Văn Yên có thể kiên trì chờ đợi nhưng anh cảm thấy nó vô vị vô cùng. Ngày ấy, Văn Yên chủ động làm quen và chính vì sự chủ động này ở cô khiến anh hoàn toàn mất hứng thú.

Lần đầu tiên anh gặp Văn Yên là cách đây hai năm rưỡi. Ngày ấy, anh vừa nhận giấy báo trúng tuyển của Đại học Yên Kinh và tranh thủ những ngày cuối cùng để hưởng thụ sự thoải mái trước khi nhập học bằng cách cứ mỗi buổi chiều, anh lại đến khoảng đất trống cách nhà không xa đá bóng với những thằng con trai nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều. Và cứ mỗi lần đá bóng, anh lại vô tình trông thấy một cô gái đứng im lìm dưới tán của một cây hòe to tướng bên cạnh bãi cỏ chăm chú theo dõi bọn anh đá bóng, cứ như thế đến năm sáu lần khiến anh phải chú ý. Một lần, anh cố ý đá quả bóng về phía cô ta và chạy theo nhặt bóng. Ấn tượng đầu tiên của anh về cô gái này là, cô ta không ra vẻ một học sinh tí nào mà là một nhân viên gì đó, bởi cô ta đã chủ động lên tiếng làm quen: “Này, anh đá bóng cũng khá đấy!”. Anh cảm thấy thẹn trước lời khen ấy và tự trong lòng, bỗng có cảm tình với cô ta. Lần thứ hai trái bóng lại bay về phía ấy và khi Tiêu Đồng đến nhặt bóng, cô ta lại hỏi: “Này, có phải là anh học ở trường Đại học Thể dục thể thao?”.

Tiêu Đồng không thể hiểu được đó là những lời cố ý tăng bốc hay là cảm nhận chân thật của cô ta. Lúc ấy anh chỉ mặc một chiếc quần cộc, nửa thân trên để trần, thân thể chẳng lấy gì làm to cao và cường tráng nhưng lại rất săn chắc. Da anh bóng nhẫy và lấp lánh mồ hôi. Đó là một thân hình rất hấp dẫn đối với người khác giới. Nó thể hiện một quá trình tập luyện lâu dài và rất kiên trì. Có điều lúc ấy, anh chưa hề có một kinh nghiệm nào trong việc đối thoại với người khác giới nên hơi thiếu tự nhiên, cất tiếng hỏi:

- Bạn sống ở gần đây phải không? Tôi đã nhiều lần trông thấy bạn.

Cô gái đưa tay chỉ về phía một khu chung cư thoạt trông cũng nhận ra là rất bình dân, nói:

- Tôi sống ở đó. Anh ở trong tòa nhà nào?

- Một trong những tòa nhà ấy!

Cô gái ngạc nhiên, bán tín bán nghi, cười nói:

- Tôi vẫn nghĩ rằng những người sống trong những tòa nhà ấy không thể biết kiểu đá bóng đường phố trên một thảm cỏ như thế này.

Không kịp hiểu ẩn ý từ câu nói đầy kinh ngạc của cô gái là nhạo báng hay tán thưởng thì anh đã nghe những đứa trẻ cười ồ lên rồi một đứa nói:

- Sao thế? Bắp chân bị chuột rút rồi à?

Anh ném quả bóng về phía chúng, nói to:

- Tao mệt rồi, nghỉ một lát đã!

Hình như cố ý giải tỏa sự lúng túng của anh trước bọn trẻ, cô gái chuyển đề tài:

- Đi học hay là làm việc rồi?

Anh chàng sinh viên tương lai cảm thấy như được gỡ đúng chỗ ngựa nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản, nói như chẳng để ý gì:

- Sinh viên, Đại học Yên Kinh!

- Thật sao? Thái độ của cô gái thay đổi, vẻ tôn trọng không hề che giấu - Đúng là khó tin. Anh đá bóng hay như vậy nhưng lại là sinh viên của một trường đại học danh giá.

Lời tán dương của cô như một dòng sữa ngọt chảy trong lòng Tiêu Đồng. Anh cảm thấy khoảng cách giữa mình và cô đã xích lại:

- Còn bạn, đi học hay đã làm việc rồi?

- Đi làm rồi, làm văn thư cho một công ty.

- Quá tốt! Thoạt nhìn cũng nhận ra bạn được đào tạo rất bài bản.

- Thật ư? Tôi đã tốt nghiệp chuyên ngành văn thư ở trường cao đẳng.

- Thế thì bạn đã là một tiểu thư cán bộ nhà nước rồi đấy!

- Không dám nhận danh hiệu cao quý ấy đâu.

Cũng như rất nhiều thanh niên nam nữ khác, lực hút của giới tính đã kéo họ xích lại gần nhau. Qua vài câu trao đổi bằng quơ ấy, Tiêu Đồng và Văn Yên trở thành bạn và không bao lâu sau, cô đã trở thành khách thường xuyên ở nhà anh. Và cũng chẳng bao lâu sau, Văn Yên đã chủ động đến với anh. Và trong ánh sáng rực rỡ của ban ngày, trên mớ áo quần vung vãi và các thứ linh tinh khác, họ đã làm tình. Đó là lần đầu tiên trong đời, Tiêu Đồng biết thế nào là mùi vị đàn bà. Trong sự hoảng loạn, mê muội và sợ sệt, khoái cảm đến với anh thật dữ dội nhưng cũng vô cùng ngắn ngủi. Sau nhiều lần chung đụng xác thịt, cũng như một quy luật chung của đàn ông khi cảm nhận về sự dễ dãi của đàn bà, anh cảm thấy Văn Yên ngày càng trở nên vô vị.

Sau khi nhập học, anh bắt đầu tránh né Văn Yên. Không khí học tập trong trường cũng như những cố gắng của bạn học chung quanh khiến Tiêu Đồng nhận ra rằng mình phải có một cuộc sống chính đáng hơn, chỉ ít thì cũng không nên lao vào con đường tình ái quá sớm đến như vậy. Nhưng anh không ngờ rằng, Văn Yên lại không phải là loại đàn bà hề nói dứt bỏ là có thể dứt bỏ một cách dễ dàng. Cô hiển dăng cho Tiêu Đồng một cách dễ dàng, dễ dàng đến độ khinh suất nhưng sau khi hiển dăng, cô lại trở thành một người phụ nữ trung trinh và nhẫn nhục chịu đựng đến độ khó tin, cho dù anh có ghê lạnh, có hắt hủi thế nào, cô cũng vẫn chấp nhận và biến mình thành một chiếc bóng bám riết lấy anh không rời.

Đúng vậy. Luận về nhan sắc, học vấn lẫn điều kiện gia đình, Văn Yên không thể so sánh với Tiêu Đồng, thậm chí cô còn lớn hơn anh hai tuổi. Nhưng điều này không phải là nguyên nhân để cô nhẫn nhục chịu đựng trước Tiêu Đồng mà chính vì cô rất yêu anh.

Thời gian hai năm cứ thế mà trôi. Tuy không hề yêu Văn Yên nhưng cuộc sống của Tiêu Đồng lại dựa hẳn vào cô. Văn Yên cũng đã điều chỉnh được sự thất vọng về tình thân và dần dần cũng quen với sự ghê lạnh của anh. Còn Tiêu Đồng, sau một thời gian ngắn cảm thấy bất nhẫn trước Văn Yên, dần dần cũng không để ý đến chuyện ấy nữa. Rất nhiều đêm hai người ở trong một nhà nhưng mạnh ai nấy ngủ, Tiêu Đồng không bao giờ chủ động đến với cô nhưng cuối cùng, cô vẫn không hề oán trách, không hề hối hận, cam tâm làm cái bóng của chính Tiêu Đồng để được chờ đợi và mong ước.

Trời đã sáng, Tiêu Đồng đã thức giấc, mặc quần áo, rửa mặt rồi đến bếp chuẩn bị chiên trứng. Văn Yên dụi mắt, ngồi bật dậy trên ghế salon, lao vào bếp, miệng hỏi liếng thoảng, nào là tại sao lại dậy sớm, nào là đói lắm rồi phải không..., tay thì giành lấy chiếc chảo từ Tiêu Đồng. Anh mở tủ lạnh lấy chai nước quả ép rồi đi ra phòng khách, đưa lên miệng tu một hơi rồi hướng vào nhà bếp nói to:

- Bữa nay anh sẽ đi học!

- Cái gì? Văn Yên vội vàng chạy ra - Anh mới xuất viện, nghỉ ngơi vài ngày, việc gì phải vội vã như vậy?

Tiêu Đồng không thèm giải thích. Anh không muốn giam mình cả ngày trong nhà cùng với Văn Yên, thà lên lớp vẫn còn hơn.

Không nghe Tiêu Đồng nói gì, Văn Yên cũng không lên tiếng nữa vì cô ứng xử như vậy đã thành thói quen. Cô đặt trứng lên bàn và cùng ngồi ăn với Tiêu Đồng, được mấy miếng lại quảy quả vào bếp để thu dọn lau rửa. Một lát sau, cô thấy Tiêu Đồng đã mặc quần áo chỉnh tề đứng giữa phòng khách đợi cô. Ý tứ của anh đã quá rõ: Anh không muốn cô ở nhà mình.

- Em cũng phải đi làm thôi, đừng để công ty phạt ý.

- Em xin nghỉ phép nửa tháng, đã hết đâu?

Nói thế nhưng Văn Yên vẫn lau tay, mặc áo khoác, mang giày, xách vai Tiêu Đồng rồi khỏi nhà.

Xe đạp của Tiêu Đồng để ở trong sân chung cư. Lâu lắm không dùng nên nó đã bị phủ một lớp bụi mờ. Đó là một chiếc xe đạp leo núi rất đắt tiền. Tiêu Đồng dùng khăn phủ bụi, Văn Yên đứng một bên quan sát, lúc sau cô lên tiếng:

- Nếu được anh cứ đưa chìa khóa nhà cho em. Tan việc, em sẽ về đây chuẩn bị cơm trưa cho anh.

- Không cần đâu. Có thể trưa nay anh ở lại trường, tranh thủ thời gian để chép lại bài.

Văn Yên đứng trầm ngâm giây lâu rồi nói:

- Thế thì anh phải giữ gìn đôi mắt thật cẩn thận.

Một khoảng yên lặng bao trùm giữa hai người, thậm chí đến lúc chia tay, cả hai cũng không nói một lời chào tạm biệt. Bình thường mọi ngày cũng như thế mà thôi.

Khi Tiêu Đồng đến trường thì tiết thứ nhất cũng vừa chấm dứt. Bạn bè thấy Tiêu Đồng xuất hiện thì quây lấy anh, đưa nhau hỏi han rồi rít. Có người đã từng đến thăm anh ở bệnh viện nên đã gặp Văn Yên tò mò hỏi: “Cô gái ấy là ai? Là người yêu chăng?”. Hoặc: “Tiêu Đồng? Cậu đã có người yêu rồi à?”. Hay: “Cậu tìm được người yêu lúc nào thế? Cô nào vậy? Chưa nghe cậu nói gì về cô ấy cả?”... Những cậu bạn ấy cố ý nói to những câu ấy trước mặt rất nhiều nữ sinh, nhưng Tiêu Đồng vẫn cứ cười cười: “Đó là bà chị họ của tớ, các cậu chỉ biết nói lung tung mà thôi”.

Sáng nay có bốn tiết ngoại ngữ. Tiêu Đồng không lên lớp mà đi về ký túc xá. Chiếc giường của anh trong ký túc xá không biết có bao nhiêu người tạm thời tá túc, bản không thể chịu nổi. Vừa chun mũi, Tiêu Đồng vừa cuộn chăn lại, định mang đến Trung tâm phục vụ sinh viên nhờ giặt, trong lòng thầm nghĩ là tối nay e là phải về nhà mà ngủ thôi.

Trên đường đến Trung tâm phục vụ sinh viên, Tiêu Đồng gặp thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đồng. Lư Lâm Đồng ngạc nhiên hỏi:

- Em không nghỉ vài ngày, làm gì mà phải vội vàng đến đây?

- Ở nhà chán lắm. Không đến lớp mấy ngày mà đã nhớ lớp lắm rồi.

Lư Lâm Đông bật chân chống xe đạp, nói:

- Vừa may, tôi cũng có chuyện quan trọng muốn gặp em. Đảng ủy trường định tổ chức một cuộc thi diễn thuyết trong toàn trường chào mừng ngày 1-7. Lãnh đạo khoa đã bàn bạc và nhất trí cử em tham gia.

- Không được đâu! Em mất quá nhiều bài, lúc này cần phải tập trung bổ sung, đề nghị các thầy chọn bạn khác, tốt nhất là một bạn nữ - Tiêu Đồng vội vàng nói.

- Đây là nhiệm vụ chính trị - Lư Lâm Đông nói - Em không được từ chối. Hơn nữa, em cũng phải tích lũy một số điểm chính trị, sau này có lợi cho việc gia nhập Đảng. Các thầy đã nghĩ rồi, thứ nhất, miệng lưỡi em rất linh lợi. Thứ hai, hình thức của em trông cũng được lắm. Thứ ba, ai cũng biết em vừa bị hỏng đôi mắt, bây giờ đột nhiên lại đứng trên khán đài diễn thuyết, nhiều ý nghĩa lắm và tất nhiên là rất có thể đạt giải. Với em là nói, đây là công việc hoàn toàn có lợi, không nên bỏ qua - Thấy vẻ do dự trên mặt Tiêu Đồng, Lư Lâm Đông vừa nói vừa ngồi lên xe - Cứ quyết định như thế nhé!

Nói xong anh phóng xe đi ngay như sợ Tiêu Đồng lại từ chối. Tiêu Đồng ôm tấm chăn đến Trung tâm phục vụ sinh viên. Trung tâm này là một trong những “kế hoạch 3” của trường do Công ty phục vụ Yên Kinh đầu thầu kinh doanh. Khi đến trước cổng Trung tâm, Tiêu Đồng gặp ngay Giám đốc Trung tâm là Uất Văn Hoán. Một năm trước, ông ta đã từng dạy anh môn Lịch sử, là một Phó giáo sư hơn năm mươi tuổi. Có lẽ đã nhận ra con đường phát triển thành Giáo sư của mình là vô vọng nên Uất Văn Hoán tự đứng ra thành lập công ty. Thời gian kinh doanh chưa lâu lắm nên lúc này đang là thời kỳ ông ta say sưa nhất. Nhưng không hiểu gặp phải chuyện gì mà sáng nay trông mặt mày ông ta có vẻ ủ dột, thấy Tiêu Đồng như gặp phải cứu tinh, chụp lấy tay anh lôi vào bên trong cánh cổng, thân thiết như một người bạn lâu ngày:

- Đôi mắt của em tốt rồi phải không? Đi học lại khi nào?

- Em vừa mới đến trường sáng nay - Tiêu Đồng lễ phép nói.

- Vừa may! Có một chuyện tôi cần sự giúp đỡ của em. Em đến thật đúng lúc, tôi đang náo ruột đây!

Ôm tấm chăn trên tay, Tiêu Đồng cảm thấy bất tiện vô cùng, bèn nói:

- Thưa giáo sư, thầy hãy chờ em mang tấm chăn này vào đã.

Hình như đến lúc này Uất Văn Hoán mới phát hiện ra trên tay Tiêu Đồng có ôm tấm chăn to tướng nên lớn tiếng gọi nhân viên, ra lệnh cho họ mang vào trong, lại còn dặn với theo: “Giặt miến phí, một lát sau tôi đến ký phiếu!”.

Tiêu Đồng có vẻ không yên tâm với sự ưu ái này, nói:

- Thầy Uất, thầy muốn em giúp chuyện gì?

Uất Văn Hoán ngắc ngứ trong họng như gặp phải chuyện gì oan ức lắm nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng mới nói:

- Tôi bị Lương Chí Đức chơi cho một vỏ rồi!

Lương Chí Đức là nghiên cứu sinh ở Khoa Luật, Tiêu Đồng có quen biết anh ta, bèn hỏi:

- Lương Chí Đức làm sao?

Hình như chuyện không phải bắt đầu từ đó, hai tay Uất Văn Hoán quơ đi quơ lại trong không khí, nói:

- Em có biết chuyện làm ăn của bộ phận ăn uống của công ty Yên Kinh lâu nay chưa ra gì cả, đúng không? Không dễ dàng gì mà tôi đã tìm ra nguồn đầu tư. Người ta không có điều kiện gì, chỉ yêu cầu tôi giới thiệu cho con gái họ một người bạn trai trong trường ta. Tiền thì người ta quá nhiều, chỉ muốn tìm cho con gái một bạn trai là sinh viên, nghiên cứu sinh hay trợ giảng gì đó. Tôi đã đem chuyện này nói với Lương Chí Đức. Hắn không hề từ chối, đã đồng ý hẹn là tối nay sẽ gặp mặt ở nhà hàng Áp Xuyên. Nhưng không ngờ hắn đã bỏ đi Thiên Tân và còn nói là không về kịp trong tối nay. Tôi lại không thể liên hệ được với ông chủ đầu tư này. Tối nay không mang được người đến, e rằng người ta sẽ nghĩ mình coi thường họ, thậm chí còn cho là công ty Yên Kinh của chúng ta không có chữ tín nên không tin vào công việc đầu tư nữa.

- Có gì quan trọng đâu - Tiêu Đồng cười nói - Ông ấy đã muốn đầu tư thì nhất định đã nhận ra chỗ hay chỗ dở của công ty Yên Kinh. Không có lợi sẽ không làm, có lợi họ không bỏ cuộc đâu. Còn vì chuyện tối nay con gái ông ấy không gặp được bạn trai tương lai mà ngừng công việc đầu tư thì em nghĩ rằng, ông ấy đã không muốn đầu tư từ trước, chỉ mượn cớ ấy mà ngừng thôi.

- Em nói hơi đơn giản - Uất Văn Hoán xoa đầu Tiêu Đồng nói - Thành lập công ty xong, tôi mới nhận ra rằng bơi trong biển kinh doanh là không dễ dàng gì. Chủ nghĩa xã hội không phải đến dễ dàng như trên giảng đường các em đã nghe mà phải là tranh thủ nhặt từng xu, từng xu mang về. Thôi thế này nhé, tối nay em đi với tôi. Em có quyền ăn được một bữa cơm Nhật Bản ra trò mà không mất đồng nào!

- Em đi với thầy để làm gì?

- Em sẽ thay thế vị trí của Lương Chí Đức!

- Hà? Tiêu Đồng cười như mếu. Anh không ngờ rằng một Phó Giáo sư đã từng dạy dỗ nhiều thế hệ sinh viên mà lại ứng xử như vậy. Gương mặt anh đỏ rần, nói - Em không phải là nghiên cứu sinh, lại cũng chưa có ý định tìm bạn gái. Em vẫn còn nhỏ lắm!

Uất Văn Hoán lại xoa đầu Tiêu Đồng, nói:

- Em muốn tìm bạn gái, người ta chưa chắc đã cần em. Tôi đã từng nói chuyện với cô gái này. Lúc này cô ta cũng chưa có nhu cầu tìm bạn trai vì tuổi cũng chưa lớn, nhưng không hiểu vì sao bố cô ta cứ ép cô ta phải tìm bạn trai mà nhất thiết phải tìm trong trường chúng ta. Bố cô ta và tôi đã từng nói nhiều về chuyện này. Tôi cũng đã nói rõ với Lương Chí Đức. Com thì cứ ăn, chỉ cần em có mặt là được, cô ta chẳng can thiệp gì. Tôi và cô ta đã ngầm hẹn với nhau là cứ đóng kịch trước mắt ông ấy, cứ cho là làm vừa lòng để chúng ta được đầu tư mà thôi.

Tiêu Đồng thấy việc này không có gì quan trọng nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy mình là một sinh viên, sớm muộn gì thì chuyện này cũng đến tai bạn bè và thầy giáo trong trường, lúc ấy nó trở nên vô cùng lố bịch. Chuyện như thế này khó lòng lọt qua mắt mọi người trong trường, một đồn thành hai, hai thêm mồm thêm muối thành ba, cuối cùng sẽ là một vở hài kịch cho mà xem. Nghĩ vậy, anh lắc đầu nói:

- Không được! Em chừng này tuổi, không giống như người cần phải có bạn gái gấp chút nào cả.

- Sao lại không giống? Không phải là em đã có người yêu rồi hay sao?

- Thấy Uất, chuyện này là thầy nghe ai nói vậy?

Hình như Uất Văn Hoán đã có một chút giận dỗi:

- Đi một chuyến có gì đáng nói cơ chứ? Hơn nữa đây lại là vì lợi ích của trường. Nhiều sinh viên muốn đi nhưng tôi không chọn. Tôi chọn em là vì thấy những điều kiện của em rất đảm bảo. Thanh niên thời đại mới phải ra dáng mới chút để mọi người nhìn vào, phải là đại biểu cho trường chúng ta. Tối nay em ăn mặc cho chỉnh tề một tí và nhận mình là nghiên cứu sinh của Khoa Luật, nghe rõ chưa! Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Hai mốt phải không? Cứ nói là hai mươi ba, hai mươi tư gì đó cũng được, nghe rõ chưa?

- Sau này người ta phát hiện ra em không phải là nghiên cứu sinh, họ sẽ bảo là thầy lừa họ, liệu có ảnh hưởng gì đến công ty của thầy không?

Uất Văn Hoán trừng mắt lớn tiếng:

- Em vẫn cho rằng người ta muốn làm bạn với em nên đề tâm điều tra chẳng? Chỉ một đêm nay, một bữa com, ăn xong thì hợp đồng kết thúc, ai đi đường nấy, chuyện sau này em không phải lo. Thế nhé!

Vỗ lên vai Tiêu Đồng mấy cái như tát cả đã xong, Uất Văn Hoán bỏ đi. Nhưng chỉ được mấy bước thì ông ta ngoáy đầu lại, dặn dò:

- À, tối nay ăn com Nhật nên phải ngồi trên thảm, phải cởi giày. Em nên rửa sạch chân, mang đôi vớ mới, chớ để mùi chân thoảng đến mũi người ta. Nghe rõ không!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Buổi chiều, Âu Khánh Xuân gọi điện cho một người bạn học cũ đang công tác tại Cục Dự trữ thành phố, nhờ tìm giúp tài liệu thẩm vấn về mấy vụ án buôn ma túy lớn mấy năm trước đó. Người bạn này hỏi cô tìm những tài liệu đó để làm gì, cô nói lấp liếm rằng trong tay mình đang có một vụ án, muốn tìm một ít tài liệu có liên quan. Người bạn trả lời rằng, những tài liệu thẩm vấn ấy là chứng cứ nên đã kẹp vào trong hồ sơ của phạm nhân và đã chuyển cho Viện Kiểm sát trước khi khởi tố. Sau khi tuyên án, những hồ sơ ấy lại được chuyển đến nơi phạm nhân lao động cải tạo, muốn xem thì phải tìm đến nơi ấy.

- Cậu có quen với ai ở trại cải tạo không?

- Cậu xin một tấm giấy giới thiệu, trực tiếp đến đó là được thôi.

- Những người ở chỗ mình không coi trọng vụ án này, do vậy tự mình sẽ đến đó.

- Ôi chào! Cậu định lập công một mình à?

- Giúp nhau một tí đi, nhất định cậu có người quen ở đó.

- Chỗ mình có qua lại rất thân thiết với trại cải tạo, mình sẽ giúp cậu hỏi thử xem sao.

Sau hơn một giờ đồng hồ, người bạn gọi điện đến thông báo rằng, muốn xem hồ sơ vụ án cũng lắm điều phiền phức, buộc lòng phải qua một số thủ tục, chỉ bằng cứ tìm mấy phạm nhân đang thi hành án mà hỏi, muốn biết điều gì thì hỏi trực tiếp.

Quả là một gợi ý không tồi, so với chuyện lục lọi trong hồ sơ thì nhanh gọn hơn nhiều. Sáng sớm hôm sau, Khánh Xuân căn cứ vào địa chỉ người bạn đã cung cấp, đi xe gần hai tiếng đồng hồ ra tận nông trường cải tạo lao động Đoàn Hà ở ngoại ô. Giữa đường, trời bắt đầu đổ mưa. Khánh Xuân không mang áo đi mưa theo nên khi xe dừng, cô vội vã chạy dưới mưa nấp vào một cửa hiệu tạp hóa nhỏ. Chỉ có mấy chục mét nhưng quần áo của cô gần như ướt nhèm. Đứng dưới mái hiên của hiệu tạp hóa, cô buồn bã chờ đợi trời tạnh mưa. Mưa lúc to lúc nhỏ kéo dài đến gần trưa mới ngớt. Lội trong bùn đất đặc sệt, cô lần dò hỏi đường đến nông trường. Rõ ràng là vị cán bộ quản giáo ở đây có quan hệ rất tốt với người bạn học của Khánh Xuân nên không chờ cô trình bày lý do đã chủ động đưa cô đến phòng giam. Thậm chí khi ngồi trong phòng làm việc của nhà giam, anh ta còn gọi đến một hộp cơm mời cô, sau đó thì gọi lần lượt những phạm nhân đến cho cô gặp.

Phạm nhân đầu tiên là một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, gầy như một que củi, đi đứng cứ xiêu xiêu vẹo vẹo như một ngọn cỏ khô gặp phải gió đông. Khánh Xuân yêu cầu gã ngồi xuống ghế, hỏi chiếu lệ vài câu về nguyên nhân phạm pháp, thời gian chấp hành án... rồi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà cô quan tâm:

- Cậu có nghe qua cái tên “La Trường Thoái” bao giờ chưa?

- Có nghe nói!

- Hắn làm gì?

- Không biết làm gì, chỉ nghe qua cái tên ấy mà thôi. Ở vùng này, cái tên ấy xứng đáng để mọi người phải biết, rất nổi tiếng!

- Thế thì, cậu đã từng nghe nói đến một thuộc hạ của hắn có tên là Hồ Đại Khánh? Hồ Đại Khánh, cậu có nghe ai nhắc đến cái tên này chưa?

Khuôn mặt còm nhom của phạm nhân lộ vẻ suy nghĩ. Khánh Xuân căng thẳng nhìn vào cái miệng của gã. Lâu lắm, cái miệng ấy mới nhấp nháy:

- Không biết!

- Có nghe nói đến cái tên này bao giờ chưa?

- Chưa hề nghe!

Khánh Xuân lấy tấm ảnh không mấy rõ ràng của Hồ Đại Khánh ra đưa cho gã. Phạm nhân vờn chiếc cổ dài ngoẵng ra nhìn thật chăm chú rồi cuối cùng cái miệng ấy cũng mấp máy:

- Không nhận ra!

Sau hai mươi phút, cuộc nói chuyện không mang lại kết quả gì với phạm nhân thứ nhất kết thúc một cách thật đơn giản. Phạm nhân kẻ tiếp trên dưới bốn mươi tuổi, cũng gầy quắt và có vẻ bệnh tật, ngồi trước mặt Khánh Xuân mà run bắn lên từng hồi. Đầu tiên cô cũng hỏi về “La Trường Thoái”, phạm nhân trả lời là có nghe nói nhưng chưa hề gặp mặt. Hỏi về Hồ Đại Khánh, gã lại nói là không hề nghe nói và cũng không hề quen biết. Khi đưa tấm ảnh Hồ Đại Khánh ra, phạm nhân run rẩy xem thật kỹ, xem xong thì nhẹ lắc đầu. Khánh Xuân đã bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Phạm nhân thứ ba bước vào phòng lại là một gã đàn ông rất khôi ngô và cường tráng, đôi chân lấm lem bùn. Viên cán bộ quản giáo đứng trước mặt phạm nhân, cười và nói với Khánh Xuân:

- Hai thằng vừa rồi là hai con nghiện ma túy, vừa bán vừa hút. Còn tay này chỉ bán mà không hút, cô xem, thân xác của bọn chúng hoàn toàn khác nhau!

Khánh Xuân đưa mắt quan sát thân hình lực lưỡng của phạm nhân, gã cũng nhìn thẳng vào mặt cô, hình như những lời bình phẩm vừa rồi của cán bộ quản giáo không làm cho gã chú ý. Khánh Xuân không bắt đầu hỏi như với hai gã trước mà cô đưa ngay tấm ảnh Hồ Đại Khánh cho gã này xem.

- Có biết người này không?

Phạm nhân liếc nhìn tấm ảnh, chậm rãi nói:

- Người này có phải họ Triệu không?

Tìm Khánh Xuân đập mạnh:

- Họ Triệu, tên gì?

Phạm nhân nhú mày:

- Có phải là Triệu Hồ không nhỉ?

- Triệu Hồ? Làm sao mà anh biết hắn?

- Gặp nhau ở nhà một người bạn.

- Nhà ai?
- Nhà Hầu Lão Bát!
- Hầu Lão Bát là ai? Làm gì?
- Cũng là một con nghiện.
- Hai người bọn họ quan hệ với nhau như thế nào? Ý tôi là Triệu Hồ và Hầu Lão Bát?
- Ai mà biết được họ quan hệ với nhau ra làm sao. Hầu Lão Bát bảo hắn là xưởng trưởng tại một nhà máy ở huyện Đông Dương tỉnh Quảng Tây, đại khái là lão Hầu có quan hệ buôn bán gì đó với hắn.
- Ngoài ra anh còn biết thêm gì về Triệu Hồ không?
- Chỉ có vậy. Chúng tôi gặp nhau nhưng hoàn toàn im lặng trong khoảng thời gian hút xong thuốc.
- Lão Hầu bây giờ ở đâu, có phải cũng đã vào trại giam rồi không?
- Không! Gã đàn ông cười - Lão cũng đã muốn vào đây, nhưng lại không có phúc phận ấy!

Viên cán bộ quân giáo gõ cốc cốc lên mặt bàn, cảnh cáo:

- Đừng có mà bẻm mép! Hỏi gì thì trả lời nấy!

Đôi mắt phạm nhân tròn trừng, lâu lắm mới lên tiếng:

- Bị các ông bắn chết rồi!

Nét mặt cán bộ quân giáo vụt sa sầm:

- Ai bắn? Mà có biết mày đang nói gì không?

Dáng điệu của phạm nhân có vẻ ngang ngạnh bất cần nhưng giọng nói thì đã dịu đi phần nào:

- Bị chính quyền bắn chết. Năm ngoái, ở Đức Hoàng tỉnh Vân Nam. Khi vượt biên giới, lão đã đụng phải cảnh sát vũ trang!

Khánh Xuân thấy đã bình tĩnh hơn, hỏi tiếp:

- Anh có nghe nói đến cái tên “La Trường Thoái” bao giờ chưa?
- Có nghe qua.
- Triệu Hồ làm gì cho hắn?
- Điều này thì tôi không biết!
- Anh còn biết ai có quan hệ với Triệu Hồ không?
- Tôi không biết. Thực ra thì tôi cũng không hề quen biết gì với tên Triệu Hồ này, chẳng qua là nhìn ảnh thấy quen, hình như có gặp qua một lần mà thôi.

Khánh Xuân nín bật vì không tìm ra câu nào để mà hỏi nữa. Sau khi đưa phạm nhân về phòng giam xong, cán bộ quân giáo quay lại, cười với Khánh Xuân:

- Tức một nỗi là không bắn chết được mấy thằng nhóc đáng ghét này! Cô xem, bọn chúng chẳng còn chút đạo đức nào cả. Mấy năm gần đây, chỗ chúng tôi chỉ có ba thằng này đến, đơn giản chỉ vì mười thằng buôn ma túy bị bắt thì đã có tám thằng phải nhận án tử hình. Có thể trong nhà tù số một của thành phố và ở nông trường Thanh Hà, số tội phạm ma túy nhiều hơn chỗ chúng tôi. Cũng vì quen thân với tôi nên cậu bạn của cô đã giới thiệu đến đây mà thôi.

Khánh Xuân lịch sự nói những lời cảm ơn và những câu trao đổi mang tính xã giao rồi đứng dậy cáo từ. Sau mấy lần chuyển xe, khi về đến nhà thì đã gần tám giờ đêm, với cơ thể rã rời, cô chạy sang nhà bố để kiểm miếng com lót dạ. Khi bước vào nhà, cô thoáng sửng sốt vì nhận ra Lý Xuân Cường đang ngồi nói chuyện phiếm với bố.

Thấy Khánh Xuân xuất hiện trước cửa, Xuân Cường đứng dậy. Bố cô là người đầu tiên lên tiếng:

- Khánh Xuân, bữa nay con đi đâu mà không đến làm việc?

Ánh mắt đầy nghi ngờ của Xuân Cường lướt qua toàn thân Khánh Xuân. Chiếc quần của cô dính đầy bùn đất. Cô lạnh nhạt lên tiếng chào Xuân Cường rồi quay sang bố nói:

- Con đi câu cá!
- Không đi làm mà lại đi câu cá sao? Hình như ông đã phát hiện ra Khánh Xuân nói dối nên hỏi tiếp - Cá đâu?
- Không câu được con nào!

Không biết nói gì hơn, ông bèn quay về phía Xuân Cường nói:

- Cậu xem đây, lớn tướng như thế rồi mà chẳng biết làm chủ mình, không biết thể kiểm chế được nỗi buồn gì cả.
- Con buồn về điều gì? Con chẳng có điều gì buồn cả - Khánh Xuân cự nự.

Hình như bố còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng đã bị Xuân Cường chen ngang:

- Bác à, Khánh Xuân bức bối vì sự có mặt của cháu, bác đừng trách cô ấy.

Bố liếc nhìn Xuân Cường, nói:

- Thôi được, có chuyện gì hai đứa cứ nói với nhau. Com ở dưới bếp, nguội thì tự hâm nóng lên mà ăn, bố sang bên ấy xem tí vì vậy.

Nói xong, bố cầm lấy bình trà và gong kính, bước ra khỏi cửa. Khánh Xuân vào bếp bật điện hâm nóng nồi com. Xuân Cường đi theo, dừng ở ngoài cửa lên tiếng hỏi:

- Bữa nay em đi đâu? Sao lại không báo cho đơn vị một tiếng?
- Không phải là anh đã nói là cho em nghỉ mấy ngày để ổn định tinh thần sao? - Khánh Xuân nói mà không quay đầu nhìn lại.
- Đúng là em đã đi câu cá chứ? - Giọng Xuân Cường đầy vẻ nghi ngờ.

Chậm chậm quay người lại nhìn vào Xuân Cường, cô rất muốn nói một tiếng “Đúng” nhưng cuối cùng cô lại không nói ra tiếng ấy:

- Em đến nông trường Đoàn Hà để gặp và nói chuyện với ba phạm nhân mua bán ma túy.

Nét mặt Xuân Cường hầu như không biểu hiện nét ngạc nhiên nào, anh vẫn bình thản đứng tựa lưng vào cửa, nói:

- Có kết quả gì không?
- Có một phạm nhân đã gặp hấn, cho biết hấn tên là Triệu Hổ.
- Thế à? Còn gì nữa không? - Xuân Cường vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào.
- Gã còn nói, hấn là xưởng trưởng trong một nhà máy ở Đông Dương, Quảng Tây.

Lý Xuân Cường cười nhạt:

- Thế sao? Lại là một cán bộ lãnh đạo cơ đấy. Em có tin chuyện này không?
- Lại còn có một gã có biệt danh là Hầu Lão Bát biết hấn, nhưng đáng tiếc là gã này đã chết.

Giương mặt Xuân Cường biểu lộ vẻ cười cợt rất khó nhận ra, có điều nó không lọt khỏi đôi mắt của Khánh Xuân.

- Nói như vậy em chẳng thu được gì trong cả ngày hôm nay.
- Chỉ ít thì em cũng biết được hấn có một cái tên - Giọng Khánh Xuân lạnh tanh đầy chất tranh luận - Cho dù đó là thật hay giả thì đó cũng là cái tên mà hấn đã từng dùng. Em còn biết hấn đã từng qua lại với một tên mua bán ma túy mang biệt danh Hầu Lão Bát, lại tự nhận mình là xưởng trưởng ở Đông Dương. Cứ cho rằng những thông tin này chẳng có giá trị gì đối với anh nhưng với em, nó lại có ý nghĩa rất lớn.

Tuy Xuân Cường đã là đội trưởng hơn một năm nay nhưng thái độ của Khánh Xuân đối với anh lúc này chẳng khác gì so với những ngày còn học ở trường, giọng nói lại pha một chút đánh đá vốn có của một người con gái vốn được yêu chiều. Lý Xuân Cường vốn là một người nóng tính nhưng trước mặt Khánh Xuân, từ lúc cùng học cho đến khi về đội, anh chưa bao giờ đồ mặt với cô. Do vậy, anh không nói thêm gì nữa vì biết rằng, có nói thêm nữa cũng vô ích, hơn nữa, thi thể của Tần Dân vẫn chưa kịp lạnh.

Anh yên lặng nhìn Khánh Xuân hâm com khá lâu rồi nói:

- Em ăn com xong thì nên nghỉ sớm nhé, anh phải về đây.

Khánh Xuân quay người lại. Ánh mắt hai người gặp nhau trong thoáng chốc.

- Đội trưởng, đừng giận em!

Nụ cười trên mặt Xuân Cường sao mà khoan dung độ lượng:

- Không giận. Anh chỉ lo lắng cho tinh thần và sức khỏe của em mà thôi.

Khánh Xuân không nói gì thêm nữa, Xuân Cường nói lời tạm biệt rồi đi xuống lầu. Khi lấy được chiếc xe đạp ra khỏi hàng xe dài đẳng đặc, chưa kịp ngồi lên thì Khánh Xuân đã đuổi theo:

- Đội trưởng!

Chạy đến trước mặt Xuân Cường, trong hơi thở gấp gáp cô đưa cho anh một chiếc hộp nhỏ. Thoạt nhìn, anh đã nhận ra đó chính là món quà cưới mà anh đã tặng cho cô mấy ngày trước đây - một con trâu nhỏ bằng vàng. Gương mặt Xuân Cường lộ vẻ khó xử, không đưa tay nhận lấy chiếc hộp.

- Đội trưởng, anh hãy nhận lại vật này!

Da mặt Xuân Cường gột gột. Hình như tình cảm của anh đã bị Khánh Xuân làm cho tổn thương:

- Khánh Xuân, đây là món quà mà anh đã thành tâm thành ý tặng em, nếu không thích nó, em cứ vất đi!

- Xuân Cường, anh đừng giận. Em rất thích món quà này - Gương mặt Khánh Xuân tỏ vẻ chân thành - Có điều đó là món quà cưới anh tặng cho em và Tân Dân. Giờ thì bọn em không thể thành vợ chồng được nữa, em nên gửi lại cho anh.

Về chân thành của Khánh Xuân khiến tâm tình Xuân Cường như được an ủi đôi phần. Anh nói:

- Thôi thì cứ cho là anh tặng cho riêng em vậy. Nó cũng chẳng to tát gì, cứ xem đó là tình cảm thân thiết giữa anh và em.

Lời Xuân Cường không lay động được Khánh Xuân. Cô đặt chiếc hộp vào trong lòng anh, lắc đầu nói:

- Không! Nếu không phải là quà cưới thì giữa đồng nghiệp với nhau, lấy lý do nào để tặng quà. Hơn nữa, món quà này rất có giá trị, tự thâm tâm em thấy không thể nhận được.

Ánh mắt Xuân Cường tập trung nhìn vào chiếc hộp màu đỏ, buồn bã nói:

- Em thực sự không muốn thì anh cũng chẳng ép - Ngược đầu lên, anh nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân, cười cay đắng - Cứ cho là anh vô duyên vậy.

Không hiểu sao, tự nhiên Khánh Xuân lại chợt nhớ đến Tân Dân. Trong đầu cô lúc này chỉ có hình ảnh nụ cười đầy ảm áp của anh khiến đôi mắt cô như nhòa đi. Nhưng cô đã kịp trấn tĩnh, dần lòng như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh đã từng giúp đỡ em, quan tâm em. Trong thâm tâm em biết điều này nên nói thật lòng, em vô cùng cảm ơn anh. Em cũng thay mặt cho Tân Dân cảm ơn anh nữa. Nhưng anh cũng biết rằng, Tân Dân vừa mới ra đi, tâm trạng của em lúc này đang rối bời. Em nói gì và làm gì, anh đừng để tâm.

Xuân Cường gật đầu như rất thông cảm cho tình cảm của cô lúc này. Anh ngồi lên xe, đạp mạnh. Nhưng được mấy thước, anh lại xuống xe ngoáy đầu nhìn lại. Khánh Xuân vẫn đứng nguyên vị trí cũ, dưới bóng đèn đường. Anh nói:

- Ngày mai đến đơn vị, chúng ta sẽ thảo luận lại vụ án này.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Khi Khánh Xuân chia tay với Xuân Cường ngay trước cửa nhà mình thì Tiêu Đồng trong bộ quần áo vô cùng chỉnh tề đang ngồi trên thảm bên cạnh thầy giáo dạy lịch sử một thời Uất Văn Hoán tại nhà hàng Nhật Bản trong khách sạn Trung Quốc, chuẩn bị làm một diễn viên đóng thế.

Trước đây, Tiêu Đồng đã từng qua Đức để thăm bố mẹ, khi ấy cả nhà đã được một người Nhật mới đến nhà riêng để ăn một bữa cơm Nhật Bản chính hiệu. Do vậy mà anh đã hiểu phần nào về quy cách ăn uống theo kiểu Nhật. Không chờ ai bày vẽ, anh thành thạo cầm lấy hộp mù tạt nặn vào chén nước tương rồi dùng đũa khuấy đều. Sự thành thạo của anh khiến ngay cả Uất Văn Hoán cũng thấy bất phục, thi thoảng đưa mắt liếc nhìn và bất chú. May mà trong nhà hàng Nhật này, người ta đã cải tiến khá nhiều nên khi ăn không phải quỳ gối, mặc dù cũng phải cời giày, bên dưới chiếc bàn kê thấp lại có một khoảng trống sâu xuống đất nên Tiêu Đồng có thể đưa đôi chân dài ngoằng vào đó và thấy thoải mái vô cùng.

Cuối cùng Tiêu Đồng cũng quyết định đi cùng với Uất Văn Hoán chỉ vì anh cảm thấy chuyện này cũng khá thú vị. Sau những ngày nằm dài trong bệnh viện, không hiểu vì sao bản tính hiếu động và ngang bướng của anh lại phục hồi. Như một cánh chim được sổ lồng, Tiêu Đồng thấy vô cùng hứng thú đối với những gì mà anh chưa từng được trải nghiệm qua. Anh nghĩ, suy cho cùng cũng chỉ là một bữa cơm. Người ta hỏi cái gì thì mình trả lời cái ấy, hơn nữa lại có Phó Giáo sư Uất sắp đặt mọi chuyện, anh chẳng qua là một diễn viên đóng thế đã được chuẩn bị từ trước nên vai diễn này đối với anh mà nói không phải là quá khó.

Khi anh và Uất Văn Hoán hiện diện trong nhà hàng, ông chủ Âu Dương Thiên và cô thiên kim tiểu thư của ông ta đã ngồi sẵn bên bàn ăn. Uất Văn Hoán vừa cong lưng cúi gằm vừa ngẩng đầu lên chào hỏi. Ông chủ này có vẻ gầy nhưng rất rắn chắc, mặc chiếc áo sơ mi dài tay trắng tinh, nơi cổ tay còn đính hai cúc áo sáng lấp lánh, trên cổ có chiếc cà vạt to bản theo kiểu cổ, chiếc veston rất sang trọng bị vắt nằm trên chiếu trúc. Ông ta rất ít nói, cười lại càng ít hơn. Còn cô tiểu thư họ khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng giống như bố, rất tiết kiệm lời nói và nụ cười, mặt mũi tuy cũng dễ coi nhưng hơi dữ tợn, nói dễ nghe một chút thì đây chính là kiểu “phụ nữ có máu lạnh”, có điều Tiêu Đồng hoàn toàn không thích loại phụ nữ này.

Sau khi ngồi yên vị trên sạp trúc, chân đã thò xuống phía dưới bàn xong, hai bên mới thay nhau giới thiệu, nhưng chủ động nhất vẫn là Uất Văn Hoán. Hình như ông ta đã biến thành người dẫn dắt mọi câu chuyện. Theo nghi lễ thông thường, đầu tiên ông ta giới thiệu Tiêu Đồng với bố con Âu Dương:

- Đây là một nghiên cứu sinh ngành Pháp luật của trường chúng tôi. Tôi đã từng dạy cậu ấy nên rất hiểu tính cách cậu ta - Đây trách nhiệm, rất chăm chỉ và cũng không kém tài hoa... - Tiếp theo, ông ta giới thiệu ông chủ - Đây là ông chủ Âu Dương, cậu có thể gọi là ông chủ, cũng có thể gọi là chú Âu Dương - Cuối cùng thì đến chủ nhân của bữa tiệc - Đây là tiểu thư Âu Dương Lan Lan. Lan Lan, cô cũng có thể gọi tôi là chú Uất!

Âu Dương Lan Lan chỉ mỉm cười không nói. Tiêu Đồng lên đưa mắt liếc nhìn, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt cô ta cũng đang nhìn mình. Đúng là cô gái này không biết xấu hổ là gì, cứ nhìn thẳng vào mắt anh chẳng một chút ngại ngùng.

Xem ra cái nhìn của cô gái này đã chứng thực những lời đã nói của Uất Văn Hoán, Tiêu Đồng nghĩ - Đúng là cô ta chẳng hề có ý “kết thân”, nếu không phải như vậy thì nét mặt của cô ta không thể tro tráo đến như thế, ánh mắt cô ta không thể không có một ý tránh né cái nhìn của anh như vậy. Ánh mắt ấy không biểu lộ một sắc thái tình cảm nào cứ nhìn thẳng vào mắt anh, chẳng khác nào nhìn một người đồng giới tính hoặc nhìn một kẻ qua đường. Thảo nào bố cô ta phải nhờ người giới thiệu cho con mình đến mấy gã con trai - như lời Uất Văn Hoán nói - đều là con nhà danh giá, nhưng kết quả cuối cùng là sau khi gặp mặt, tất cả đều “cao chạy xa bay”. Tiêu Đồng nghĩ, kiểu gặp mặt như thế này e rằng cô ta đã có quá thừa kinh nghiệm!

Cuối cùng việc giới thiệu cũng hoàn tất, bắt đầu uống trà Nhật Bản. Tiêu Đồng có cảm giác là ánh mắt của bố con Âu Dương lúc nào cũng dán lên mặt mình. Tuy biết rằng đối với mình mà nói, buổi gặp gỡ này chẳng qua cũng chỉ là một hợp đồng có tính chất bắt buộc như một nhiệm vụ nhưng anh luôn có cảm giác khó chịu. Thậm chí anh còn nhận ra rằng, trong ánh mắt của họ còn chứa đựng vẻ thương hại, ban bố theo kiểu người trên ban phát cho kẻ dưới. Ánh mắt ấy không phải của một ông bố vợ tương lai mà là của một bà bảo mẫu. Sự khó chịu càng lúc càng tích tụ lại và cơ hồ muốn bộc phát thành một sự giận dữ.

Bố cô gái bắt đầu lên tiếng:

- Cậu bao nhiêu tuổi?
- Cháu hai mươi... ba rồi!
- Cậu không phải là nghiên cứu sinh sao, tại sao mới chỉ hăm ba?

Uất Văn Hoán chen vào đỡ đòn cho học trò:

- Mới vừa trúng tuyển, hăm ba tuổi là đúng. Tuổi trẻ tài cao mà!

Điều Tiêu Đồng sợ nhất là họ sẽ hỏi mình cảm tình con gì, bởi tuổi hăm ba cảm tình con gì anh hoàn toàn không biết. Có điều bố cô gái đã quay sang hỏi Uất Văn Hoán:

- Không phải trước đây anh đã nói là cậu ta khoảng hăm bảy hăm tám hay sao?

Uất Văn Hoán mặt dạn mày dày phủ nhận:

- Không hề nói, chỉ nói hăm ba, từ trước đến nay tôi chỉ nói hăm ba. À, Lan Lan đã bao nhiêu rồi nhỉ?
- Hai đứa cùng tuổi - Bố thay con gái trả lời.

Uất Văn Hoán cười gượng gạo:

- Tốt quá, đúng là giai hợp!

Tiếp theo, Uất Văn Hoán đề nghị đôi trẻ thông báo tháng sinh. Tiêu Đồng nói mình sinh vào tháng Năm, còn Âu Dương Thiên thì bảo con gái mình sinh vào tháng Mười. Uất Văn Hoán vỗ tay:

- Quá tốt! Con trai nên lớn hơn con gái một tí.

Âu Dương Thiên không đếm xỉa gì đến Uất Văn Hoán mà dùng một giọng điệu quá phần nghiêm trang hỏi Tiêu Đồng:

- Gia đình cậu có bao nhiêu anh chị em?

- Chỉ có một mình cháu!

Uất Văn Hoán cười to, chen ngang:

- Bố mẹ cậu ta đều thuộc thành phần trí thức nên sinh đẻ rất đúng kế hoạch.

- Bố mẹ cậu làm gì?

- Nghiên cứu về luyện kim.

- Ở cơ quan nào?

- Bố mẹ cháu đã xuất ngoại mấy năm rồi. Họ hợp tác với mấy người bạn Đức thành lập một Viện nghiên cứu thực nghiệm.

- Thế thì sau này cậu cũng sẽ sang Đức chứ?

- Có thể cháu sẽ đi, có điều trước tiên là cháu phải học xong đại học, à, học xong nghiên cứu sinh rồi mới quyết định.

Tiêu Đồng vô ý bộc lộ chân tướng nhưng hình như Âu Dương Thiên không chú ý chuyện này.

Không khí của cuộc “kết thân” này hoàn toàn khác với những gì mà Tiêu Đồng đã tưởng tượng. Bỏ cô gái hỏi như một công an viên đang điều tra hộ khẩu, không ngừng xoay quanh chuyện tuổi tác cũng như bố mẹ anh mà hỏi đến cùng. Còn cô gái thì cứ trừng mắt nhìn anh như nhìn một thứ đồ vật, không có bất kỳ một trạng thái tình cảm nào. Điều này khiến Tiêu Đồng thấy không thoải mái. Tuy anh chỉ là một diễn viên đóng thế để gỡ thế bí cho Uất Văn Hoán, cũng có thể nói thẳng ra rằng, anh chỉ là một thứ đạo cụ, có điều những gì đã diễn ra trong đêm nay khiến anh thấy có một chút tủi nhục và ân hận vì đã tự nguyện trở thành một thằng ngốc trước mặt người lạ. Anh ngồi nghe Âu Dương Thiên và Uất Văn Hoán cao giọng bàn về những kế hoạch đầu tư mở cửa, những yêu cầu đảm bảo tài khoản lung tung mà trong lòng không khỏi sinh ác cảm. Những món ăn được mang ra sau đó anh gặp một cách chiếu lệ, thi thoảng mới mở miệng trả lời những câu hỏi của Âu Dương Thiên một cách nhát gừng. Còn tuyệt đại thời gian là anh ngồi im lặng, xem đó là một cách biểu hiện “khí tiết” của mình.

Âu Dương Thiên cũng không hỏi thêm gì về anh nữa. Sau bữa cơm tẻ nhạt ấy, đôi bên chia tay một cách lặng lẽ. Họ chẳng yêu cầu anh để lại điện thoại và địa chỉ liên lạc, cũng chẳng có bất kỳ một hứa hẹn gì với anh. Anh lui thủ về nhà, mở ti vi nhưng không còn lòng dạ nào để xem. Anh tắt đèn và nằm trên giường, trong bóng tối, anh nhớ lại sự khiếm nhục của mình tối nay mà cảm thấy tức giận vô cùng. May mà sáng sớm hôm sau, tất cả mọi chuyện đều đã bị anh quên phất. Anh thức dậy thật sớm, cười xe đạp đến trường đúng giờ để vào học tiết thứ nhất. Buổi trưa, anh mua một hộp cơm thật to và hai món ăn thêm, ăn ngấu nghiến. Anh quá đói bởi vì tối qua, anh dằn lòng không ăn những món mà Âu Dương đã mời.

Buổi chiều, sau khi tan học, anh đang đá bóng cùng các bạn trong khoa thì Uất Văn Hoán đến, đứng bên ngoài sân bóng đưa vẫy anh đến. Anh chạy đến, cười hỏi:

- Thầy Uất, công việc đầu tư của thầy thành công rồi phải không? Thầy trả ơn cho em bằng cái gì đây?

Đôi mắt Uất Văn Hoán lóe lên những tia nhìn hết sức kỳ lạ, hỏi:

- Cậu có biết người ta nói thế nào về cậu không?

- Biết - Tiêu Đồng nói với vẻ hài hước - Cô gái đã nói rằng: Không được đâu, tôi không thích anh chàng ấy. Anh ta không khô ngô tuấn tú, lại chẳng có vẻ thú vị gì cả. Bỏ cô ta nói: Giám đốc Uất, Giáo sư Uất, thằng nhóc ấy trông không được tí nào, thôi thì phải nhờ ông tìm đứa khác vậy. Tối nay hẹn gặp nhau ở nhà hàng nhé, thêm một bữa cơm nữa vậy! Ha! Ha! Ha!

Uất Văn Hoán cười lạnh:

- Cậu chỉ mới đoán đúng một nửa. Bố cô ta không thích cậu vì cho rằng cậu quá trẻ, chỉ là một thằng nhóc, không thể quản lý nổi Lan Lan. Nhưng có điều cậu không thể tưởng tượng được là, lần này Lan Lan lại biến vở kịch này thành cuộc đời thực. Con bé nói cậu rất khá, bằng lòng làm bạn với cậu. Vì chuyện này mà đêm qua hai bố con họ đã choảng nhau một trận ra trò. Bố thì cương quyết không đồng ý, còn con thì gần như là nếu không lấy cậu thì ở giá luôn. Cậu xem, chuyện này sao lại tiến triển đến mức ấy, cậu mà làm quen với Lan Lan thật thì ông bố không oán trách tôi mới là chuyện lạ.

Uất Văn Hoán nói một thôi khiến Tiêu Đồng đứng sững như trời trồng. Anh không biết là thầy Uất đang đùa hay nói thật. Anh ngắt lời ông ta:

- Khoan đã, thầy Uất. Cô ta có thích em hay không thì mặc kệ cô ta, thầy hãy tha cho em. Lần này em nhận nhiệm vụ cũng chỉ vì thầy. Thầy từng nói rằng chỉ là một bữa cơm, ăn xong thì ai đi đường nấy. Thầy đừng bắt em phải tiếp tục diễn cái vai không mấy sạch sẽ này nữa!

Uất Văn Hoán nhún mày cười khỏ:

- Đúng thế, đúng thế!

Tuy nói vậy nhưng đến gần tối Uất Văn Hoán lại chạy đến thư viện trường tìm Tiêu Đồng, lôi anh khỏi phòng đọc yên tĩnh và dắt ra hành lang vắng

người, thì thảo:

- Ôi dào! Chuyện này phiền phức to rồi. Lan Lan lại đến tìm tôi bảo muốn có số điện thoại của cậu, làm sao bây giờ?

Tiêu Đồng cảm thấy mệt mỏi về chuyện này lắm rồi nên nói:

- Thầy cứ nói là em không thích cô ta.

- Không thể nói như thế được. Cô gái này rất tự tôn và rất có cá tính. Cậu không muốn thì tìm cách khác, đừng làm tổn thương người ta.

- Thế thì thầy nói là em không có điện thoại vậy. Đây là chuyện hoàn toàn thực. Điện thoại trong ký túc xá của trường không dễ gọi đâu. Có gọi được thì bọn họ cũng chẳng gọi em xuống nhận điện thoại đâu.

Uất Văn Hoán cúi đầu thở dài, lăm bầm mấy tiếng không rõ rồi ngẩng mặt lên, nói:

- Cậu có máy nhắn tin không? Hay là cậu đưa số máy nhắn tin cho cô ta?

Đúng là Tiêu Đồng có một máy nhắn tin hiệu Hán Hiến nhưng anh lại nói:

- Cũng không có nốt. Mà nếu có em cũng chẳng cho số đâu.

Nói xong thì anh dợm bước đi, Uất Văn Hoán kêu lên:

- Này, cậu phải nói cho tôi biết, tôi phải ăn nói với người ta ra làm sao đây?

Tiêu Đồng muốn nói, đây là chuyện của ông, ông muốn nói sao thì nói nhưng vì Uất Văn Hoán lại là thầy giáo mà trước đây anh rất kính trọng nên đành lòng, nói:

- Nếu quá kệt thì thầy nói là, em đã có người yêu rồi.

- Cậu đừng đùa cái kiểu ấy. Cậu đã có người yêu thì tôi mang cậu đi giới thiệu với người ta làm gì?

- Thôi thì thầy cứ nói, em có việc gấp đã rời khỏi thành phố rồi. Thầy cũng có thể nói, bữa nay em đi khám bệnh, bác sĩ đã phát hiện em bị viêm gan, sỏi thận, mắc bệnh tâm thần gì đó cũng được. Nếu kệt lắm thì thầy cũng có thể nói, em là một tội phạm đã bị công an bắt rồi. Thôi thì tùy thầy, em không để ý đâu.

Uất Văn Hoán vỗ lên vai Tiêu Đồng:

- Thằng nhóc này, chuyện tốt đẹp được người ta đem đến tận cửa mà lại lắc đầu - Nói xong thì nở nụ cười khỏ, bỏ đi.

Đêm hôm sau, theo thói quen sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Đồng đến thư viện đọc sách. Vừa mới ngồi xuống ghế thì một bạn học đi đến, ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Tiêu Đồng, có người chờ cậu bên ngoài.

- Ai thế?

- Một cô gái!

Một cô gái? Ai thế nhỉ? Lòng đầy nghi hoặc, Tiêu Đồng rời khỏi phòng đọc. Tại cổng thư viện, anh trông thấy một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục cảnh sát, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô hạn. Đây là người muốn tìm mình ư? Nhưng khi cô cảnh sát vừa lên tiếng, anh đã nhận ra cô là ai.

- Cậu không nhận ra tôi ư? - Cô cảnh sát nói.

- A! Chị là Âu Khánh Xuân, đúng không?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cô, Tiêu Đồng vui mừng tột độ. Anh cùng Khánh Xuân bước xuống những bậc tam cấp nhưng không biết đưa cô đi đâu cả.

- Tôi lại nghĩ rằng mình đã phạm tội gì. Trông thấy chị mặc sắc phục khiến tôi sợ hãi.

- Tôi làm ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu rồi.

- Đâu có, đâu có! Đọc sách nhiều cũng làm cho người ta trở thành ngây ngô!

Họ đi men theo những con đường nhỏ yên ắng trong vườn trường, Khánh Xuân nói:

- Trong sách có cái nhà vàng, trong sách có người đẹp như ngọc. Sách là bậc thang số mệnh của thanh niên. Khi học đại học, tôi ghét nhất là bị người

khác làm phiền khi đang đọc sách.

- Chị không đến tìm thì nhất định tôi cũng đến tìm chị. Tôi vẫn chưa cảm tạ ân tình của chị - Tiêu Đồng nói.

Câu nói này của anh khiến cô cảnh sát dừng ngay bước chân, quan sát thật kỹ đôi mắt của anh. Tiêu Đồng cố ý mở thật to đôi mắt, hỏi:

- Có giống anh ấy không?

- Cái gì?

- Tôi nói, đôi mắt này có giống đôi mắt của anh ấy không?

Khánh Xuân không trả lời, hình như trong mắt cô có ngấn nước, lảng tránh cái nhìn của Tiêu Đồng, cúi đầu nói:

- Đôi mắt cậu đẹp hơn đôi mắt anh ấy nhiều, cậu là một thanh niên rất đẹp trai.

- Chồng chưa cưới của chị nhất định cũng rất đẹp trai. Tôi muốn nhìn thấy ảnh của anh ấy.

- Anh ấy không đẹp trai, chỉ là một người rất tốt.

Một nụ cười chợt hiện trên môi Tiêu Đồng. Anh nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân, nói:

- Chị biết không, chị đã lừa tôi.

- Tôi lừa cậu?

- Đúng thế! Chị nói là chị không đẹp, đó không phải là lời nói thật. Chị là cô cảnh sát đẹp nhất mà tôi đã từng trông thấy.

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Thật thế sao? Cảm ơn cậu đã tán dương tôi!

- Đúng như vậy, kể cả so với các cô cảnh sát trong phim, chị cũng đẹp hơn họ nhiều lần.

Khánh Xuân không thừa nhận cũng không phản đối, chuyển hướng đối thoại:

- Ngày ấy, ngày mà cậu xuất viện ấy, đơn vị tôi có chuyện quan trọng, không thể rời khỏi đơn vị. Nếu không thì tôi đã có mặt trong bệnh viện.

- Làm sao mà chị có thể tìm ra tôi? Tiêu Đồng nói - Đúng là không hổ danh một cảnh sát có hạng.

- Không phải là cậu đã từng nói là học khoa Luật trường Đại học Yên Kinh hay sao? Trường cậu liệu có bao nhiêu học sinh có tên Tiêu Đồng?

- Hai người, có điều người kia là con gái.

Họ đi loang quanh không có mục đích trên những con đường vắng và cuối cùng, một cách vô ý, họ đã đi gần đến cổng trường. Khánh Xuân nói:

- Được rồi. Mắt cậu tốt rồi là tôi đã yên tâm. Cậu cố giữ gìn, không nên quá ham đọc sách.

Đây hình như đã là lời từ biệt, nhưng Tiêu Đồng vẫn còn nhiều điều muốn nói. Anh lên tiếng đề nghị:

- Chúng ta đi cùng nhau một lát nữa nhé, còn sớm lắm. Bên kia có một cái hồ nhỏ, rất đẹp. Chị đã đến trường chúng tôi lần nào chưa nhỉ?

- Tôi cần phải về rồi - Khánh Xuân nói - Sau này chúng ta còn cơ hội gặp nhau mà.

- Chị bận lắm phải không? Có phải là làm cảnh sát rất gian khổ, đúng không?

- Cũng bình thường thôi. Mấy ngày trước tôi đi công tác, nếu không tôi đã đến thăm cậu sớm hơn.

Tiêu Đồng đưa Khánh Xuân đến cổng, bắt tay tạm biệt. Tiêu Đồng nói:

- Nếu sau này tôi muốn tìm chị, có thể tìm đến đơn vị của chị hay không?

Khánh Xuân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Có thể được. Tôi có số máy nhắn tin, cậu có thể nhắn cho tôi.

- Tôi cũng có máy nhắn tin hiệu Hán Hiến. Chị có thể nhắn cho tôi. Nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, chị có thể nhắn cho tôi bất cứ lúc nào - Tiêu Đồng nói.

Hai người ghi số máy của nhau rồi chia tay. Tiêu Đồng đưa mắt nhìn theo Khánh Xuân. Dưới ánh đèn đường, hình bóng cô được viền một màu vàng rực, thực tế nhưng朦胧 khiến lòng Tiêu Đồng thấy bùi ngùi. Những người ra vào cổng trường trông thấy một sinh viên lưu luyến bịn rịn với một cô cảnh sát xinh đẹp thì lấy làm tò mò, lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn rồi tha hồ mà tưởng tượng. Tiêu Đồng cảm thấy lâng lâng tự hào.

Vừa về đến ký túc xá, ngay lập tức có người đã lên tiếng:

- Này, bọn chúng kháo nhau là cậu đã có người yêu rồi đấy, có phải là cô cảnh sát đó không?

Tiêu Đồng đang lâng lâng mơ màng nên không trả lời, leo thẳng lên giường vui đầu trong gối. Thấy thế, bạn bè lại càng khẳng định những phỏng đoán của họ là chính xác. Sáng hôm sau đã có người đặt câu hỏi, liệu cô cảnh sát ấy là thật hay là giả.

Đây là một tin tức vô cùng sốt dẻo. Một gã con trai ngô nghê nhất trường với một cô cảnh sát đẹp như hoa bịn rịn dưới trăng... Trong toàn trường, tin tức này truyền đi rất nhanh và biến thành thành một câu chuyện truyền kỳ.

Đêm ấy, Tiêu Đồng không hề ngủ. Việc Khánh Xuân đến thăm là ngoài sức tưởng tượng của anh. Chuyện ngoài sức tưởng tượng này là một hạnh phúc êm đềm mà anh muốn lưu giữ mãi mãi trong ký ức mình. Giọng nói của cô sao mà êm dịu, sao mà trong trẻo. Ngày chưa trông thấy Khánh Xuân, Tiêu Đồng đã theo trí tưởng tượng của mình mà vẽ nên dung mạo của cô và đương nhiên là tưởng tượng thì lúc nào cũng vượt lên trên thực tế nhưng không ngờ rằng, trường hợp này lại khác, Khánh Xuân còn đẹp hơn trong tưởng tượng nhiều lần!

Mấy ngày liền, tinh thần anh không thể bình ổn trở lại, giờ lên lớp anh viết số máy nhắn tin của Khánh Xuân một cách vô thức lên vở. Anh nghĩ, mình phải gọi điện cho cô nhưng lại phân vân. Anh không biết là mình có thể giúp cô được việc gì. Cô có khó khăn gì không? Trong nhà cô cần phải có sự giúp đỡ nào không? Cô có khó khăn gì về tiền bạc không? Tiêu Đồng nghĩ, nếu Khánh Xuân có thể xem cô như một người em thân thiết, có chuyện gì khó khăn là tìm đến anh, anh sẽ dùng toàn bộ những gì mình có thể có để giúp cho cô.

Trong mấy ngày liền, anh mặc sức tưởng tượng ra đủ mọi tình huống. Trông anh chẳng khác nào một kẻ thất tình. Những ngày cuối tuần đã đến và Tiêu Đồng quyết định, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ dùng cái số máy nhắn tin ấy lần đầu tiên vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật. Anh nghĩ, tốt nhất là cô ấy sẽ xuất hiện trước cổng đơn vị. Sau đó anh và cô sẽ tìm một nơi nào đó để hàn huyên. Anh có thể mượn cơ cần gặp cô để liên hệ với cơ quan công an để làm công việc điều tra xã hội. Anh là sinh viên ngành Luật, tìm công an để tìm hiểu về các vụ án cũng là một công việc rất danh chính ngôn thuận.

Chiều thứ Năm, sau khi tan học là anh phóng vội về nhà. Những bộ quần áo mà anh vừa lòng nhất đều bỏ ở nhà. Khi dắt chiếc xe đạp leo núi ra khỏi nhà xe, một sinh viên ngoài khoa chạy đến và nói với anh rằng, có một cô gái muốn tìm anh, đang hỏi thăm các sinh viên đang đá bóng ngoài sân vận động.

Có phải là Khánh Xuân? Tim anh đập mạnh nhưng ngay lập tức anh trấn tĩnh lại ngay. Không thể thế được - Anh nghĩ - Nhất định và Văn Yên! Nghĩ đến đây anh thấy có một chút tức giận - Trước đây anh và Văn Yên đã giao ước là không bao giờ đến trường để tìm anh, tại sao Văn Yên lại dám phá vỡ giao ước?

Anh dắt xe đạp chậm chậm đi về phía sân vận động, trong lòng thầm nghĩ: Đêm nay mình nhất định không cho Văn Yên ngủ ở nhà mình, nhiều lắm cũng chỉ là đưa nhau ra phố ăn tối rồi sau đó ai về nhà nấy. Không ngờ, khi chưa đến sân vận động, anh đã dừng sừng, lặng ngắt vì thấy cô gái đang đi về phía anh không phải là Trịnh Văn Yên mà là cô thiên kim tiểu thư của lão phú thương ấy - Âu Dương Lan Lan!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Âu Khánh Xuân nói với Tiêu Đồng rằng, cô đã đi công tác mấy ngày không phải là mượn cớ mà là hoàn toàn sự thực. Mấy ngày trước cô đã đến Thiên Tân và huyện Ninh Hà của tỉnh Hà Bắc. Lần này không phải cô đi một mình là Lý Xuân Cường đã phái Đỗ Trường Phát theo làm trợ thủ cho cô. Trong ba ngày, họ đã trực tiếp tiếp xúc với mười một phạm nhân ma túy tại nhà giam Thiên Tân và nông trường lao động cải tạo Trà Điện, kết quả khá mỹ mãn. Trong số mười một phạm nhân đang thi hành án ấy chỉ ít cũng đã có ba người nhận ra Hồ Đại Khánh từ trong tấm ảnh, đồng thời còn cung cấp một số hành vi mà hắn đã đã làm trong quá khứ cũng như tên giả mà hắn thường dùng. Từ những thông tin của họ, có thể xác định rằng Hồ Đại Khánh không phải là tên buôn ma túy hạng xoàng. Hắn đã buôn bán trót lọt nhiều lần, lại có quan hệ vô cùng mật thiết với những tên trùm ma túy, số lượng ma túy qua tay hắn là rất lớn, hoàn toàn vượt ra ngoài những tính toán của Khánh Xuân và tổ hình sự.

Sau khi hai người quay về Bắc Kinh, Lý Xuân Cường đã tổ chức một cuộc họp chuyên bàn về cách xử lý chuyên án này có sự tham dự của Mã Chiếm Phúc. Anh cũng thừa nhận đây là một vụ trọng án hiếm có trên địa bàn.

Kết luận của Khánh Xuân trong cuộc họp là: Thứ nhất, đầu mối buôn bán ma túy của Hồ Đại Khánh rất rộng. Chỉ dựa vào sự cung cấp của các phạm nhân cũng đã thấy đường dây của hắn rải khắp Bắc Kinh, Thiên Tân, khu Đông Bắc và đến tận Quảng Đông, có thể nói là khắp trong nam ngoài bắc, bên ngoài và bên trong Vạn Lý trường thành. Thứ hai: Hắn thường dùng một số tên giả cũng như giấy chứng minh nhân dân giả để ngủ trong những khách sạn cũng như ăn ở các nhà hàng sang trọng. Bộ âu phục hiệu Đẳng Hỷ Lộ hắn đã bỏ lại tại khu giải trí Khang Hồng theo thời giá cũng phải đến mười nghìn đồng, chứng minh rằng việc buôn bán của hắn đang phát to và vốn liếng của hắn cũng không hề nhỏ. Thứ ba, lúc nào hắn cũng kẻ kẻ vũ khí

trong người và sẵn sàng giết người, thủ đoạn rất tàn bạo nhưng lại rất có kinh nghiệm. Với ba điểm này đủ để chứng minh hẳn không phải là hạng buôn bán ma túy cò con. Cũng từ việc thu giữ số lượng heroin tại hiện trường trong ngôi nhà kiểu Tây ngày ấy mà xét, chỉ một lần giao dịch là hẳn đã tung ra cả nghìn gam heroin cho thấy hẳn không phải là loại bán lẻ mà lại là đầu mối cung cấp hàng.

Trong khi Khánh Xuân báo cáo kết quả, Mã Chiếm Phúc không hề lên tiếng hỏi nhưng nhìn nét mặt anh, ai cũng hiểu là anh đang rất chú ý tập trung nghe Khánh Xuân. Sau khi Khánh Xuân kết thúc, Mã Chiếm Phúc cũng không vội vàng bày tỏ thái độ mà yêu cầu Lý Xuân Cường phát biểu ý kiến riêng.

Lý Xuân Cường nói:

- Tôi đồng ý với những kết luận của Khánh Xuân. Vấn đề ở chỗ, Hồ Đại Khánh có thể hoạt động mua bán với một số lượng lớn và chuyên nghiệp trong một khu vực rộng như vậy, chứng minh hẳn không phải là một kẻ làm ăn cá thể mà chỉ có thể là một tập đoàn tội phạm mới làm được những điều ấy. Bây giờ chúng ta đã có thể nêu giả thiết rằng, đây là một tổ chức có hệ thống rất nghiêm ngặt, cũng không loại trừ khả năng là đã được bảo kê. Bọn chúng có người nhập hàng, có nơi tàng trữ, có kẻ vận chuyển, có người bán và cũng có cơ sở rửa tiền, thậm chí là có nơi chuyên điều chế heroin. Thế thì tên Hồ Đại Khánh này có thể chỉ là một đầu mối quan trọng trong mạng lưới tiêu thụ của hệ thống này, cũng có thể coi hẳn là một “kẻ buôn sỉ” như người ta thường nói mà thôi. Lúc này, chúng ta tìm Hồ Đại Khánh chẳng qua cũng vì mục đích tìm cho ra kẻ đầu não của hệ thống này, đó mới là thủ phạm chính.

Mã Chiếm Phúc gật đầu, trên mặt điểm một nét cười:

- Rất đúng. Thời gian qua, đội của các anh làm việc rất tốt. Đây là một vụ án rất có ít manh mối. Trong một thời gian ngắn mà các anh đã tìm ra được nhiều chứng cứ như vậy, lại có thể đoán định được tình hình chung quanh tập đoàn tội phạm này, nên cho dù có bắt được Hồ Đại Khánh hay chưa, đây cũng là những kết quả rất quan trọng - Đưa tay lên ấn ấn vào thái dương, anh tiếp tục - Có điều, suy đoán thì có thể coi mở nhưng những luận chứng thì cần phải cẩn thận. Các anh nên tìm thêm nhiều chứng cứ hơn nữa, đừng vội vàng kết luận. Ngoài ra, các anh cũng phải nhanh chóng viết những kết luận vừa rồi thành một báo cáo chuyên đề để trình lên Cục. Theo tôi, muốn điều tra rõ vụ án này trước tiên phải bắt cho được Hồ Đại Khánh. Muốn bắt được hẳn mà chúng ta vẫn cứ lẩn quẩn trong phạm vi chung quanh Bắc Kinh thì hoàn toàn không đủ. Chúng ta có thể đề nghị Cục báo cáo Bộ Công an để hợp tác điều tra, yêu cầu một số thành phố cũng như khu vực niêm yết lệnh truy nã Hồ Đại Khánh.

Những lời biểu dương toàn đội cũng như sự sắp xếp công việc của trưởng phòng Mã làm cho tâm tình Khánh Xuân trở nên dễ chịu hơn. Mấy ngày gian khổ vừa qua kể ra cũng không đến nỗi vô ích, vừa có thể an ủi được linh hồn Tần Dân nơi chín suối, vừa khẳng định năng lực của cô trước toàn đội cũng như trước Lý Xuân Cường. Dù sao Xuân Cường cũng mới được bổ nhiệm, cô biết anh rất quan tâm đến những lời đánh giá của lãnh đạo cấp trên.

Cô thức trắng đêm ấy để viết báo cáo lên Cục, sáng sớm hôm sau đem đến đưa tận tay cho Xuân Cường. Hình như Xuân Cường cũng chẳng thêm bớt gì vào báo cáo và vội vàng chuyển lên cho trưởng phòng Mã. Bởi Mã Chiếm Phúc đã đề ra nguyên tắc “can đảm đặt giả thiết nhưng cẩn thận khi truy tầm chứng cứ” nên Lý Xuân Cường không cần thiết phải chờ đợi ý kiến phản hồi của cấp trên đã bố trí người truy tìm tổng tích Hồ Đại Khánh. Đương nhiên Khánh Xuân cũng là một thành viên của nhóm công tác này. Cô đến từng Phân cục để điều tra, thu thập manh mối, công việc rồi bù từ sáng đến tối, thậm chí ngay cả bỏ ở sát bên cạnh mà cô cũng không thể ghé thăm. Buổi sáng, cô rời khỏi nhà khi bố vẫn chưa thức giấc. Buổi tối khi cô về đến nhà thì ông đã đi ngủ. Mỗi ngày cô chỉ để lại một mảnh giấy trên bàn để chào bố mà thôi.

Ngày cuối tuần cũng chẳng có một chút thời gian rỗi. Buổi sáng Chủ nhật, cả đội hội ý chớp nhoáng, sau khi giải tán, Lý Xuân Cường hạ lệnh: Buổi chiều toàn đội không làm gì cả, nghỉ thôi!

Chờ cho các đội viên ra về gần hết, Xuân Cường gọi Khánh Xuân lại và mời cô chiều nay đến nhà anh ăn cơm tối.

- Mẹ anh bảo mời em đến. Tối nay mẹ anh sẽ làm món cá hoa vàng hấp tỏi, trước đây em đã từng ăn món này. Mẹ anh còn nhớ là em thích món này do tự tay bà làm nhất.

Suy nghĩ một lát, Khánh Xuân lắc đầu từ chối:

- Thôi để lần sau vậy. Mấy ngày nay bố em chỉ để một mảnh giấy trên bàn là rất muốn ăn một bữa cơm với con gái. Tối nay em muốn ăn cơm với bố.

Thực ra thì lý do từ chối lời mời của Xuân Cường không chỉ có chừng ấy. Tần Dân ra đi chưa đầy một tháng, cô không nên quá thân thiết với Xuân Cường. Trên đường về nhà, cô ghé qua một siêu thị mua mấy cân chân gà. Bố cô rất thích món này và ông chế biến cũng cực ngon. Nhưng chưa về đến nhà, máy nhắn tin của cô đã reo lên liên hồi. Theo phản xạ, hề nghe máy nhắn tin kêu lên là cô giật mình. Toàn bộ lỗ chân lông trên người như muốn co lại vì không biết có chuyện khẩn cấp gì đang xảy ra. Nhưng cho dù là bất cứ chuyện gì, kế hoạch ăn cơm cùng bố tối nay coi như không còn hy vọng gì nữa.

Đây là một số điện thoại mà cô chưa hề quen biết. Cô vào nhà và chạy sang phòng khách nhà bố để gọi điện thoại. Khi đầu dây bên kia có người nhấc máy, tâm trạng của cô mới bình thường trở lại. Người nhấc cho cô lại là cậu sinh viên khoa Pháp luật Trường Đại học Yên Kinh Tiêu Đồng!

Giọng Tiêu Đồng trong máy giống như dung mạo của anh, tràn trề vẻ thanh xuân. Nhận ra điều này, tâm tình Khánh Xuân bỗng nhiên bị một cảm giác quen thuộc nhưng đã mất từ lâu làm cho choáng ngợp. Tiêu Đồng hỏi cô buổi chiều có thời gian rảnh hay không, cô cố ý giả vờ thành thật hỏi anh: Có chuyện gì không? Tiêu Đồng nói: Không có chuyện gì quan trọng, chỉ có vài chuyện vặt, có thể gặp nhau được không? Cô hỏi: Cuối cùng thì là chuyện gì, về lĩnh vực nào? Tiêu Đồng nói: Đây là điện thoại công cộng, nói chuyện lâu không tiện, tốt nhất là gặp nhau hăng nói. Thấy Tiêu Đồng có vẻ bí mật, Khánh Xuân cười thầm trong bụng. Cô muốn anh tìm đến nhà mình nhưng do dự giây lát, cô hẹn anh đến một địa điểm khác.

Đặt ống nghe xuống, Khánh Xuân đem tất cả những thực phẩm đã mua cho vào tủ lạnh rồi nhìn lướt qua phòng ngủ của bố. Cửa phòng đang khép hờ, bên trong chẳng có âm thanh nào. Cô gọi: Bố! Vẫn không có tiếng trả lời. Cô đẩy cửa bước vào. Bố cô đang ngủ trên giường, hơi thở có vẻ nặng nề. Cô gọi thêm tiếng nữa, ông mới cất giọng mệt mỏi:

- Về rồi à?

Giường ngủ của bố rất rộng, những hộp thuốc và cốc uống nước nằm lộn xộn khắp nơi. Khánh Xuân không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã phát hiện ra gương mặt xanh xao và bộ râu mấy ngày không cạo của bố. Cô giật mình:

- Bố bị ốm rồi sao?

Bố lắc người nhẹ, nhìn vào mặt con gái, nói:

- À, cảm thấy khó chịu thôi, có lẽ bị cảm.

Khánh Xuân ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ lên trán bố:

- Sốt cao rồi! Sao lại thế? Bố ốm từ lúc nào, đã đi khám chưa?

- Mấy ngày rồi, chắc cũng sắp khỏi rồi.

Khánh Xuân lo lắng vô cùng vì bố vẫn đang sốt rất cao. Cô vội vàng đỡ bố ngồi dậy, miệng thì gất gòng:

- Bố làm gì mà không đi khám bác sĩ. Không đi được thì gọi con chứ! Mấy ngày rồi, không chừng đã biến chứng rồi cũng nên.

- Mấy ngày nay con quá bận rộn. Bố định gọi điện cho con nhưng nghĩ lại, không gọi nữa.

- Ngày nào bố cũng viết giấy gửi cho con, sao bố không nói?

- Bố có thuốc rồi. Kể từ khi mẹ con mất, mỗi lần ốm bố đều làm thế và đều qua cả thôi. Con chạy cả ngày bên ngoài, bố không muốn con mệt mỏi thêm.

Khánh Xuân giúp bố mang giày:

- Có phải là bố đang nắn con không quan tâm đến bố đấy phải không? Bố không nói chứ con có thể nghỉ phép mà.

- Tuổi con phải chăm lo cho sự nghiệp, bố cản trở con làm gì. Bố đã nghỉ kỹ rồi, sau khi mẹ con mất, bố có thể tự lo được, quyết không làm liên lụy đến người khác... Con mang giày cho bố làm gì, bố không đến bệnh viện đâu, bố có thuốc...

Khánh Xuân giận dỗi nói:

- Sao bố lại xem con là “người khác” cơ chứ?

Cô ép bố phải mang giày, điện thoại gọi taxi. Trong lúc chờ xe, cô không quên gọi vào máy nhắn tin của Tiêu Đồng: “Tôi đưa bố đến bệnh viện Bình An, cuộc gặp bị hủy. Thành thật xin lỗi!”.

Nửa tiếng đồng hồ sau taxi mới đến. Bố cô vẫn nằng nặc không chịu đến bệnh viện khiến Khánh Xuân phải dùng sức vừa dịu vừa lòi ông xuống lầu. Bố cũng đã sáu mươi tuổi, nếu bệnh trầm trọng hơn làm sao mà qua được, nghĩ vậy nên cô cương quyết buộc ông đến bệnh viện.

Bình An là bệnh viện gần nhà Khánh Xuân nhất, cũng là bệnh viện hợp đồng với đơn vị của bố từ trước đến giờ. Từ nhà đến bệnh viện đi xe chỉ mất năm phút, tiền taxi kể cả vòng chạy không đến nhà cô chỉ mất hai tám đồng. Nhưng chuyện phiền toái đã xảy ra, cô đưa cho lái xe tờ một trăm đồng, anh ta không có tiền để trả lại. Khánh Xuân lục lọi toàn bộ túi quần áo, cuối cùng cũng chỉ摸 ra hai mươi đồng lẻ. Lái xe nói: Cô cứ để lão đồng chí này ngồi trên xe, chạy đi đổi tiền lẻ. Cô nói: Chung quanh không có cửa hàng, không có quán ăn, làm sao đổi được? Lái xe nói: Cô có thể vào quầy thu tiền phí trong bệnh viện để đổi. Khánh Xuân nói: Quầy thu tiền phí phải sắp hàng. Cũng chưa biết là người ta có chịu đổi tiền cho hay không nữa. Hai người đang lờ lờ qua tiếng lại thì bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy cửa xe giật mạnh và một bàn tay khác đưa ba tờ mười đồng đến trước mặt lái xe kèm theo câu nói: Đây là ba mươi đồng, không cần phải trả lại đâu.

Ngước đầu lên nhìn, Khánh Xuân nhận ra đó là Tiêu Đồng, kêu lên kinh ngạc:

- Sao cậu lại ở đây?

Tiêu Đồng cười một cách đắc chí:

- Chỗ nào mà không có mặt tôi!

Cả hai cùng đỡ bố Khánh Xuân bước lên những bậc tam cấp. Trong suốt quá trình khám bệnh, Khánh Xuân chỉ ở bên cạnh bố. Còn một loạt những việc như lấy số, nhận đơn thuốc, nộp viện phí, lãnh thuốc... đều giao phó hoàn toàn cho Tiêu Đồng. Bố cô bị viêm phổi, may mà đến bệnh viện kịp thời để tiêm Penicilin, nếu không e rằng sẽ biến chứng. Lòng Khánh Xuân thoáng sợ hãi, nên dù bố không bằng lòng, cô cũng cương quyết buộc ông phải nằm viện. Bác sĩ nói

- Nằm viện cũng được, không nằm viện cũng không sao. Nếu không nhập viện thì cứ theo đơn thuốc mà tiêm ở nhà cũng được.

- Không thể không nhập viện, chẳng may bệnh biến chứng, trong bệnh viện lúc nào cũng có bác sĩ trực may ra còn có cách đối phó. Và lại, chuyện tiêm thuốc ở nhà cũng không thuận tiện lắm - Khánh Xuân nói.

Do vậy mà bệnh viện bố trí cho bố cô nhập viện. Khánh Xuân quay về nhà lấy một số vật dụng thường ngày của bố, Tiêu Đồng tự nguyện ở lại bệnh viện để chăm nom cho ông. Khánh Xuân cảm thấy khó xử nên đề nghị anh ra về, anh nói: Chị đã ở bệnh viện để chăm nom tôi, lúc này cũng nên cho tôi một cơ hội để báo đáp. Khánh Xuân không thể khách sáo được nữa, đành nói:

- Thế cũng được! Cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, cậu vào hỏi ông muốn ăn gì, cậu đi mua giúp tôi. Ngoài ra cậu cũng nên chú ý bình truyền đạm trên đầu giường, nếu hết phải báo ngay cho bác sĩ.

Giao phó mọi việc xong xuôi, Khánh Xuân quảy quã về nhà. Cô không gọi taxi mà lại đi xe buýt. Đây là giờ tan tầm cao điểm nên phải mất đến nửa tiếng đồng hồ, cô mới về đến nhà. Những vật dụng hàng ngày của bố đều do ông sắp xếp, để nơi nào Khánh Xuân không biết rõ lắm, gần một tiếng đồng hồ mới tìm đủ bàn chải đánh răng, quần áo lót, radio và cặp kính lão. Vừa định rời nhà thì chuông cửa đã vang lên và Lý Xuân Cường xuất hiện, trên tay anh cầm một chiếc hộp, trong hộp là món cá hoa vàng mà mẹ anh đã làm. Nghe Khánh Xuân nói về bệnh tình của bố, anh nói: May quá, em cứ đem món cá này đến bệnh viện để bố thưởng thức.

Không trao đổi gì nhiều, hai người rời khỏi nhà và cùng đến bệnh viện, Khánh Xuân ôm bọc vật dụng của bố còn Xuân Cường thì cầm hộp cá. Khi đến bệnh viện bố cô vừa được tiêm và đang húp cháo. Không bỏ lỡ cơ hội, Xuân Cường vội vàng mang hộp cá ra mời, lí nhí mấy lời động viên an ủi. Bố Khánh Xuân nhìn hộp cá, khen mấy câu lấy lòng rồi bảo mang về ăn với nhau. Xuân Cường nhất quyết để lại, còn nói rằng, loại cá này không cần ăn nóng, càng nguội ăn càng ngon. Bố nói cảm thấy không khỏe lắm nên không ngon miệng, không thích mùi dầu mỡ, muốn ăn mấy ngày cháo trắng để cho bụng dạ sạch hơn một tí...

Từ phía sau, Tiêu Đồng cất tiếng chen ngang:

- Lúc này bác đang thích ăn cháo, đã ăn xong hai bát rồi. Tôi đã từng biết mùi vị của cơm bệnh viện rồi, chỉ bằng ăn cháo trắng còn hơn.

Xuân Cường nhìn Tiêu Đồng như có ý hỏi Khánh Xuân: Đây là ai? Cô không biết giới thiệu như thế nào đành nói bừa:

- Đây là một người bạn của em, có thể nói là một người em.

Tiêu Đồng thể hiện sự lịch thiệp cũng như năng động của tuổi trẻ, đưa tay phải ra, chủ động làm quen:

- Chào anh!

Xuân Cường cũng nắm lấy tay anh một lát, gật đầu. Khánh Xuân nói:

- Đây là đồng nghiệp của tôi.

Trời đã sập tối, bác sĩ bước vào nói to:

- Nếu không phải là người chăm sóc bệnh nhân thì đi về. Nhanh lên một tí, ngày mai lại đến!

Không còn cách nào khác, cả ba đành phải bước ra ngoài. Ra đến phố, Khánh Xuân nhận thấy bụng mình đang sôi ùng ục nên đề nghị kiếm một quán ăn nhanh. Hai người đàn ông đồng loạt tán thành.

Đi gần hết con đường họ mới phát hiện một quán ăn, không biết là hộ làm ăn cá thể hay cửa hàng quốc doanh. Nhường nhau đôi ba phen, cuối cùng thì Khánh Xuân là người gọi món, không gọi rượu. Trong khi chờ đợi thức ăn, Tiêu Đồng lấy từ trong túi xách ra chiếc khung ảnh bằng thủy tinh đã mua từ rất lâu, mở ra và đưa cho Khánh Xuân xem, hỏi:

- Chị có thích không?

Khánh Xuân gật đầu:

- Rất đẹp! Vừa nhã nhặn vừa thanh lịch.

Nhận xét của Khánh Xuân khiến mặt mày Tiêu Đồng tươi lên trông thấy. Anh nói:

- Tôi cũng đoán là chị sẽ thích nó. Đây là món quà tôi tặng chị.

- Thật sao? Thế thì khó xử quá. Có điều, cậu có đôi mắt khá lắm, biết mua quà.

Thức ăn đã được mang đến, Khánh Xuân đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Hai người đàn ông so đũa chờ đợi. Xuân Cường cầm chiếc khung kính lên ngắm nghía rồi buộc miệng hỏi:

- Cậu mua nó ở chỗ nào? Bao nhiêu tiền?

- Anh nhìn không ra ư? Nói để anh hay, đây là đồ thủy tinh, hai nghìn tám. Nhưng anh đừng nói với chị ấy, nếu không chị ấy sẽ chửi em đấy.

Xuân Cường đưa mắt liếc nhìn Tiêu Đồng, nghi nghi ngờ ngờ hỏi:

- Cậu quan hệ như thế nào với cô ấy? Sao lại tặng cho cô ấy một vật quý như thế này?

Tiêu Đồng không che giấu vẻ hưng phấn, nói:

- Không có gì, bạn bè thôi mà. Em thấy chị ấy rất tốt nên mới tặng, cho dù phải tốn bao nhiêu đi chăng nữa nhưng mình đã tự nguyện thì cảm thấy thư thái vô cùng.

Có thể là con số hai nghìn tám trăm cho Xuân Cường cảm thấy không thoải mái lắm. Giá trị của chiếc khung kính này ngang bằng với món quà cưới của anh tặng cho Khánh Xuân. Anh cau mày nói:

- Cậu không phải là sinh viên sao? Tìm đâu ra nhiều tiền như vậy, có phải là khoét của ông bà già hay không?

Tiêu Đồng hơi lặng người, chưa kịp nghĩ ra câu trả lời thì Xuân Cường đã nói tiếp:

- Cậu nhóc! Sau này muốn tặng người khác một món quà quý như thế này thì phải dùng tiền tự mình kiếm ra, đừng thò tay vào kết sất của gia đình nhé, thói quen này không tốt tí nào đâu.

Hình như Tiêu Đồng tỏ ra rất phản cảm với những lời lên lớp của Xuân Cường nên không cười nữa:

- Em chưa có công việc, được bố mẹ chiều cô là rất chính đáng. Em đã tiết kiệm tiền ăn mặc của bố mẹ cho để mua một món quà cho người em quý. Đó là một việc làm hợp lý và hợp pháp, em không thấy nó không có chỗ nào là không tốt cả.

Lý Xuân Cường tỏ ra mặt dạn mày dày:

- Cậu thích cô ấy sao? Cậu bao nhiêu rồi?

Tiêu Đồng cũng có chút ngao ngược:

- Hơn hai mươi, thế thì sao nào?

Đúng vào lúc căng thẳng ấy, Khánh Xuân xuất hiện, cười nhẹ nói với Tiêu Đồng:

- Làm sao thế? Đang báo cáo hộ khẩu à?

Hai người đàn ông cầm bát, đồng loạt cầm đũa nhưng trong lòng đã nhen nhóm một cảm giác đối nghịch. Không ai nói năng gì, chỉ mở miệng một khi Khánh Xuân nói đến một vấn đề gì đó.

- Hai người có biết vì sao bố tôi không thích nhập viện không? Khánh Xuân hỏi và tự trả lời - Ngày nào ông cũng xem tivi. Trong bệnh viện không thể xem được tivi.

Tiêu Đồng có vẻ đồng cảm với bố Khánh Xuân nên lên tiếng phụ họa:

- Đúng thế. Tôi đã từng nằm viện một thời gian, vừa xuất viện là tôi đã ôm lấy chiếc tivi, ngay cả quảng cáo cũng không bỏ sót. Chị có xem tivi không, chị thích xem tiết mục nào?

Khánh Xuân chưa kịp trả lời thì Xuân Cường đã lên tiếng:

- Làm công việc như chúng tôi bận túi bụi cho đến tối, chúng tôi không thể so sánh được với sự nhàn nhã của tầng lớp người như cậu, không có việc gì phải làm nên mới ôm lấy chiếc tivi.

Khánh Xuân đưa mắt liếc nhìn Xuân Cường, nhất thời không hiểu trong câu nói của anh muốn ám chỉ gì. Tiêu Đồng nghe không rõ hay không để ý lời Xuân Cường nên vẫn cứ bô bô bình luận:

- Bây giờ trên tivi có quá nhiều các tiết mục xem thấy mà chán. Phim lịch sử thì chỉ toàn đặt điều, thêm mắm thêm muối. Phim hiện đại thì chỉ toàn viết bậy, cho dù là viết về ăn trộm, gái điếm hay viết về những người hiến dâng sinh mệnh cho đất nước vân vân..., phần nhiều đều không thực, quá xa vời với thực tế.

Xuân Cường nghiêm sắc mặt nói:

- Ăn trộm gái điếm thì có thể viết ầu, nhưng viết về những người anh hùng thì sao có thể viết bậy được? Những gì có nhận diện ra trong cuộc sống thì càng phải nên viết, càng phải đề xuất và tuyên dương. Tác phẩm văn nghệ đương đại viết về tinh thần hy sinh, tinh thần hiến thân, tinh thần cao thượng quá ít ỏi rồi.

Tiêu Đồng không quan tâm đến chuyện tranh luận nên ngược mặt về phía Khánh Xuân, cười nói:

- Viết ít là vì trong cuộc sống hiện thực có quá ít những con người kiểu ấy. Ai ai cũng trở thành Lôi Phong, anh có tin được không? Khi nói về Khánh Xuân thì giọng Tiêu Đồng chợt nhẹ hẳn đi, ngọt lịm - Riêng chị Khánh Xuân thì tôi bái phục thật lòng. Chị ở bên cạnh tôi bao nhiêu đêm với ý đồ gì? Cứ cho là chị vì người chồng chưa cưới của chị đi thì việc làm của chị cũng làm tôi cảm động tận đáy lòng. Do vậy trong thâm tâm tôi, chị là một con người vĩ đại!

Khánh Xuân cười nhẹ. Cô cười vì sự ấu trĩ và chân thành của Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng! Bên cạnh cậu còn có rất nhiều thầy giáo và bạn bè, trong số đó không có ai cao thượng cả sao? Nhất định là có nhưng cậu không chú ý và phát hiện ra mà thôi. Người trẻ thì bao giờ cũng đầy nhiệt huyết, dễ dàng hiến thân vì một việc gì đó.

- Chị đang nói chuyện đời xưa mà thôi - Tiêu Đồng nói.

Xuân Cường cau mày cắt ngang:

- Em đừng nói chuyện ấy, cậu ta không hiểu đâu. Khi chúng ta học đại học, suy nghĩ của chúng ta về cuộc sống không giống như lớp trẻ bây giờ. Đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Gương mặt Tiêu Đồng vẫn tỏ ra bất phục, không nhìn Xuân Cường mà chỉ nhìn Khánh Xuân, nói:

- Nhưng cuộc sống trên thế gian này vẫn luôn hướng về phía trước!

Không biết nguyên nhân vì đâu nhưng Khánh Xuân đã nhận ra giữa hai người đàn ông một lớn một bé này có cách nghĩ hoàn toàn khác nhau nhưng lại vô cùng thú vị. Cô cười nhẹ rồi bằng giọng điệu khoan dung đầy mâu thuẫn, nói:

- Nay không bằng xưa chẳng qua là một cách nói thể hiện các thế hệ không hiểu nhau mà thôi, từ xưa vốn đã có rồi. Một số ông già trong đơn vị chúng ta cũng có cảm giác là chúng ta không bằng họ. Nhưng anh Xuân Cường không những đã là đội trưởng mà trong tay lại đang phụ trách một vụ trọng án. Anh đừng xem Tiêu Đồng lúc này không ra gì như vậy, biết đâu rằng nay mai thôi, cậu ấy sẽ trở thành một anh hùng. Người xưa nói, “Thời nào cũng có kẻ anh tài xuất hiện để làm nên một sự nghiệp mấy trăm năm”. Không thừa nhận điều này là không được. “Sóng Trường Giang lớp sau đùn lớp trước” là một quy luật của tự nhiên. Lúc này chúng ta làm tốt công việc của mình, tương lai thiên hạ lại thuộc về lớp người của Tiêu Đồng.

Xuân Cường không muốn tranh luận với Khánh Xuân nhưng Tiêu Đồng lại trừng mắt nhìn cô nói:

- Ôi chà, tuổi tác của chúng ta cũng không lệch nhau bao lắm, sao chị lại có giọng điệu của một người trên tôi cả một thế hệ như vậy?

Khánh Xuân không trả lời, chỉ cười nhẹ rồi cầm cốc nước lên cụng với Xuân Cường rồi Tiêu Đồng, nói:

- Vì anh hùng trước mặt và anh hùng tương lai, trăm phần trăm!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sau khi ăn xong, Tiêu Đồng chia tay Khánh Xuân và Xuân Cường, tìm một máy điện thoại công cộng bên đường gọi cho Văn Yến. Anh gọi cho cô vì từ thứ Năm đến nay, ngày nào Văn Yến cũng liên tục gọi cho anh.

Giọng của Văn Yến trong ống nghe dường như chẳng vui vẻ gì, cố gắng kềm nén sự bức tức và nghi ngờ hỏi anh cả tuần nay làm gì, đi đâu. Anh nói dối là đi với hai người bạn ra ngoại ô. Văn Yến tiếp tục truy hỏi, Ngay cả một cú điện thoại anh cũng không thể gọi cho em hay sao, trong khi em đã nhắn không biết bao nhiêu lần? Anh nói, Ở ngoại ô nên máy nhắn tin không nhận được tin nhắn, nếu có nhận được cũng không có điện thoại. Văn Yến nói, Em cứ nghĩ rằng anh đã gặp phải chuyện gì đó, gọi mãi mà không có trả lời khiến em sốt ruột. Tiêu Đồng nói, Không có việc gì, em đừng lo lắng không đâu.

Thực ra thì ngoài việc tìm Khánh Xuân tới nay, từ thứ Năm cho đến Chủ nhật, anh bị Âu Dương Lan Lan đeo bám không rời.

Lúc gặp Lan Lan bên sân vận động, Tiêu Đồng không biết phải xử trí như thế nào. Nhưng vốn là một chàng trai lịch thiệp, đã ăn với nhau một bữa cơm cũng có thể gọi là quen biết nên anh đã chủ động chào hỏi, có điều anh cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ôi! Có phải là Âu Dương... Lan Lan không? Sao cô lại đến đây, tìm người quen chăng?

Gương mặt Lan Lan vẫn giữ nét lạnh lùng cố hữu, một nét cười thoáng qua nhưng lập tức tắt ngấm:

- Đúng thế, tìm người.

Ánh mắt cô không những không tránh né cái nhìn của Tiêu Đồng mà còn ghim thẳng vào mặt anh. Ánh mắt ấy khiến Tiêu Đồng biết là không thể nói vòng

vo được nữa, anh cũng bắt chước cô, không cười nữa:

- Tìm tôi chẳng?

- Đúng!

- Có chuyện gì à?

- Muốn nói chuyện.

- Ủa! Giáo sư Uất đã nói gì với cô chưa?

- Nói anh rất có ấn tượng với tôi!

Tiêu Đồng lặng người, chửi thầm Uất Văn Hoán. Ông ta đã vì cái danh Phó giáo sư cũng như việc làm ăn mà đem anh chuyển như một quả bóng sang tay Lan Lan, bất kể thái độ của anh như thế nào. Tiêu Đồng vẫn nghĩ rằng đây chẳng qua là một trò đùa mà kết thúc của nó đã được dựng sẵn nhưng thực tế thì chính anh lại phá vỡ quy tắc của trò đùa ấy. Đột nhiên một ý định độc ác xuất hiện trong đầu, anh cất giọng bông phèng:

- Đúng, tôi đã yêu cô!

Giương mặt Lan Lan chẳng hề thay đổi:

- Tôi thừa sức để nhận ra đâu là thật, đâu là giả.

Lời của Lan Lan khiến Tiêu Đồng gạt bỏ ngay ý định độc ác lóe lên trong đầu vừa rồi. Anh và cô gái này không thù không oán, không thể biến cô thành nơi trút giận trong lòng mình, anh nói:

- Đương nhiên là cô nhận ra. Bữa ăn tối hôm qua chính là do cô và thầy Uất sắp đặt diễn xuất. Trong bốn người chúng ta, chỉ có bố cô là bị lừa thôi.

- Nhưng tôi lại rất thích thú được làm quen với anh.

Nghe thấy lời này, Tiêu Đồng nghĩ là cũng nên có vài lời khách sáo:

- Tôi cũng rất vui, có điều thế nào đi nữa thì giữa chúng ta cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Gặp nhau cũng là duyên phận, bản thân chuyện này đã có ý nghĩa rồi.

Sự cố chấp của cô gái khiến Tiêu Đồng cảm thấy lo lắng. Anh không muốn xúc phạm đến lòng tự trọng của cô nhưng không biết phải thể hiện thái độ của mình như thế nào. Anh thờ dãi, nói:

- Cuối cùng thì thầy Uất đã nói gì với cô?

Ấu Dương Lan Lan cười nhẹ:

- Vừa rồi là tôi nói dối anh đấy thôi. Thầy Uất đã nói hết những gì anh nghĩ với tôi.

- Tôi nghĩ gì nào?

- Anh cho rằng chúng ta không hợp khi kết bạn với nhau!

- Ô...! Tiêu Đồng hoàn toàn bị bất ngờ nên không biết nói gì. Ấu Dương Lan Lan đã nói thẳng tuột vấn đề, anh không thể không tỏ ra khách khí một chút - Thực ra thì...

- Thực ra thì không tiếp xúc với nhau, làm sao biết được là hợp hay không hợp?

- Thực ra tôi không nói là không hợp. Tôi chỉ nói, lúc này tôi đang là sinh viên, chưa muốn tìm bạn gái sớm quá như vậy. Đã là sinh viên thì phải lấy chuyện học hành làm chính. Tôi lại phải nghỉ học đến mấy tháng nên cần phải tranh thủ thời gian học lại những bài đã bị mất.

- Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện học của anh. Có lẽ khi nào anh thấy mệt mỏi về việc học, tôi sẽ là người điều chỉnh tinh thần lại cho anh.

Tiêu Đồng cảm thấy chạnh lòng. Anh chưa từng gặp người con gái nào lại chủ động bày tỏ tình cảm đến như thế, ngay cả Văn Yến cũng không đến mức dạn dĩ như thế này. Anh buồn bã nghĩ: Cô ta thấy mình hay ở điểm nào nhỉ?

- Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát, được không?

Cô gái đã chính thức mời anh đi dạo! Tiêu Đồng lúng túng nói:

- Lại nữa, cô đã biết hay chưa, tôi không phải là nghiên cứu sinh, thầy Uất đã lừa cô. Tôi chỉ là sinh viên năm hai, tuổi còn nhỏ hơn cô, mới hai mốt.

- “Gái lớn hơn ba, trong nhà đầy vàng” - Lan Lan bình thản nói.

- Cô nên nghĩ lại cho chín chắn, tính tình tôi xốc nổi lắm, lại nóng tính. Bạn gái tiếp xúc với tôi không chịu nổi quá ba tháng.

- Ba tháng? Thế thì tôi thử nghiệm xem. Tôi nghĩ, tôi sẽ chịu được, không có chuyện chịu không được đâu.

Tiêu Đồng chỉ biết thờ dài. Dù sao thì tính cách của cô gái này ít nhiều cũng khiến anh tò mò, nhưng cuối cùng thì anh vẫn nói:

- Thế thì xin lỗi vậy, tôi đã có người yêu!

Đây là lá bài cuối cùng của anh. Quả nhiên Âu Dương Lan Lan sững sờ trong giây lát. Câu nói của Tiêu Đồng hiển nhiên là ngoài tầm suy nghĩ của cô. Cô nửa tin nửa ngờ đưa mắt nhìn Tiêu Đồng. Nét mặt bình thản của anh đang ẩn về đắc ý, bồi thêm một câu nữa:

- Đó là sự thật, tôi không hề nói dối cô.

- Được rồi, tôi không ép anh - Âu Dương Lan Lan gật đầu - Thế thì chúng ta trở thành một đôi bạn bình thường vậy. Nếu sau ba tháng, người yêu của anh theo lệ thường không chịu nổi quá ba tháng như anh đã nói mà bỏ anh. Anh đừng quên rằng vẫn còn có một người khác bổ sung vào chỗ ấy. Tôi thích anh!

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn quanh, xua tay nói:

- Đừng nói to! Chúng ta có thể trở thành bạn thân, nhưng có một số điều lệ, chúng ta phải giao ước với nhau ba điều. Cô có đồng ý hay không?

Âu Dương Lan Lan cười lạnh:

- Anh đúng là một thằng tâm thần!

- Thứ nhất: Bạn bè thông thường phải đúng nghĩa là bạn bè thông thường, khi gần nhau phải đảm bảo cự ly - Tiêu Đồng không đếm xỉa đến lời cô, lên tiếng.

- Đừng có tự cho mình là quá hấp dẫn. Anh cho rằng tôi sẽ cưỡng dâm anh chắc!

- Với cá tính của mình, chuyện gì mà cô chẳng dám làm.

- Thứ hai là gì?

- Thứ hai, từ nay về sau, cô không được đến trường tìm tôi. Thầy giáo và bạn bè trông thấy thì ảnh hưởng không tốt tí nào. Ngoài ra còn có người yêu tôi nữa, nhờ cô ấy biết thì tôi chắc chết!

- Xem ra cô ta vẫn lợi hại hơn tôi rất nhiều - Lan Lan cười nhạo.

- Cô bằng lòng hay không?

- Anh phải cho tôi biết làm thế nào để tìm được anh? Anh đừng sợ, tôi sẽ không làm anh ghét bỏ tôi đâu.

- À, cô cứ nhấn vào máy cho tôi là được. Có chuyện gì cứ nhấn vào máy nhưng đừng chờ tôi trả lời điện thoại. Điện thoại trong trường tôi khó gọi lắm.

Âu Dương Lan Lan ghi số máy nhắn tin của anh xong thì hỏi tiếp:

- Thứ ba?

Tiêu Đồng suy nghĩ giây lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được gì thêm, đành nói:

- Thôi thì cứ hai điều ấy đã, sau này nghĩ ra sẽ quy ước tiếp.

- Được, tôi cũng có ba điều giao ước với anh.

- Cô đừng được thế mà làm gì có được không? - Tiêu Đồng nhăn nhó.

- Tôi chỉ muốn bình đẳng thôi.

- Được rồi, cô nói đi! - Bất đắc dĩ, Tiêu Đồng phải đồng ý.

- Thứ nhất, đã là bạn bè của nhau thì hai bên phải chân thành, nói lời chân thực, không lừa dối, không coi thường nhau. Anh có làm được không?

- Cô cứ nói tiếp điều hai đi! - Tiêu Đồng giục.

- Làm được không?
- Tôi làm được! Điều thứ hai thế nào?
- Anh không được nói chuyện yêu đương với cô gái thứ ba nào nữa!
- Sao lại có người thứ ba? Ai là người thứ hai?
- Ngoài người yêu hiện tại ra, anh không được yêu cô nào khác nữa.
- Thế thì tôi không còn chút tự do nào cả sao?
- Tôi ghét nhất là loại con trai tìm mọi cách bề hoa ghẹo liễu ở khắp nơi!

Tiêu Đồng nghiêm túc nói:

- Tôi không phải là loại người ấy. Nhưng quan hệ giữa chúng ta là gì, cô với tay hơi dài rồi đó.
- Cứ xem là bạn bè bình thường, tôi cũng có trách nhiệm nhắc nhở anh. - Lan Lan có vẻ đuối lý, nói.
- Được rồi. - Tiêu Đồng cười khổ - Tôi phục tùng cô.

Âu Dương Lan Lan cũng cười nhẹ, nói:

- Thứ ba..., thứ ba...là...
- Không có điều thứ ba. - Tiêu Đồng cắt ngang - Tôi cũng chỉ có hai điều, không phải là cô muốn bình đẳng hay sao?

Lan Lan không thêm tranh luận, nói:

- Được rồi, bình đẳng! - Như vừa hoàn thành một công việc nặng nhọc, cô thở một hơi dài khoan khoái, nói tiếp - Để chúc mừng tình hữu nghị giữa anh và tôi bắt đầu từ hôm nay, chúng ta đi ăn cơm tối với nhau, được không?

Sau cuộc đo kiểm vừa rồi, Tiêu Đồng cảm thấy rã rời toàn thân nên vội vàng xua tay nói:

- Không được, không được. Tôi phải về nhà đây, tôi còn có một số việc phải làm.
- Chuyện gì mà quan trọng đến thế?

Tiêu Đồng đưa một ngón tay lên nói:

- Đây, cô nghe đây. Tôi đã đồng ý với cô là chúng ta phải nói những lời chân thực, không được lừa nhau nhưng điều đó không có nghĩa là chuyện gì tôi cũng phải báo cáo với cô. Tôi có còn chút tự do cá nhân nào không?

Âu Dương Lan Lan cũng cất giọng ngang ngạnh không kém:

- Anh có quyền lợi không nói nhưng không có nghĩa là tôi không có quyền lợi được hỏi anh!

Tiêu Đồng không muốn gây chiến nữa nên cầm bật, lâu lắm mới nói:

- Được rồi, chúng ta đều phải tôn trọng quyền lợi của nhau. Tôi phải đi đây, đúng là tôi có chuyện phải làm.
- Anh đi đâu, tôi có thể đưa anh đi, tôi có xe.
- Không cần đâu, tôi có xe đạp rồi!
- Xe đạp của anh có thể cho vào cốp xe của tôi. - Lan Lan cười nói - Anh yên tâm đi, đưa anh đến nơi là tôi đi về thôi.

Tiêu Đồng do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu:

- Được thôi. Có lời cảm ơn trước.

Tiêu Đồng dắt xe đạp cùng với Âu Dương Lan Lan rời khỏi trường. Để tránh những lời dị nghị, anh cố ý giữ một khoảng cách với cô, trên đường hai người không hề trao đổi gì với nhau. Vừa ra khỏi cổng trường, Tiêu Đồng đã thấy một chiếc BMW 740 nằm sát lề đường, một tiếng hú vang lên, đèn xe lấp lánh. Âu Dương Lan Lan dùng chìa khóa điều khiển từ xa mở cửa xe và một tiếng “cách” kèm theo, cốp xe bật mở. Tất cả những gì đang diễn ra khiến Tiêu Đồng đứng nhìn ngẩn ngơ.

- Đây là xe của cô à?

Lan Lan không trả lời, nâng chiếc nắp cốc xe lên cao, ra lệnh:

- Đặt chiếc xe đạp của anh vào đây!

Tiêu Đồng nhắc chiếc xe đạp lên đặt vào, vừa làm vừa hỏi:

- Liệu có làm trầy sườn xe của cô không?

Có vẻ không quan tâm, Lan Lan nhát gừng nói:

- Không đâu!

Đây là chiếc xe rộng rãi nhất, sang trọng nhất mà Tiêu Đồng được ngồi cho đến lúc này. Ghế đệm bọc da, những chiếc đồng hồ sáng loáng, máy điều hòa nhiệt độ êm ru..., tất cả đều làm cho anh thấy trái tim mình đập nhanh hơn. Động tác lái xe của Lan Lan cực kỳ trang nhã khiến người ta dễ có cảm tình, Tiêu Đồng không ngăn được những lời tán dương:

- Chiếc xe này quá tuyệt!

- Anh biết lái không? Có thử một đoạn không?

Tiêu Đồng lắc đầu nói:

- Tiếc là tôi không biết lái xe, nhưng chắc chắn là tôi sẽ học lái!

Đèn đường đã bắt đầu sáng, chiếc xe đưa họ đi giữa đường phố sáng trưng, bon bon như bay. Trong những âm thanh êm dịu của động cơ, Tiêu Đồng lại có cảm giác như mình đang ngồi trên một chiếc xe bọc thép, khí thế bỗng dưng dâng lên cuộn cuộn. Cho đến khi chiếc xe dừng lại trước khu chung cư, những cảm giác lâng lâng của anh vẫn chưa hết. Âu Dương Lan Lan hỏi:

- Tôi lái xe thế nào?

- Rất đẹp. Phụ nữ mà lái xe cũng có phong cách riêng?

- Phong cách gì?

- Thần thái ung dung, phong độ ngời ngời!

Âu Dương Lan Lan rất thích thủ trước lời tán dương này nên chủ động nói:

- Tôi dạy anh lái xe, có được không?

Lúc này Tiêu Đồng đã mở cửa bước xuống, đưa tay vỗ vỗ lên trần xe, nửa thật nửa đùa nói:

- Muốn dạy tôi thì phải dùng chiếc xe này.

Lan Lan cười nhẹ:

- Miễn phí luôn!

- Thế thì cảm ơn cô quá.

Vừa nói, Tiêu Đồng vừa đóng cửa xe, mặc nhiên chấp nhận lời đề nghị của Lan Lan. Thực ra anh đã có ý định học lái xe từ lâu rồi nhưng vì phải sang Đức thăm bố mẹ, lại gặp phải chuyện đôi mắt bị hỏng nên đành dằng dặc chưa quyết. Kế hoạch của anh là đến mùa hè này nhất định phải học xong bằng lái xe. Được ngồi trước vô lăng trên chiếc xe của chính mình là mơ ước của anh từ thuở nhỏ.

Chiếc xe màu xanh đậm phụt ra một làn khói mỏng rồi nhẹ nhàng phóng vút đi. Tiêu Đồng đứng ngây nhìn hai chiếc đèn hậu đỏ rực của nó cho đến khi mắt hút mới quay người bước lên lầu. Anh nhìn theo không phải vì tiền Âu Dương Lan Lan mà chỉ vì sức hút của chiếc BMW ấy.

Bước vào nhà, công việc của anh là hấp một ít sủi cảo có sẵn trong tủ lạnh, mở một chai bia, vừa uống vừa xem lại những tài liệu mà thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đồng đưa cho anh nhằm chuẩn bị cho đợt thi diễn thuyết sắp tới. Anh phải học thuộc mớ tài liệu này trước thứ Tư tuần sau bởi Lư Lâm Đồng đã mời một chuyên gia về diễn thuyết đến tập luyện cho Tiêu Đồng vào ngày ấy. Ngoài ra anh còn phải đọc một số sách tham khảo, tuần sau sẽ thi môn Tài chính Quốc tế. Môn này anh vắng khá nhiều, may mà thầy giáo dạy môn Tài chính Quốc tế này có vẻ thích anh nên cũng đã hể cho một vài bí mật của đề thi. Anh phải đọc thêm để có thể vượt qua môn học này, nếu không đủ điểm trung bình, phải thi lại thì mất mặt với bạn bè lắm.

Đêm đã khuya, tuy chưa thấy mệt mỏi nhưng những dòng chữ trên sách lại nhòe hazy đi. Anh lắc đầu, cố tập trung tinh thần nhưng suy nghĩ lại bay bổng đến tận nơi nào. Lúc này Âu Khánh Xuân đang làm gì nhỉ? Ngày cuối tuần của một cô cảnh sát trôi qua như thế nào? Cô mặc cảnh phục trông sao mà oai vệ. Cô nói là đã hai bảy tuổi nhưng nhìn mãi, Tiêu Đồng cũng chỉ thấy cô bằng vai phải lứa với mình. Lần đầu tiên trông thấy Khánh Xuân trước cổng thư viện, Tiêu Đồng đã xác định rằng, cô chính là người tình trong mơ của mình: Xinh đẹp, khỏe mạnh, chân thành. Hình mẫu một nữ anh hùng cứ choáng

ngọt trong tâm trí anh, từ một cái cau mày đến một nụ cười, từ một động tác vung tay đến những bước chân... Anh không thể nào xua đuổi được những hình ảnh tưởng tượng trong đầu mình: Bộ cảnh phục bó khít lấy thân hình xinh đẹp, eo lưng thon thả có một khẩu súng ngắn, ngồi trên xe, mái tóc ngắn bay tung trong gió. Đó không phải là chiếc BMW 740 bóng lộn và sang trọng mà là một chiếc xe Jeep, loại xe được mệnh danh là “Vua sa mạc”... Tất cả những cảnh tưởng tượng ấy khiến Tiêu Đồng ngây ngất. Một lực hấp dẫn khó lòng gọi tên trôi chảy lấy anh. Lực hấp dẫn ấy ngoài tính chất giới tính ra còn có thể có một chút sùng bái thần tượng. Sùng bái luôn luôn tồn tại trong tưởng tượng. Khi sự mê đắm giới tính làm cho Tiêu Đồng ngây ngất với những tưởng tượng thì anh lại xác định được rằng, tình yêu của mình đối với Khánh Xuân đã vượt qua những dục vọng thông thường để thăng hoa thành một kiểu sùng bái thần tượng, giữa linh hồn và thể xác hầu như đã hoàn toàn tách ly.

Đôi khi anh cũng bắt đầu suy tính một cách thực tế. Anh hy vọng là sau khi tốt nghiệp được điều động về Cục Công an để trở thành đồng đội của Khánh Xuân cho dù anh vẫn biết là, sinh viên tốt nghiệp ngành Luật tuyệt đại đa số là trở thành thẩm phán, kiểm sát viên hoặc luật sư, rất hiếm khi được điều động về Cục Công an. Nhưng biết đâu rằng, theo nguyện vọng cá nhân sau khi tốt nghiệp, người ta sẽ cho anh làm một cảnh sát hình sự thì sao?

Đêm ấy anh có rất nhiều con mơ cùng người đẹp lý tưởng của mình nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, chúng hoàn toàn biến mất trong ký ức. Ngâm mình trong nước lạnh, anh quay về với hiện thực. Nhìn thấy đồng sách dày đặt trên bàn, anh cảm thấy ngao ngán. Vội vàng mặc quần áo, không còn lòng dạ nào chuẩn bị bữa sáng, anh cầm một quả táo, vừa đi xuống lầu vừa nhai, phân vân vì chuyện có nên trả lời nhắn tin của Văn Yến hay không. Từ tối qua đến giờ, máy nhắn tin của anh kêu liên tục. Lần nào cũng thế, anh mang một tia hy vọng, run run mở máy ra xem, nhưng lần nào cũng thất vọng. Tất cả những tin nhắn đều là của Văn Yến. Nếu không chờ đợi tin nhắn của Khánh Xuân, có lẽ anh đã tắt máy từ lâu rồi. Anh tự an ủi: Mọi con đường dẫn đến thành công đều phải được xây dựng trên lòng nhẫn nại và sự chờ đợi!

Vừa bước ra đường, anh đã phải dừng chân. Anh đã trông thấy từ xa, chiếc xe hiệu BMW 740 màu xanh đậm và chủ nhân của nó quần bò áo thun đang ngồi trước mũi xe và một nụ cười rất hiếm thấy đang nở trên mặt cô ta.

- Ôi dào, bây giờ mới dậy cơ đấy!

Tiêu Đồng đứng lặng nhìn Lan Lan, khó lòng xác định là tâm tình mình đang ngạc nhiên hay phản cảm hoặc chán ngán. Một chút thú vị về cô ta le lói trong lòng anh ngay hôm qua đột nhiên biến mất, anh lạnh nhạt hỏi:

- Cô đến làm gì?

- Chờ anh!

- Chờ tôi làm gì?

Âu Dương Lan Lan nhảy xuống khỏi mũi xe, hất mặt lên với vẻ khiêu chiến:

- Anh không muốn học lái xe sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Không biết là chứng viêm phổi của bố chưa đến giai đoạn trầm trọng hay là thuốc Penicilin quá công hiệu mà chỉ sau bốn ngày nằm viện, bác sĩ đã cho ông ra viện. Ngay ngày hôm sau, cũng là ngày cuối tuần, Âu Khánh Xuân, Lý Xuân Cường và Đỗ Trường Phát đột ngột rời khỏi Bắc Kinh bay thẳng đến cố đô của chín triều đại - Lạc Dương.

Trước khi rời Bắc Kinh, Khánh Xuân đã theo sở thích của ông, đem mấy cân chân gà hầm thật nhừ. Thực ra sức khỏe của bố đã hoàn toàn khôi phục, cô không phải lo lắng đến chuyện com nước cho ông. Chẳng qua là cô muốn chuộc lại cái lỗi sơ ý không chăm sóc bố trong mấy ngày trước.

- Con sẽ về nhanh thôi, nếu nhanh thì chỉ một vài ngày, chậm lắm cũng chỉ bốn năm ngày. - Cô nói với bố.

- Con cứ đi làm chuyện của con. Bố đã quen với việc sống một mình rồi.

Kể từ ngày tốt nghiệp và được phân về đội cảnh sát, bố cô đã quá quen với việc cô đi công tác đột xuất như thế này. Chiều hôm ấy, họ đã nhận được điện thoại của Cục Công an Lạc Dương và quyết định xuất phát ngay hôm ấy, đi máy bay cũng chỉ mất ba tiếng đồng hồ. Người ta đã phát hiện ra tung tích của Hồ Đại Khánh tại Lạc Dương. Theo tin tình báo, có thể hắn sẽ có một cuộc mua bán diễn ra vào sáng hôm sau. Ban đầu, Mã Chiêm Phúc muốn cử nhiều người đến Lạc Dương để tổ chức vây bắt và nếu vây bắt được thì sẽ áp giải Hồ Đại Khánh và cả đồng bọn của hắn về Bắc Kinh bằng tàu lửa, nhưng vì thời gian quá ngắn nên chỉ mua được ba vé máy bay. Do vậy mà Khánh Xuân, Xuân Cường và Trường Phát phải đi trước.

Khánh Xuân vội vã quay về nhà để hầm chân gà, đồng thời là để thông báo cho bố biết mình đi Lạc Dương. Vừa rời khỏi nhà, cô lại nhận được tin nhắn của cậu sinh viên Tiêu Đồng. Cô gọi điện cho anh. Tiêu Đồng nói, lần trước muốn trao đổi một số vấn đề nhưng cuối cùng là chưa nói được gì cả. Do vậy anh muốn gặp lại để làm phiền cô một tí. Khánh Xuân nói, làm phiền thì không dám, nhưng cô đang chuẩn bị lên máy bay, hẹn dịp khác. Trong lòng cô thấy có chút bồn chồn không yên vì mơ hồ nhận ra rằng, chàng trai trẻ này tìm cô chẳng có việc gì cả, chẳng qua là cố tình lấy cớ để được gặp mặt cô

mà thôi.

Tiêu Đồng không chịu bỏ điện thoại. Anh hỏi, Nếu chị đi công tác thì ai chăm sóc bố? Có phải là bố chị vẫn còn nằm viện, có cần tôi đến chăm sóc một thời gian không? Khánh Xuân nói, Bố tôi đã khỏe, đã xuất viện, cậu đừng lo gì cả. Tiêu Đồng hỏi, Thế chị đi công tác mấy ngày? Khánh Xuân rất vội vàng vì sắp đến giờ đi sân bay, máy bay không bao giờ chờ khách. Do vậy, cô nói rất dứt khoát:

- Thế đã nhé, tôi phải đi rồi!

Cô không trả lời câu hỏi của Tiêu Đồng mà lại vừa khách sáo, vừa lạnh nhạt nói lời cuối cùng rồi dập máy. Trên đường đến sân bay, cô hơi ân hận vì hành động vừa rồi với Tiêu Đồng. Cô nghĩ, Tiêu Đồng là một chàng trai dễ mến, chỉ vì còn quá trẻ nên chưa hiểu được cuộc đời nhưng anh là một người lấy chuyện giúp người khác làm niềm vui, tính tình lại phóng khoáng... Cô không nên ngắt điện thoại một cách đột ngột như vậy.

Khi máy bay hạ cánh, màn đêm đã bao trùm trên thành phố Lạc Dương. Công an sở tại đã cử người đến đón họ tại sân bay và đưa thẳng về nhà khách của đơn vị. Phó trưởng phòng Lưu của Cục Công an thành phố đang chờ ở đó và một cuộc họp chớp nhoáng đã diễn ra ngay trong hội trường nhà khách.

Đầu tiên là đội trưởng họ Thạch thuộc công an Lạc Dương báo cáo tình hình. Vừa đứng lên, anh đã lên tiếng xin lỗi:

- Chiều hôm nay gọi điện cho các đồng chí hơi muộn chỉ vì đến chiều, tình báo của chúng tôi mới xác nhận tin tức này. Người mà các anh cần hiện giờ đang ở tại khách sạn Hoa Thành, tên đăng ký tại khách sạn là Triệu Hồ. Cái tên này cùng với những đặc điểm ngoại hình mà các anh đã cung cấp là hoàn toàn trùng khớp. Đây là tấm ảnh mà chiều nay chúng tôi đã chụp được, các anh xem đi. Tôi cho rằng hần chính là người trong lệnh truy nã.

Nói xong, anh đưa tấm ảnh cho mọi người. Vừa nhìn qua, Khánh Xuân đã khẳng định:

- Chính là hần!

- Các anh phát hiện ra hần như thế nào? - Xuân Cường hỏi.

Đội trưởng Thạch nói:

- Chúng tôi cũng có một vụ án điều tra đã hai tháng nay, tội phạm có biệt danh là “Răng Lớn”. Đến bây giờ chúng tôi đã có thể xác định là có một tập đoàn buôn bán ma túy do gã Răng Lớn này cầm đầu và chính hần là người cung cấp hàng cho bọn bán lẻ. Vấn đề bây giờ là, chúng tôi vẫn chưa điều tra được nguồn hàng mà Răng Lớn lấy là từ đâu, liên quan tới hần còn có những ai? Tối hôm qua chúng tôi nhận được báo cáo mật là ngày hôm nay, Răng Lớn sẽ có một cuộc gặp với một người từ nơi khác đến tại Nhà sách Ích Phát. Chúng tôi đã dùng nghiệp vụ để nghe và giám sát bọn chúng. Kết quả đã chứng minh rằng, gã Triệu Hồ mà các anh cần tìm cũng chính là Hồ Đại Khánh. Rất có thể nguồn hàng của Răng Lớn chính là do Hồ Đại Khánh cung cấp.

Phó trưởng phòng Lưu đề nghị đội trưởng Thạch cho các đồng chí công an Bắc Kinh xem đoạn băng ghi hình cuộc nói chuyện của hai gã này. Lúc này Khánh Xuân mới phát hiện trong góc phòng đã đặt sẵn một chiếc tivi và đầu máy video.

Họ tắt bớt đèn và xem băng. Để quay được những hình ảnh này, họ phải dùng đến hai máy quay phim. Trong đó một máy chuyên quay ngoại cảnh của cuộc gặp gỡ. Đó là một nhà sách nhỏ trên đường phố, máy quay có thể được đặt trên lầu của căn nhà đối diện bên kia đường phố nên cảnh vật trong băng đều thể hiện góc độ từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng những khách ra vào nhà sách. Khi gương mặt Hồ Đại Khánh xuất hiện với vẻ lén lút, ngó đông ngó tây, dừng lại trước nhà sách bật lửa châm thuốc... trước ống kính, Khánh Xuân không thể chế ngự được tình cảm của mình nữa và một khoái cảm được báo thù nhen nhóm trong lòng cô. Đột nhiên trong băng vang lên những tiếng trao đổi và liên lạc của các trinh sát viên: “Hình như đúng là gã này...”, “Quay cận cảnh thêm tí nữa...”, “Số năm chú ý, đối tượng đã đi vào...”... Những cảnh tiếp theo đương nhiên là được một máy quay đặt trong nhà sách quay lại. Không biết chiếc máy quay này được đặt ở vị trí nào trên người của trinh sát viên mà những cảnh trong ấy đều là cận cảnh, nhiều đoạn cận đến độ hình ảnh bị nhòe đi. Hình ảnh dần dần di chuyển vào bên trong, thật sâu trong nhà sách, có thể thấy Hồ Đại Khánh đi đi lại lại giữa các kệ sách, cầm lên một tấm bản đồ du lịch Lạc Dương, sau đó thì tới chỗ thu ngân để trả tiền. Nhân viên thu tiền là một tên tướng mạo có vẻ gian xảo, dung tục, có hai hàm răng thật to. Máy quay lúc ngừng lúc chạy ghi lại những lời đối thoại của Hồ Đại Khánh và gã thu ngân này:

-... Ông rất thích đi du lịch, đúng không?

- Cũng đại khái... Ngày mai có thể đi hang núi Long Môn... Người ở đó đông không? Tôi không thích nhiều người...

- Ông đi sớm một tí, trước tám giờ rất ít người. Người đông chen lấn nhau rất bất tiện... Tám giờ...

Trả tiền xong, Hồ Đại Khánh rời khỏi nhà sách, đi men theo lề đường bên phải và máy quay không thể quay tiếp được nữa. Đèn trong phòng được bật lên. Mọi người bình luận mấy lời về góc độ và chất lượng quay phim rồi đội trưởng Thạch tiếp tục giới thiệu:

- Răng To chính là gã thu tiền và cũng là chủ nhà sách ấy. Còn Triệu Hồ, chúng tôi đã cho người bám sát và biết là hần ở tại khách sạn Hoa Thành, phòng 607, đăng ký phòng với cái tên Triệu Hồ và tất nhiên là sử dụng chứng minh nhân dân cũng với cái tên này. Người của chúng tôi đã không rời mắt khỏi hần kể từ khi hần đặt chân vào khách sạn. Ngoài việc đi ăn cơm, cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện hần rời khỏi phòng. Theo báo cáo của các cơ sở tại mất của chúng tôi trong tối nay thì Răng To nói sáng ngày mai hần sẽ đi sớm, đi đâu và làm gì không rõ. Theo phán đoán của chúng tôi, bọn chúng trực tiếp gặp gỡ nhau vào khoảng trước sau tám giờ, địa điểm cũng có thể là tại hang núi Long Môn.

Phát biểu xong, đội trưởng Thạch đưa mắt nhìn cấp trên của mình. Phó trưởng phòng Lưu là một người đứng tuổi, quê ở Hà Nam, vóc người to cao, giọng nói nặng nề. Anh nói:

- Ý kiến của chúng tôi là, nếu lần này mà chúng giao hàng thì chúng ta bắt ngay tại hiện trường. Nếu chúng không giao hàng, chúng ta phải để Răng To ở ngoài một thời gian nữa nhằm truy tìm nguồn cung cấp hàng cho rõ ràng. Còn với tên Triệu Hồ, các đồng chí Bắc Kinh định xử lý thế nào?

Lý Xuân Cường nói:

- Cho dù hần không giao hàng chúng tôi cũng phải bắt hần.

Đội trưởng Thạch nói:

- Nếu chúng tôi chưa muốn làm kinh động đến Răng To thì các đồng chí không nên bắt Triệu Hồ khi hai đứa gặp nhau, chờ cho chúng rời nhau ra rồi hăng nói.

Phó trưởng phòng Lưu nói:

- Chúng tôi đã bố trí rất kín ở hang động Long Môn. Bọn tội phạm chọn điểm này để gặp nhau chứng minh chúng rất giao hoạt. Thứ nhất, thời gian ước định là tám giờ hoặc trước đó một tí. Lúc này du khách rất ít, địa thế chung quanh cực kỳ bất lợi cho việc ẩn nấp của chúng ta; Thứ hai, đây là khu bảo tồn nghệ thuật được xây dựng từ thời Bắc Ngụy đến Thịnh Đường với 403 năm, là khu bảo tồn văn vật trọng điểm cấp quốc gia. Nếu chúng ta buộc lòng phải dùng vũ khí, e rằng vô cùng bất tiện. Chẳng may làm hư hỏng hang động, chúng ta sẽ phạm tội lớn đối với lịch sử.

Đỗ Trường Phát chen ngang:

- Đúng vậy. Tôi đã từng đến hang Long Môn, ở đó có đến ba nghìn hang Phật, một trăm nghìn tượng Phật và bốn mươi bảo tháp. Đúng là vô cùng hùng vĩ, địa hình cũng quanh co khúc khuỷu lắm..

Đội trưởng Thạch nói:

- Tượng Phật, khám thờ Phật thì hăng hà sa số, rải đều khắp hang, ở trung tâm hang thì không nhiều lắm nhưng có điều ở đây, địa hình cực kỳ phức tạp, nhiều khúc quanh, nhiều góc chết nên rất khó theo dõi, cũng không dễ ẩn nấp.

Lý Xuân Cường nói:

- Hành động ngày mai thế nào chắc các anh đã có kế hoạch. Các anh thông thuộc địa hình, các anh bảo làm thế nào, chúng tôi xin phục tùng mệnh lệnh chỉ huy của các anh.

Tất cả các đồng chí Lạc Dương đều cười vang, có người nói:

- Đội trưởng Lý khách sáo quá!

Rõ ràng, kế hoạch hành động của các đồng chí Lạc Dương rất chu toàn. Bốn giờ sáng hôm sau, cả nhóm đã bị đánh thức, cơm sáng ăn luôn trên xe, thức ăn là bánh bao và một ít nước ngọt do các đồng chí Lạc Dương chuẩn bị. Họ đi bằng một chiếc xe 12 chỗ ngồi, bên hông xe có dòng chữ “Công ty lữ hành Hoa Đô Lạc Dương”. Ngoài ba người ra còn có năm sáu trinh sát viên của công an thành phố Lạc Dương. Tất cả đều mặc thường phục sắm vai khách du lịch, vai đeo ba lô, bình nước và máy ảnh, trên đầu còn có mũ du lịch của Công ty lữ hành Hoa Đô. Có người còn mặc chiếc áo chống nắng, sau lưng có dòng chữ quảng cáo cho cơ sở sản xuất ở huyện Thông, Bắc Kinh. Mọi người tha hồ bình luận cách phục sức của nhau và hỏi Khánh Xuân là cả bọn có giống với một đoàn khách du lịch đến từ Bắc Kinh hay không? Đỗ Trường Phát nói, Dễ dàng nhận ra điểm khác nhau giữa người Bắc Kinh với người Lạc Dương, người đi lại trên đường phố Trường An. Anh ta có thể nhận ra ai là người Bắc Kinh, ai là dân ngoại địa. Xuân Cường nói, Các anh đừng nghe anh ta nói dối. Kiểu ăn nói của Trường Phát chứng tỏ anh ta không phải là dân Bắc Kinh chính hiệu mà chỉ là của nông dân ở ngoại ô mà thôi. Tôi nói thế không có nghĩa là coi thường nông dân. Tôi chỉ muốn nói là người Bắc Kinh chúng tôi rất thật thà phúc hậu mà thôi.

Khánh Xuân cười nói:

- Các anh không lên tiếng thì thôi chứ một khi đã lên tiếng thì lộ rõ khẩu âm Hà Nam, tuy nó rất gần gũi với khẩu âm Bắc Kinh. Bắc Kinh đã là thành phố dành cho dân di cư, gốc gác của tôi cũng tận Sơn Đông.

Các đồng chí cảnh sát Lạc Dương tỏ ra rất hiếu kỳ với Khánh Xuân, mồm năm miệng bảy hỏi:

- Cô là sinh viên hay là diễn viên đến Cục Công an của chúng tôi để thử nghiệm cuộc sống phải không? Chúng tôi chẳng thấy cô giống một cảnh sát để làm những công việc nguy hiểm như chúng tôi chút nào cả.

- Không giống ư?

- Không giống!

- Vì sao?

- Làm cảnh sát hình sự thì phải đội mưa đập tuyết. Các cô gái làm công việc này nửa năm thì thân hình đã tiêu tụy, không giống như cô mặt hoa da phấn thế này. Hay là tí nữa đến Long Môn, cô cứ ngồi yên trên xe, giúp chúng tôi trông coi đồ đạc, lỡ có đánh nhau, cô mà hy sinh thì tiếc ời là tiếc!

Xuân Cường và Trường Phát chỉ ngồi cười, lắng nghe Khánh Xuân cùng với các đồng chí Lạc Dương đầu khẩu. Khánh Xuân đã thấm niền trong đội hình sự nên không còn thẹn thùng như con gái khuê các nữa, sắc mặt không hề đỏ trước những câu bông đùa của họ.

Theo kế hoạch hành động, họ được phân làm bốn tổ. Một tổ nhanh chóng tiến vào trong hang và tìm chỗ ẩn nấp. Hai tổ phân công nhau bám sát Hồ Đại Khánh và Răng To. Tổ thứ tư là đội dự bị, nằm im đợi lệnh, đề phòng tội phạm thay đổi địa điểm gặp nhau. Có lẽ là Bộ Công an đã phát lệnh truy nã Hồ Đại Khánh là một tội phạm ma túy nguy hiểm, có vũ khí. Người ta còn kháo nhau là hắn rất tàn nhẫn và hung bạo nên công an Lạc Dương cử rất nhiều người tham gia vào kế hoạch này.

Bây giờ sáng, chiếc xe đưa họ đến một địa điểm đã chuẩn bị trước, phụ cận với hang Long Môn. Từ nơi này có thể trông thấy những vách núi dựng đứng ở hai phía đông và tây và những hang động dày đặc như tổ ong. Dòng Y Thủy chảy vòng quanh chân hai ngọn núi rồi từ từ xuôi về nam. Ở đây còn có thể trông thấy hang động chùa Phụng Tiên cực kỳ hùng vĩ từ xa xa. Trong động có tượng Phật Di Lặc bằng đá lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, đôi mắt chan chứa vẻ yêu thương, hồn hậu mà trang nghiêm lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật như gần như xa trong sương sớm lạnh lạnh này.

Nơi ẩn nấp của tổ là gian nhà không lớn lắm, hình như là một cửa hiệu ăn uống thì phải. Đội trưởng Thạch, lúc này đã cải trang thành một hướng dẫn viên du lịch vừa nói chuyện với ông chủ hiệu ăn uống vừa nhắn tin liên lạc với hai tổ nhận nhiệm vụ bám theo Hồ Đại Khánh và Răng To. Anh giới thiệu với Xuân Cường rằng, ông chủ cửa hiệu ăn uống này là cơ sở bí mật của đội.

Từ nơi tập kết đến địa điểm ẩn nấp này đi xe không quá mười phút. Hai tổ nhận nhiệm vụ bám sát khách sạn Hoa Thành và hiệu sách Ích Phát lần lượt thông báo là Hồ Đại Khánh và Răng To đều đã xuất hiện. Qua sự liên lạc của hai tổ ấy, họ biết rõ hai mục tiêu đang ở vị trí nào. Nửa tiếng đồng hồ đầu tiên, cả hai đều không đi thẳng đến hang Long Môn mà liên tục thay đổi taxi, cứ lần lượt trong khu vực công viên Vương Thành và đại lộ Trung Châu đến nỗi đội trưởng Thạch đâm ra nghi ngờ những phán đoán đêm qua có thể không chính xác. Có thể hai tên này sẽ không gặp nhau ở hang Long Môn mà là một địa điểm khác. Chỉ có Phó trưởng phòng Lưu vẫn tin vào dự đoán của mình, dùng điện thoại nhắc nhở những đồng chí đang ẩn nấp phải nhẫn nại chờ đợi. Quả nhiên, đến khoảng bảy giờ bốn mươi, hai tổ theo dõi đã thông báo: Đối tượng đã lên hai chiếc taxi chạy thẳng đến đường Long Môn.

Tính toán thật kỹ thời gian, cả tổ cũng đồng loạt lên xe. Chiếc xe du lịch rời khỏi cửa hàng ăn uống chạy về hướng hang Long Môn. Theo kế hoạch họ phải có mặt ở đó trước khi hai tên tội phạm xuất hiện. Ngày ấy, thời tiết không tốt lắm, mây đen đầy trời, gió rất lạnh, không chừng trời sắp đổ mưa. Tại bãi đậu xe chỉ có mấy chiếc xe nằm cô quạnh. Có lẽ là còn sớm nên du khách vô cùng thưa thớt. Toàn đội xuống xe tập trung trước cửa hang nghe đội trưởng Thạch trong vai hướng dẫn viên du lịch huyền thoại giới thiệu nhằm giết thời gian. Lý Xuân Cường nhìn địa hình chung quanh, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng, kéo Khánh Xuân và Trường Phát về phía sau, nói:

- Chỗ này rất khó khống chế đối tượng, chúng ta phải hành động linh hoạt một tí. Nếu tất cả xảy ra đều bình thường, chúng ta sẽ hành động ngay trong lúc chúng trao đổi hàng. Nếu Hồ Đại Khánh không giao hàng, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là phải bám chặt hắn, không cần phải quan tâm đến tên Răng To ấy. Nếu không bám được nữa thì phải ra tay, hai người hãy chú ý mệnh lệnh từ tay của tôi.

Đỗ Trường Phát nói:

- Nếu bọn chúng không giao nhận hàng, theo đề nghị của các đồng chí Lạc Dương, chúng ta không được ra tay ở đây vì không muốn làm kinh động đến gã Răng To.

Lý Xuân Cường hạ thấp giọng, thì thào:

- Chúng ta không thể quan tâm nhiều đến như vậy. Hồ Đại Khánh là tội phạm nguy hiểm mà Bộ Công an có lệnh truy nã. So với tên Răng To, hắn quan trọng hơn nhiều. Chúng ta phải bắt cho được Hồ Đại Khánh mới là chuyện chính, nếu hắn trốn được lần nữa, không biết phải ăn nói làm sao với cấp trên.

- OK! - Khánh Xuân và Trường Phát đều gật đầu đồng ý.

Tám giờ mười phút, một chiếc taxi màu đỏ chạy thẳng vào bãi đậu xe, Răng To bước xuống khỏi xe. Đội trưởng Thạch phất cao lá cờ nhỏ và cao giọng gọi các “du khách” đi về hướng chùa Phụng Tiên.

Xuân Cường do dự giây lát rồi thì thầm với Khánh Xuân vài câu. Anh đã quyết định để Khánh Xuân ở lại bãi đậu xe quan sát rồi cùng Trường Phát nổi đuôi theo đoàn “du khách”.

Còn lại một mình, Khánh Xuân đứng bên cạnh một quầy hàng lưu niệm giả vờ xem rất chăm chú. Răng To vẫn đang dáo dác nhìn chung quanh. Hắn vẫn chưa trông thấy Hồ Đại Khánh nên bật lửa châm thuốc hút. Mấy trinh sát viên bám theo hắn đến đây cũng tản mát ra chung quanh.

Cuối cùng chiếc xe chở Hồ Đại Khánh cũng xuất hiện và bò dần vào bãi đỗ xe. Không hiểu vì lái xe tính tiền quá lâu hay Hồ Đại Khánh muốn ngồi lại trong xe để quan sát động tĩnh chung quanh mà lâu lắm, hắn mới bước ra khỏi xe, không thèm nhìn Răng To đang đứng hút thuốc bên đường, đi thẳng lên cửa hang. Kẻ thù xuất hiện trước mặt khiến Khánh Xuân thoáng run nhẹ. Cô không thèm quan tâm đến những trinh sát Lạc Dương trong những bộ thường phục bám theo sau Hồ Đại Khánh có ý kiến gì không. Cô rời khỏi quầy hàng lưu niệm đi theo hắn, gã Răng To cũng bám theo phía sau lưng cô.

Hồ Đại Khánh mặc bộ quần áo thể thao, sau lưng có một túi du lịch trông có vẻ rất nặng. Hắn không để ý gì chung quanh, dáng đi cũng rất ung dung tự tại. Nhưng chỉ mới khoảng trăm bước, hắn đột ngột dừng chân rồi quay trở lại. Khánh Xuân không kịp tránh, đành phải đối mặt với hắn, để cho hắn vượt qua gần như đụng vào vai cô. Khánh Xuân cảm thấy lo lắng, mồ hôi toát ra khắp mình. Cô nghĩ, lực lượng chủ lực đang ở bên trong chờ hắn, thẳng chỗ chết này tại sao lại không tiến vào bên trong. Để tránh bị bại lộ, cô nhất quyết không quay đầu lại. Cô vẫn tiến về phía trước thêm vài chục bước nữa mới dừng chân. Nhưng khi chưa kịp quay người lại, cô đã nghe thấy một tiếng quát thật lớn vang lên từ phía sau. Tiếng quát ấy khiến Khánh Xuân rụng rời, quay đầu nhìn lại. Thì ra không biết vì nguyên nhân nào mà các trinh sát mặt thường phục đã ra tay, mấy người tùm lại với nhau thành một đồng nhưng rõ ràng Hồ Đại Khánh đã thoát ra ngoài và chạy thẳng về hướng cô. Một cách bản năng, cô thò tay vào trong chiếc túi xách nhưng không biết chân cô đã vấp phải vật gì nên mất thăng bằng ngã ngồi xuống đất, miệng la hô to:

- Đứng lại!

Những trinh sát phía sau Hồ Đại Khánh cũng đồng loạt hô vang, hô câu gì thì Khánh Xuân nghe không rõ. Cô chỉ trông thấy Hồ Đại Khánh không chút đắn đo chìa súng thẳng về phía mình, cũng thấy rõ gương mặt thô kệch và ánh mắt điên cuồng như loài ác thú của hắn. Ánh mắt ấy như tích tụ sự thù hận đối với cô đã mấy trăm năm!

Khẩu súng ngắn loại 64 trên tay cô rung nhẹ và phát ra một tiếng nổ đanh gọn. Hồ Đại Khánh chột khựng lại rồi bước thêm mấy bước, nặng nề đổ sụp xuống ngay trước mặt Khánh Xuân. Cô vẫn ngồi trên đất, hòng súng vẫn hướng về phía gương mặt đầy máu cách cô không xa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Không Nhắm Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.